

ASOCIAȚIA MILITANȚILOR PENTRU PACE,
EGALITATE ȘI PROGRES SOCIAL "SCÂNTEIA"

Scânteia As

Nr. 1 Martie 2009

CUPRINS

A.

1.Cuvant inainte.....	3
2.Socialismul este alternativa la capitalism.....	3
3.102 ani de la marea rascoala taraneasca din 1907.....	4
4.La doi ani de la dispariția tragică a ortacului Ionel Ciontu.....	6
5.Pledoarie pentru socialism.....	7
6.Nicolae Ceusescu nu a fost dictator.....	9
7.Cu ce vă ajută atacurile la adresa NPCR”domnule” Daniel Dediu?.....	11
8.Agresori și victime în ultimul conflict arabo-israelian.....	15
9.Tineretul de azi trebuie să știe - Relizări socialiste.....	19
10.Parteneriatul pentru ciolan.....	25

B. Stanga Internationala

a)Cuba - Reflecțiile lui Fidel Castro

1) 21 ianuarie 2009 ÎNTÂLNIREA CU CRISTINA.....	27
2)22 ianuarie 2009 AL UNSPREZECELEA PREȘEDINTE AL STATELOR UNITE.....	27
3)4 februarie 2009 CONTRADICȚIILE DINTRE POLITICA LUI OBAMA ȘI ETICĂ.....	28
4)13 februarie 2009 CÂNTECUL DE LEBĂDĂ AL BOGAȚILOR..	29
5)13 februarie 2009 ARTICOLUL LUI CHAVEZ.....	30
6)14 februarie 2009 CULMEA RIDICOLULUI.....	31
7) Cine e FELIX ROGRIGUEZ MENDIGUTIA? OMUL CARE L-A ASASINAT PE CHE GUEVARA.....	31

b)Grecia

1.PCml din Grecia in fata unei perioade dificile dar promitatoare.....	37
2. Salutul NPCR adresat celui de-al XVIII-lea Congres al Partidului Comunist Grec- KKE.....	39
3. 10 ani de la bombardarea Serbiei de catre NATO. Întalnirea internationala de la Thessaloniki 21-22 martie 2009.....	40

c) Turcia

1.Cei care știu bine sa ucidă înșeală lumea.....	41
2.Alegeri locale in Turcia pe 29 martie2009.....	42
3.Revolta din Grecia ne invata.....	43

d) Germania

1.Interviu acordat de Stefan Engel presedintele MLKP revistei Red Flag.....	44
2.Apel anti-NATO.....	53

e)Venezuela

1.Randurile lui Chavez, o intalnire cu viitorul.....	54
2.Adevarul a invins.....	54

**ASOCIAȚIA
MILITANȚILOR
PENTRU PACE,
EGALITATE ȘI
PROGRES
SOCIAL”SCÂNTEIA”**

**Scânteia As
Nr. 1 Martie 2009**

© copyright As. Scânteia
www.scanteiaasociatie.ro

1. Cuvant înainte

Editarea în ediție electronică a ziarului „SCÂNTEIA As” reprezintă punerea în practică a prevederilor Statutului Asociației SCANTEIA (art.7).

Ziarul „SCÂNTEIA As” continuă activitatea ziarului electronic al Noului Partid Comunist Român, „SCANTEIA pentru Socialism” într-o formă nouă și cu un conținut superior, corespunzător cerințelor etapei pe care o parcurge societatea.

Am adoptat denumirea întrucât „brandul” SCANTEIA este de notorietate ca aparținând mișcării pentru socialism din România, respectiv comuniștilor, iar Asociația SCÂNTEIA aparține de fapt acestora precum și susținătorilor lor.

Am adăugat particula „As” (diminutiv al cuvântului Asociație) pentru a se deosebi de alte demersuri de a publica ziare sub denumirea Scânteia, vezi cazul ziarului „Jurnalul Național” care publică sub forma de supliment un așa-zis ziar Scânteia, o adevărată parodie la prestigiosul ziar „Scînteia” fost organ al PCR până la asazis-a „Revoluție” din decembrie 1989.

Prin demersul publicistic ziarul „SCÂNTEIA As” își propune să redevină actualitatea socială, politică, culturală etc, internă și internațională, de pe o poziție de stânga, socialistă și comunistă. Se mai dorește ca acesta să fie o adevărată tribună de luptă împotriva ideilor anticomuniste, a denigratorilor perioadei socialiste de dezvoltare a României și a socialismului în general, de redare a realizărilor dar și a neîmplinirilor epocii socialiste într-un mod cât mai obiectiv.

Prin „SCÂNTEIA As” comuniștii își vor exercita DREPTUL LA REPLICĂ.

Sa fie într-un ceas bun!

2. Socialismul este alternativa la capitalism. Un eurobarometru edificator

Un sondaj realizat între 6 octombrie și 6 noiembrie 2008 la nivelul țărilor Uniunii Europene coordonat de către Directoratul General pentru Comunicare prezintă, edificator, starea economico-socială a acestora în viziunea opiniei publice din aceste țări. În ce privește aprecierea situației economice actuale, ea este clar pesimistă.

Situația financiară a propriei gospodării este considerată drept foarte bună de numai 7% din respondenți, în vreme ce 57% o consideră relativ bună, 26% relativ rea și 8% foarte proastă.

Situația personală a locului de muncă este apreciată drept foarte bună de 11% din respondenți, drept relativ bună de 45%, relativ proastă de 19%, foarte proastă de 8%.

Situația economiei mondiale este apreciată ca foarte bună de numai 1% din respondenți și ca relativ bună de numai 19%, în timp ce 49% o consideră relativ proastă și 22% foarte proastă.

Situația economiei europene este apreciată în august 2008 de numai 2% ca foarte bună și de numai 31% ca relativ bună, în vreme ce 42% o consideră relativ proastă și 16% foarte proastă. În august 2007 5% o apreciau ca foarte bună, 53% ca relativ bună, 23% ca relativ proastă și numai 4% (de 4 ori mai puțin) ca foarte proastă.

Situația economiei naționale este, în august 2008, considerată foarte bună de 2% din respondenți și relativ bună de 27%, în vreme ce 46% o consideră relativ rea și 23% foarte rea. În august 2007 procentele erau de 5%, 43%, 38% și 11%.

Situația locurilor de muncă este, în august 2008, considerată de numai 2% ca foarte bună, de 26% ca relativ bună, de 48% ca relativ proastă și de 21% ca foarte proastă. În august 2007 procentele erau de 5%, 31%, 42% și 19%.

Prin urmare, dacă în 2007 opiniile erau oarecum împartite în 2008 opinia generală este clar pesimistă.

În toamna lui 2008 media la nivelul UE în ce privește situația economiei europene era de 33% păreri pozitive. În Slovacia ele sunt de 62%, în Olanda de

57%, în Polonia de 56%, în timp ce în Grecia sunt de numai 24%, în Spania de numai 22%, Franța 20%, Marea Britanie 19%, Irlanda 18%, Italia 15%, Portugalia 11%.

Situația economiei naționale este apreciată drept pozitivă de 78% din finlandezi, 70% din danezi, 67% din olandezi, 60% din luxemburghezi. Media la nivelul celor 27 de țări membre UE este de 29%, sub această medie situându-se Bulgaria, unde numai 14% apreciază drept pozitivă situația economiei lor, Irlanda cu 14% păreri pozitive, Franța cu 12%, Grecia cu 10%, Portugalia cu 8%, Ungaria cu 5%.

Situația locurilor de muncă este apreciată drept pozitivă de 91% din danezi, 88% din olandezi, 72% din finlandezi, 61% din austrieci, media europeană fiind de 28%. Sub această medie se situează Italia, cu numai 13% păreri pozitive, Spania și Franța cu 10% păreri pozitive, Grecia cu 8%, Ungaria cu 5% și Portugalia cu 4%.

În ce privește situația economiei mondiale, media europeană e de 20% păreri pozitive, peste ea situându-se Polonia cu 41%, Lituania cu 38%, Slovacia cu 35%, Bulgaria și România cu 34% iar sub ea Grecia, Irlanda și Ciprul cu 11%, Franța cu 9% și Portugalia cu 7%.

Asadar se observă că Slovacia, Olanda, Danemarca și Finlanda sunt țările cu cele mai multe păreri pozitive pentru 3 din cele 4 chestionare, iar Portugalia, Ungaria, Grecia, Franța și Irlanda țările cu cele mai multe păreri negative.

Din toamna lui 2007 până în toamna lui 2008 se observă la nivelul UE o scădere cu 8% a încrederii în ce privește situația locurilor de muncă. Numai germanii (+10), cipriotii (+7), slovacii (+7), bulgarii (+3), polonezii (+3) și slovenii (+3) sunt mai optimiști, în vreme ce letonii înregistrează un minus de 22, britanicii - 26, spaniolii și lituanienii unul de -29, suedezii de -31, estonii de -33 și irlandezii de -55.

În ce privește încrederea în situația economiei naționale se observă la nivelul UE un minus de 19 față de toamna lui 2007. Numai Slovacia înregistrează un plus de 9, cele mai mari minusuri înregistrându-se în Danemarca - 27, Spania - 31, Suedia - 32, Belgia - 37, Estonia - 39, Marea Britanie - 45, Irlanda - 62.

Încrederea în situația economiei europene înregistrează un minus de 25 la nivelul UE, și

minusuri la nivelul tuturor țărilor, cele mai mici la nivelul Bulgariei și Slovaciei, (- 6 și - 7), iar cele mai mari la nivelul Austriei (- 31), Estoniei (- 32), Suediei (- 33), Spaniei (- 35), Belgiei (- 38), Greciei (- 40) și Irlandei (- 48).

De atunci lucrurile au mai evoluat, și nu spre pozitiv, un nou eurobarometru ar fi util în contextul începutului noului an când SUA fac eforturi disperate de a salva sistemul economic economico-financiar capitalist-imperialist american printr-o infuzie masivă de capital public, peste 800 miliarde dolari. Deci, atunci când economia mergea bine capitalistii își umflau buzunarele adunând capital și sporindu-și averile iar când economia a intrat în criza STATUL, adică tot poporul, scoate banii și o readuce la starea de normalitate punând-o din nou la dispoziția capitalistilor, eficienți nu-i așa?, pentru a începe un nou ciclu de acumulare (jaf) pe seama celor mulți, a proletariatului care produce plusvaloare caruia i se da atât cât să trăiască și să fie bun la muncă.

Clasa politică procapitalistă caută soluții pentru a nu mai repeta ciclurile acumulare-criză, proprii sistemului economico-financiar capitalist-imperialist refuzând să accepte alternativa socialistă de dezvoltare care și-a dovedit valabilitatea practică chiar dacă imperialismul-capitalist, în special cel american, au cheltuit sume enorme - mult mai mari decât cele pe care intenționează astăzi să le cheltuiască pentru salvarea propriilor economii (fostul președinte Bill Clinton spunea în anul 1996 de peste 2600 miliarde dolari cheltuiți) - ca să submineze economiile țărilor care construiau socialismul, în principal cele europene și URSS.

3. 102 ani de la marea răscoală țărăneasca din 1907

În această primăvară se împlinesc 102 ani de la Marea Răscoală a țăranilor români din 1907, răscoală care a cuprins întreaga țară. Ea a fost reprimată de burghezie și moșierime cu o cruzime de neînchipuit. Noua burghezie care conduce România de 19 ani încearcă să o treacă sub tăcere, pentru că se teme de muncitorii și țăranii pe care-i exploatează zi de zi. A sosit timpul ca masele largi ale poporului să cunoască ce s-a întâmplat atunci și să traga învățămintele care se impun.

Cauza principală a răscoalei a fost exploatarea cruntă a țăranilor de către moșieri și noua burghezie care se ridica la sate, arendașii și chiaburii. Timp de secole țăranii români (alături de robii țigani) fuseseră exploatați de aristocrația feudală, adică de boieri și de mânăstiri. Situația a devenit și mai grea după anul 1600, când s-a interzis țăranilor să se mai mute de pe o moșie pe alta, și după 1830, când Regulamentele Organice impuneau țăranilor să muncească și mai mult pentru boieri.

În timpul domnitorului Alexandru Ioan Cuza s-a realizat o reformă agrară, ce viza împărțirea de pământ țăranilor, astfel încât țăranii să devină din iobași oameni liberi și proprietari. Dar reforma a întâmpinat împotrivirea înverșunată a boierilor, care nu vroiau cu nici un chip să-și piardă privilegiile. Unul din boieri a mers până acolo încât a cerut intervenția trupelor otomane! Din cauza acestei împotriviri înverșunate reforma s-a realizat în așa fel încât boierii și-au menținut puterea asupra țăranilor. Țăranii au fost împroprietăriți, dar n-au primit cu toții loturi egale, ci aceia mai înstăriți, cu mai multe vite de muncă, au primit mai mult decât cei mai săraci, cu vite puține. De asemenea, au existat și țărani care n-au primit nimic. Pe deasupra, pentru loturile primite țăranii trebuiau să plătească despăgubire boierului. Din această cauză, mulți țărani n-au putut să-și păstreze pământurile și au ajuns din nou în puterea boierilor. Așa se face că în jurul anului 1900, deci la peste 3 decenii de la reforma agrară, un milion de țărani stăpâneau MAI PUȚIN pământ decât 4171 de mari moșieri. Din cei peste un milion

de țărani proprietari, nu mai puțin de 800 000 erau țărani săraci, cu mai puțin de 5 hectare fiecare, aflați la mila cămătarilor și a băncilor. În plus, pe la anul 1907 existau circa 300 000 de proletari agricoli, oameni saraci lipiți pământului, fără nici un petec de pământ, care trebuiau să-și câștige pâinea muncind pentru cei înstăriți.

Situația era agravată de faptul că mulți moșieri preferau să-și arendeze pământul unor burghezi lipsiți de scrupule, care exploatau țăranimea după metoda capitalistă a maximizării profitului.

Politicienii și scriitorii antisemiți ai epocii, dorind să-și scape pe moșieri de furia țăranilor și să creeze dezbinare în rândurile muncitorilor de la orașe, s-au grabit să dea vina pe evrei, afirmând că țăranii suferă din cauza "arendașilor evrei". Acesta însă era un mare neadevar, întrucât nu toți evreii erau arendași, și nu toți arendașii erau evrei. În realitate numai 43% din arendași erau evrei, în timp ce 44% erau români. Iar pe lângă evreii bogați, ce trăiau din munca altora, existau și foarte mulți evrei săraci, care duceau o existență de mizerie la orașe și sate, fiind deci aliați firești ai muncitorilor și țăranilor români. Iar marxistii evrei ai vremii, în frunte cu Constantin Dobrogeanu-Gherea, părintele mișcării muncitorești de la noi, au ținut mereu partea țăranilor, apărându-i de abuzurile moșierilor și arendașilor, chiar și atunci când acei arendași erau evrei "de-ai lor".

Marea răscoală din 1907 nu a fost deci o răscoală anti-semită, cum mai susțin unii și azi, ci o răscoală ANTI-MOSIEREASCA și ANTI-

CAPITALISTA. Ea a izbucnit în februarie 1907 în satul Flămânzi din județul Botosani, pe o moșie arendată de frații Fischer. De aici răscoala s-a extins în satele din tot nordul Moldovei. Țăranii au luat cu asalt conacele boierilor și ale arendașilor iar grupuri de țărani au pătruns chiar în orașul Botoșani. Apoi revolta s-a extins spre sudul Moldovei, îndeosebi în județele Roman, Bacău, Vaslui, Fălciu, iar după 10 martie a ajuns și în sudul țării, cuprinzând cu o deosebită furie județele Râmnicu Sărat, Buzău, Teleorman, Vâlcea, Olt, Dâmbovița, Prahova și o parte din Argeș. Mii de țărani au pătruns în orașul Râmnicu-Sărat, unde au manifestat pe strada principală, cerând pământ. În Teleorman o parte din soldați au trecut de partea țăranilor. În Olt doi proprietari transmiteau într-o telegramă că "focul se propagă cu o iuțeață neînchipuită" și că "trei sferturi din județ arde".

Muncitorii de la orașe, care sufereau poate și mai mult decât țăranii din cauza patronilor de fabrici, și-au declarat solidaritatea cu aceștia. Manifestații de solidaritate a muncitorilor cu țăranii au avut loc la Pașcani, Buhuși, Galați și orașele miniere din sud-vestul județului Bacău.

Speriat, guvernul burghezo-moșieresc condus de liberali a trimis armata ca să înăbușe răscoala. Represiunea a fost cumplită. Trupele au tras în plin, iar în unele locuri s-a tras chiar cu tunul în țărani - de pildă la Galicea Mare (județul Dolj), Băilești, Vieru și Hodivoaia. Se apreciază că au murit mii de oameni. Presa burgheza a avansat cifra de 12 000 și chiar 13 000 de țărani ucisi. Că aceste cifre sunt

veridice o demonstrează faptul ca regele Carol I însuși a trebuit să recunoască că au fost omorâți "mai multe mii" de țărani.

Rascoala din 1907 a deschis drumul marilor lupte muncitorești de mai târziu - că manifestația antirăzboinică de la Galați din 1916, greva tipografilor din București din 13 decembrie 1918, greva generală din 1920, greva de la Lupeni din 1929, grevele ceferiștilor și petroliștilor din 1933. Toate acestea au fost reprimare cu o cruzime îngrozitoare. Zeci și sute de muncitori au căzut secerati de gloanțe, dar valul revoluționar nu a putut fi oprit, și în cele din urmă, după 1944, muncitorii și-au cucerit libertatea, sub conducerea PCR.

Iar acum, la 19 ani de la reinstaurarea capitalismului, situația țaranului roman devine din ce în ce mai critică în comparație cu perioada de până în decembrie 1989, agravată de politicile iresponsabile ale guvernărilor postdecembriste privind formele de organizare a agriculturii, desființarea Cooperativelor Agricole de Producție și falimentarea în vederea vânzării a Intreprinderilor Agricole de Stat (IAS-uri) dar și de criza economico-financiară a lumii capitaliste de care România a devenit dependentă.

În acest context apare ca ridicolă încercarea unor anticomuniști, reprezentanți ai „intelectualității civice” de a cere condamnarea comunismului.

Dar cine sunt acești anticomuniști ferventi?

Ei sunt URMAȘII IDEOLOGICI ai celor care AU TRAS ÎN POPOR în 1907, în 1916, în 1918, în 1929, în 1933. Atunci s-a tras în popor și au fost omorâți mii și mii de oameni numai ca să fie împiedicată victoria revoluției socialiste. Acum se “trage” din toate părțile în comuniști iar urmașii criminalilor de atunci vorbesc de „crimele” altora.

**RUȘINE, „DOMNILOR” ANTICOMUNIȘTI!
RUȘINE ANTICOMUNISMULUI!**

4. La doi ani de la dispariția tragică a ortacului Ionel Ciontu

Asociația pentru Emanciparea Muncitorilor
Liga Muncitorilor „Miron Cozma”

COMUNICAT

La doi ani de la dispariția tragică a ortacului Ionel Ciontu

Comemorăm în aceste zile doi ani de la dispariția tragică a ortacului nostru Ionel Ciontu.

Decesul său în Spitalul Penitenciarului Jilava, la data de 10 ianuarie 2007, nu a fost elucidat nici până astăzi. Autoritățile române nu au făcut publice, nici măcar pentru familie, condițiile și cauzele acestui deces.

După mărturiile unui coleg de salon, Ionel Ciontu a fost „ajutat” să moară, lui neacordându-i-se îngrijirile minim necesare, în ciuda țipetelor de durere în care și-a găsit sfârșitul. Suferința fizică pe care a îndurat-o ca urmare a afecțiunilor medicale (încă necunoscute oficial), completată cu suferința psihică cauzată de regimul de detenție, nu au fost alinate în nici un fel.

De altfel, transferarea sa la Spitalul de la Jilava s-a făcut doar în ultimul moment, atunci când, după spusele medicilor nu se mai putea face nimic. Chiar și în aceste condiții, nu se justifică „tratamentul” la care a fost supus, adică acela de a nu i se acorda nici un tratament medical.

De ce anume a suferit Ionel Ciontu? De ce nu a fost tratat medical corespunzător de la primele semne ale îmbolnăvirii în Penitenciarul de la Bârcea Mare? De ce nu i s-au acordat îngrijirile medicale la Jilava? Și, mai ales, din ce motive a decedat Ionel Ciontu? Iată întrebări la care noi nu avem răspuns, iar autoritățile încă tac mîlc după doi ani de la cele petrecute. Ceea ce știm noi, însă, sunt următoarele fapte:

Ionel Ciontu a fost condamnat, pe nedrept după părerea noastră, la cinci ani de închisoare, pentru că a participat, alături de alte câteva mii de ortaci, în calitate de lider sindical (de la Exploatarea Minieră Livezeni) la protestele sindicale și sociale din ianuarie 1999, soldate cu „Pacea” de la Cozia.

Aceste proteste au fost declanșate de membrii de sindicat, ca urmare a intenției Ministerului Industriilor, condus la acea vreme de Radu Berceanu, din Guvernului Radu Vasile, de a închide două exploatare miniere, Dâlja și Bărbăteni. „Restructurarea” mineritului începuse încă din 1997, pe vremea Guvernului Ciorbea, la cererea Fondului Monetar Internațional, a Băncii Mondiale și a Uniunii Europene. Fără a se dori de vreo eficientizare reală a industriei miniere, care să țină cont de rentabilizarea tehnologică a mineritului, de necesitățile economiei sau de implicațiile sociale ale acestei „restructurări”, au fost operate la comandă reduceri de personal prin concedieri colective. Spectrul sumbru al acestor concedieri preconizate pentru 1999, după cele efectuate deja începând din 1997, i-a îngrijorat pe mineri, care au solicitat Guvernului să poarte discuții pe această temă. După ce au fost refuzați în repetate rânduri, minerii au hotărât declanșarea grevei începând cu 4 ianuarie. După ce, nici în aceste condiții, premierul Radu Vasile nu a dorit să se întâlnească cu ortacii, Consiliul de coordonare al LSMVJ a hotărât ca minerii să se deplaseze în marș către București. Deși autoritățile au luat măsuri ca acest marș să fie oprit, determinarea ortacilor, precum și solidarizarea maselor nemulțumite din zonele tranzitate, au făcut ca mișcarea să capete un aspect din ce în ce mai amplu, mai conflictual și mai complex. Protestele tindeau să se generalizeze și, în ultimă instanță, primul ministru a acceptat dialogul, după ce, la Costești, forțele de represiune s-au dovedit neputincioase în fața celor peste zece mii de manifestați.

Odată semnată „pacea” de la Cozia, protestele au încetat, primul ministru angajându-se formal, prin semnătura depusă pe protocoalele încheiate, că va îndeplini solicitările sindicalștilor. Ulterior, s-a dovedit că multe din aceste angajamente asumate au fost doar o păcăleală pentru a stopa manifestațiile.

Una din consecințele acestei păcăleli a fost și faptul că șase dintre liderii de sindicat participanți la aceste proteste au fost condamnați la ani grei de temniță, încălcându-se astfel protocoalele semnate de liderii minerilor și premier.

Ionel Ciontu, precum ceilalți lideri de sindicat, nu a făcut altceva decât să îndeplinească mandatul sindical încredințat de membrii de sindicat. Din acest motiv, afirmăm că, atât condamnarea sa, cât și a celorlalți lideri sindicali, a fost nedreaptă, așa cum a considerat și Biroul Internațional al Muncii de la

Geneva, structură din sistemul Națiunilor Unite, care a atenționat Statul român că nu respectă Convențiile Organizației Internaționale a Muncii, ratificate de România.

Constatăm că, pentru Ionel Ciontu, condamnarea la închisoare s-a transformat în condamnare la moarte, în urma sa rămânând o familie îndurerată, fără sprijinul material și spiritual al capului de familie.

Cerem autorităților române să facă lumină în acest caz, începând de la condamnarea injustă și până la elucidarea cauzelor și condițiilor în care a decedat fratele nostru Ionel Ciontu.

Facem apel la întreaga clasă muncitoare să nu uite sacrificiile pe care le-au făcut cei mai dârji și mai demni dintre liderii de sindicat, să respecte și să continue această misiune de apărători ai drepturilor și demnităților oamenilor muncii.

Numai așa vom dovedi că sacrificiile lor nu au fost zadarnice!

www.tribunasociala.org

5. Pledoarie pentru socialism

Recenzie la cartea “O scrisoare din România” de Nicolae Pera

Radu M. Florian

Cartea “O scrisoare din România” este o lucrare binevenită în peisajul editorial românesc, prin aceea că își propune să trateze dintr-o perspectivă nouă perioada socialistă încheiată la noi în 1989, anume cea a contrastului între realizările reale, de netăgăduit ale acestei

perioade și o serie de "binefaceri" ale capitalismului, atât de înainte cât și de după aceasta.

După ce trece în revistă succesiunea epocilor și orânduirilor istorice pe teritoriul țării noastre (nu înainte de a puncta în mod corect cauza principală a apariției la om a fenomenului religios, și anume neputința omului primitiv în fața fenomenelor naturii), neomițând să menționeze rolul primordial al luptei de clasă în istoria poporului român (vezi referirile la Gheorghe Doja și Horea), autorul se oprește asupra unor aspecte interesante din "fericita perioadă" a monarhiei burghezo-moșierești (1866-1947). De exemplu faptul că "*Ziua de muncă nu era mai mică de 15-16 ore, mergând până la 18 ore pe zi*". Ori faptul că în 1938, anul "de vârf" al economiei românești interbelice, o sursă de primă mână ca Enciclopedia României afirma că "*rămâne adevărat ceea ce a scris I.G. Duca în 1902*"- anume faptul că, printre altele, nu mai puțin de 37% din gospodăriile țărănești (corespunzând unui procent chiar mai mare al populației rurale) nu aveau nici măcar o vită de muncă, asta în țara intitulată pompos "Grânarul Europei", ori faptul că în 1888- lucru omis din aproape toate lucrările de istorie postdecembriste și de absolut toate manualele școlare scoase de diverși autori- au fost omorâți de forțele de represiune nu mai puțin de o mie de țărani ce se ridicaseră pentru o viață mai bună. Ori faptul că nu comuniștii au fost cei care au inaugurat practica "crimelor politice"- pentru a dovedi că nu este așa autorul enumeră câteva victime **comuniste** ale represiunii politice doar din anii dictaturii militaro-fasciste- Ilie Pintilie și ceilalți 14 tovarăși ai săi uciși sub dărâmăturile Doftanei, Filimon Sârbu, Dr. Cornhauser, Ada Marinescu, Nicolae Mohănescu, Petre Gheorghe, secretarul organizației PCR din Ilfov. În condițiile luptei comuniștilor cu **negaționismul**, cu **revizionismul** istoric practicat de "istoricii" drepte această lucrare constituie, prin aceste informații, un sprijin deloc de neglijat.

Perioada socialistă este analizată obiectiv, autorul oprindu-se asupra unor aspecte neglijate

de propaganda actuală, venind cu statistici care demonstrează **progresele reale** înregistrate de țara noastră pe drumul dezvoltării economice și progresului social în anii construcției socialiste. Dacă ponderea populației urbane reprezintă un criteriu al modernității, să recunoaștem că România socialistă a îndeplinit acest criteriu pe când România burghezo-moșierească **nu**. Dacă în 1948 ponderea populației rurale era încă de 76,6% (în 1930 ea fusese de 80%), în 1977 ea scăzuse la 52,5%, pentru ca în anii '80 să scadă sub 50%, pentru prima oară în istoria României majoritatea populației trăind la oraș (după restaurarea capitalismului proporțiile s-au schimbat din nou). Producția industrială a crescut și ea considerabil, lucru amintit în carte, ceea ce a contribuit la reducerea decalajelor existente între România și lumea dezvoltată. A crescut nu numai producția, dar și calitatea ei- astfel, dacă în 1970 oțelurile de calitate reprezentau 32% din producția de oțel, în 1980 ponderea lor era de peste 50%. Creșterea nivelului de trai s-a oglindit în creșterea spectaculoasă a venitului național pe locuitor- dacă înainte de al doilea război mondial acesta era de 80 de dolari în 1975 el va crește la 1000 de dolari- sau în creșterea numărului de elevi la 10 000 de locuitori, de la 1060 în 1938/39 la 2004 în 1976/77, ori a numărului cinematografelelor de 18 ori în 1977 față de 1938, al bibliotecilor publice de peste 41 de ori în același interval, a muzeelor de 4,6 ori.

Numeroase pagini sunt consacrate degradării sociale înregistrate după 1989, vorbindu-se, cu numeroase exemple concrete, de creșterea violenței, de scăderea dramatică a nivelului de trai al pensionarilor, de creșterea la fel de dramatică a șomajului în rândul tinerilor (19% în 2005!- din care 10% în rândul absolvenților de învățământ superior), de cazul unei femei, fostă asistentă medicală nevoite să trăiască literalmente cu un leu pe zi! Realitatea cutremurătoare a capitalismului este ilustrată și cu exemple din mult-lăudatul Occident- arătându-se de pildă escaladarea criminalității de tip mafiot din Italia în anii '70, sau de legăturile între mafia și extrema dreaptă neofascistă. Autorul se ridică de asemenea, cu o ironie fină (vezi pagina 102), împotriva

rasismului promovat de societatea capitalistă, dând ca exemplu pozitiv popoarele Americii Latine, unde "nu se știe cu precizie câți sunt albi, câți creoli, meșiși sau negri", iar rasismul, spre deosebire de țările mai bogate din Occident, este aproape inexistent.

La sfârșitul lucrării autorul pledează pentru măsuri ca un învățământ gratuit și obligatoriu în întreaga lume, o poliție mondială și o limbă comună pentru întreaga lume, măsuri progresiste, pozitive, dar, din păcate, imposibil de realizat în condițiile capitalismului care sărăcește masele, crează criminalitate și corupție, învrăjbește națiunile în loc să le apropie.

Ne rămâne nouă, comuniștilor, luptătorilor marxist-leniniști pentru eliberarea clasei muncitoare nu numai într-o țară ci și în întreaga lume, să luptăm pentru înfăptuirea în practică a acestor nobile deziderate, să venim cu propuneri și măsuri concrete pentru îndreptarea lucrurilor, pentru scoaterea lumii din coșmarul capitalist și readucerea, pe o treaptă superioară, a avantajelor reale obținute de poporul muncitor în anii construcției socialiste.

NR. *Cei care doresc sa procure aceasta carte se pot adresa redactiei noastre*

6. Nicolae Ceausescu nu a fost dictator

Ma numesc C. Costel din Bucuresti si sunt un cititor constant al ziarului d-voastra electronic.. Urmareac cu interes presa romaneasca care incearca sa arate, obiectiv zice ea, realitatile Romaniei socialiste, comuniste insista ea, in special ziarul Jurnalul National de cand acesta publica un supliment cu denumirea Scanteia. Dintre multele articole mi-am permis sa comentez doua dintre acestea, anume cele despre IMGB din 17 februarie 2009 si articolul,,De la fabrica de mancare

la circul foamei" din 18 februarie si pe care va rog sa le publicati.

Autorul articolului despre IMGB nu stie in ce tara s-a nascut si nici in ce tara traieste. Tara noastra s-a numit "Republica Populara Romana" si mai tarziu "Republica Socialista Romania". Dar acum imi este greu sa spun cum se numeste. Poate ne spune autorul articolului, Ionut Ivan. Romania nu a fost tara "Comunista". Comunismul este o societate superioara care sigur va veni, dar ca sa ajungi la aceasta trebuie sa treci prin alta (faza, etapa, perioada) numita Societatea de belsug si bunastare pentru toti (romanii)socialista: stadiul in care iti creezi bazele productiei de bunuri materiale si trecerea pe cale blanda si in deplina intelegere cu mediul spre societatea post industriala "Societatea informatica". In acest tip de societate idealurile clasei muncitoare se regasesc pe toate treptele de evolutie ale aceatei clase. Acestea nu se infaptuiesc de la sine sau prin gratia lui Dumnezeu. Va este cunoscuta lupta pentru dreptul la munca si la multe altele? Indiferent de regimul muncitoresc sau imperialist monopolist, scopul va fi eliminarea termenilor de discrepanta industriala, saracie si bogatie, globalizare, diferentiere religioasa, inclusiv lupta dintre sistemele sociale.

I.M.G.B. a fost o realizare a perioadei de industrializare a patriei noastre. Romanii sunt un popor natural, nedescalcat in marele spatiu de la Marea Neagra, Carpati, Dunare si nu are nevoie sa invete de la altii cum sa traiasca, avand in vedere traditiile si trecutul sau de lupta.

Vizitele domnului roman, Nicolae Ceausescu, in uzina I.M.G.B. erau zi de sarbatoare, altfel te imbraci in zi de sarbatoare. Intaiul presedinte al tarii noastre, Republica Socialista Romania, nu a fost **dictator**. Toti cei ce-l numesc dictator se numesc tradatori de neam si tara, pusi in slujba altora pentru cativa argiti in buzunare. *Ce rusine!*

Principiul ce governa in acea perioada era „sa nu depindem de nimeni”. I.M.G.B.-ului ii revenea sarcina de a face acele utilaje: simple, mai complexe, mai ieftine sau mai scumpe de care era nevoie chiar daca stiam ca altii ni le dau gratis si asta pentru a forma specialistii nostrii de care aveam nevoie, toti fiind de fapt fii de tarani.

Alt principiu era: „sa construim salbe de hidrocentrale, amenajand raurile, pastrand apa curata, din muntii nostrii”.

Alt principiu: energia electrica sa fie gratuita (nu s-a realizat inca), multe blocuri aveau aragazuri electrice, se consuma mult se platea puțin (intrebati pe cei in varsta). In plus, fiecare familie avea congelatoarele pline de produse, spunea Elena Ceausescu, pe care intelectualii de nivel didactic au impuscat-o.

In Marea Adunare Nationala erau cei ce munceau nu ca astazi cand sunt cei care vorbesc si fura. Cand delegatii alesi in Marea Adunare Nationala se intruneau, in gari si pe trasee erau arborate drapelul Romaniei, tricolorul, si drapelul Partidului Muncitoresc Roman sau Partidului Comunist Roman.

Populatia ovationa la sosirea delegatilor care erau foarte bine cunoscuti, alesi fara bani. Aceasta democratie muncitoreasca datorita succeselor ei nu a placut capitalistilor si a inceput lupta impotriva ei din interior , prin cozi de topor, si din exterior odata cu cresterea noilor generatii carora nu le placea disciplina. Lucratorii din uzine, inclusiv I.M.G.B. erau fii de tarani si oraseni scoliti la scolile de meserii de 3 ani in toate profesiile, avand gratuit hrana si imbracaminte.

Orasele erau amarate, niste comune mai rasarite, aceasta era mostenirea de la monarhia din Romania: 16 milioane de tarani, care trudeau pentru altii din tara si strainatate.

Se ajunsese ca liceul sa fie obligatoriu, la zi si seral (10, 12 clase). Absolventii de facultati erau putini si nu aveau experienta, dar se practica colaborarea, auto-perfectionarea si aveau ambitia de autodepasire. Nu se supara nimeni cand se gresea, nu se gandea nimeni sa fure, sa saboteze sau sa vanda ceva. Vizitele foarte dese in

uzine, nu numai la I.M.G.B., ale intaiului presedinte al Republicii Socialiste Romania, tovarasul Nicolae Ceausescu erau pentru a incuraja si pentru a da speranta oamenilor, pot spune multi aceste lucruri. Nu era dictator! Cum o spun slugoii altora, inclusiv Ionut Ivan, autorul articolului respectiv. Nu-i purtam ura, stim ca nu-i singurul batjocoritor al realizarii romanilor in perioada cand muncitorii au condus tara noastra, Republica Populara Romana, electricianul Gheorghe Gheorghiu Dej si cizmarul Nicolae Ceausescu, intaiul presedinte al Republicii Socialiste Romania.

Referitor la articolul **articolul „De la fabrica de mancare la circul foamei” din 18.02.2009 am de facut urmatorul comentariu:**

Trebuie spus de la inceput; aducerea in prezent a unor aspecte asa de complexe cum sunt aceste constructii, tematica lor si lupta pentru a arata ca acestea erau destinate numai problematii specifice hranei cetatenilor, este total gresita, autorul articolului, Razvan Barbulescu, nu poate mai mult, atat la dus mintea, mai pe romaneste creierul, ca de altfel si pe cei ce conduc tara dupa lovitura de stat din 1989.

A amesteca termeni ca : sistematizarea Bucurestiului, madernizarea societatii ramanesti, dovada griii Partidului Comunist Roman pentru o alimentatie sanatoasa a cetatenilor, problematica complexa a timpului liber, a femeilor si barbatilor constituie dovada unei grosolane necunoasterii a realitatii din acea perioada.

In cei aproape 20 de ani de tranzitie se tot trambiteaza in fel si chip expresia centralizat :

industria centralizata, aprovizionare centralizata, arata clar lipsa de cunoastere a conceptiilor din acea perioada.

Expresia « **urla strainatatea** » adica unele posturi de radio unde cei vanduti erau romanii „trompetisti”, veniti in tara dupa 1990, ii vedem si ii auzim zi de zi dindu-si cu parerea, sfatuindu-ne cum ar trebuii facut in toate domeniile vietii.

Bancurile, intimplarile aratate descrise sunt de proasata calitate acestea vizau categorii de indivizi pusi pe sotii.

Necesitatea descrierii constructiilor este o realitate. Aceste constructii, denumite peioratic „Circuri ale foamei” sunt o mandrie a proiectantilor si constructorilor ; cei dintii cunosteau toate rolurile pe care aceste constructii le aveau, in aceea perioada, urmatoarele etape si chiar dupa 20 de ani au inceput sa apara nevoile si pe zi ce trece mai repede decat se credea, va fi nevoie de ele.

Din pacate nu au apucat sa fie terminate, cel de la Sura Mare, Chirigiu, Vitan, Drumul Taberei, fiecare cu rolul sau specific.

In programul complex de sistematizare nu s-au mai realizat : « linia de metrou Port 30 Decembrie – Jilava, Bucuresti Progresul –gara, Progresul-piata, Pieptanari- gara Filaret- Palatul Republicii (Casa Poporului) – Catedrala Mantuirii Neamului – Pod Izvor», « Complexul Vacaresti », « Biserica Sfinta Vineri », desi terenul se vede si azi la 200 m de vechil amplasament, « Biblioteca Nationala » care avea rolul de a trece pe suport electronic, toate scrierile cu aparatura romaneasca

(numai Sibiul a mai continuat așa ceva cu „Muzeul Creatiei Populare”.

Cladirea Operei Nationale care trebuia sa adaposteasca echipamente electronice romanesti, un fel de internet ramanesc (un grup de specialisti au realizat o parte din aceste echipamente), dar si aceea cladire specializata de pe Calea Plevnei ce trebuia sa adapostesca Muzeul de Istorie a Romaniei cu toate valorile sale, care astazi se darama pentru a construi un centru comercial de catre staini, rusinos pentru poporul roman.

Un loc aparte il ocupa Gara de Nord, care trebuia sa devina „Cladirea Marelui Patinoar” in locul peroanelor sa fie construit Marele Patinoar pentru gazduirea campionatelor, RSR, europene si mondiale. Noua Gara de Nord trebuia construita inainte de stadionul Giulesti in asa fel ca trenurile sa vina in gara si din gara in Depou fara manevrele de azi. Mastodontul de pasaj nu trebuia facut, trecerea se realiza pe sol, inclusiv pasajul de metrou.

Mai sunt foarte multe de spus, le voi spune in alte scrisori. Va multumesc pentru intelegere.

7. Cu ce vă ajută atacurile la adresa NPCR “domnule” Daniel Dediu?

”Domnul”, cuvântul **tovarăș** este prea mult pentru el, Daniel Dediu, conducator al partidului Uniunea Comunistilor Români, partid ce se dorește de orientare național -comunistă, s-a lansat de curând într-un nou atac la adresa Noului Partid Comunist Român (NPCR).

Atacarea NPCR a devenit se pare îndeletnicirea favorită a domnului Dediu, una care pare să suplinească relativa lipsă de activitate a sa și a partidului său în alte domenii specifice unui partid de avangardă al clasei muncitoare. Anul trecut, în 2008, s-au mai înregistrat câteva atacuri de acest gen, publicate în ziarul Tricoloruși revista România Mare, cărora noi le-am răspuns prin replici, pe care, unele din ele, conducerea acestor publicatii a avut amabilitatea să le publice, și pe care noi le considerăm folositoare pentru că au contribuit la o mai bună clarificare a unor probleme ideologice importante atât pentru noi cât și pentru mișcarea muncitorească în ansamblu.

Din păcate domnia sa nu a socotit necesar să oprească polemica și a recurs la un nou atac, atac ce repetă în mare măsură acuzațiile de anul trecut, ce ne condamnă pe noi de pe poziții vădit **anti-marxiste**, dar care, în plus, se distinge prin mai multe și mai specifice acuzații **personale**, la adresa atât a Președintelui Comitetului de inițiativa pentru fondarea NPCR cât și a unor membri marcanți ai acestuia. Este limpede că, neputând face față cu **argumente marxiste** poziției partidului nostru într-o serie de probleme, domnul Dediu se simte obligat să recurgă la atacuri la persoană, fără să-și dea însă seama că acestea îl **descalifică** complet atât în ochii oamenilor cu o cât de cât semnificativă cultură comunistă cât și în ai muncitorilor și oamenilor muncii cinstiți care sunt deja preocupați de lupta pentru drepturile lor călcate în picioare de capitaliști și ca atare **nu au pur și simplu timp** să se “delecteze” cu atacuri la persoană specifice nu unor comuniști ci unor reprezentanți ai presei de scandal. Presa de scandal a otrăvit poporul român timp de aproape 20 de ani, dar acesta este un popor mult prea serios și preocupat de lucruri cu adevărat importante pentru a se lăsa prins într-un ”cerc” la nesfârșit, nu-i ajunge oare cel oferit de clasa politică procapitalista postdecembristă?

Nimeni nu o să mai aibă succes de acum încolo în viața politică românească dacă recurge la atacuri la persoană, și nimeni nu trebuie să subestimeze seriozitatea oamenilor muncii din această țară!

- Atacurile la persoană nu sunt tipice unor oameni care vor să dezbată niște lucruri serioase, ci ele sunt specifice unor oameni care **cerșesc atenție**, domnule Dediu! Dacă vreți să atacați pe cineva, dacă vreți să atacați nu oricum ci **de pe poziții marxiste** un lider, un militant sau un partid, atunci încercați să veniți cu argumente marxiste, cu argumente legate atât de modul cum înaintașii puneau problema, cât și de practica revoluționară, de experiența **concretă** a muncii de partid, a muncii de lămurire a maselor, a muncii de trezire a conștiinței de clasă în rândurile celor asupriți de acest monstru nesățios care este CAPITALUL. Comuniștii care doresc să ne critice sunt liberi să o facă, dar să o facă de pe poziții **comuniste**, de pe pozițiile iluștrilor noștri înaintași, de pe

pozițiile unor oameni interesați în mersul pozitiv al propagandei comuniste în rândul maselor.

În loc de aceasta domnul Dediu recurge, în numelele din ianuarie și februarie 2009 ale publicației sale "România Muncitoare", la "necruțătoarele" atacuri la persoană cu care ne obișnuise deja, numai că de data aceasta ele sunt mai "elaborate". Ele nu se mai limitează acum la reliefa originii etnice (reale sau închipuite, dar irelevante pentru marxiști) a unor oameni, comuniști la fel ca domnia sa (vezi Fătu Andrei, cu "mama ungueroaică", Micu Andrei "evreu ungar", sau Radu Florian, a cărui tată "este incert" și mamă "se pare că este de origine maghiară"), ci merge mai departe cu "dezvăluirile", venind cu afirmații pe care nu face nici un efort să le probeze și care, în unele cazuri, pot fi calificate drept **calomnii**. De exemplu aceea că tovarășul Jonea Mircea, vechi militant comunist și om care a demonstrat prin fapte că a rămas fidel idealurilor comuniste când alți foști colegi ai săi le părăsiseră de mult, deci care putem spune că a înnotat efectiv împotriva curentului în toți acești ani întunecați pentru noi, ar fi afirmat pe 30 decembrie 2008 că Nicolae Ceaușescu ar fi trebuit nu împușcat ci... "spânzurat, ca să sufere mai mult". În lipsa oricărei probe concrete în favoarea acestei acuzații, ne putem întreba - poate cineva, poate cineva din cei care l-au cunoscut pe tovarășul Jonea în ultimii ani și care au avut chiar câteva divergențe cu domnia sa în legătură cu anumite politici ale lui Ceaușescu, poate cineva să creadă că tovarășul Jonea ar putea să se exprime într-un asemenea hal despre acesta???

Este oare credibil să faci asemenea afirmații? Să ataci un om care a dovedit mereu prin fapte că este întrutotul credincios memoriei marelui comunist și conducător al României care a fost tovarășul Nicolae Ceaușescu?

Să ne gândim că mai există unii oameni (**anti-comuniști**) care l-au atacat pe Marx pe motivul că ar fi avut un copil nelegitim cu o dădacă a copiilor săi. Dar își poate aminti "domnul" Dediu, cunosător al operelor lui Marx, Engels sau Lenin, vreun exemplu când aceștia ar fi atacat pe cineva doar pe considerentul că nu li s-ar cunoaște tatăl, sau mama, sau că și-ar fi înșelat soția, sau că ar suferi de cine știe ce afecțiuni sau handicapuri???

Un exemplu foarte bun de polemică marxistă este lucrarea lui Lenin "Revoluția proletară și renegatul Kautsky", în care Lenin îl numește într-adevăr pe acest social-democrat "lacheu și slugă a burgheziei"

(adică îl numește cu numele adevărate), dar numai după ce îi demonstrează atât cu citate din Marx și Engels cât și cu exemple din istorie și din experiența concretă a revoluției ruse că este într-adevăr așa. Lenin nu-l face pe Kautsky lacheu pentru că avea "mamă maghiară" sau că ar avea "tată incert", ci pentru că **faptele** îl caracterizează drept lacheu. Într-o dezbatere comunistă trebuie să argumentezi că cineva este trădător, iar aceste aspecte familiale nu s-a demonstrat până acum că ar fi făcut pe cineva trădător. Nu seamănă oare acest tip de acuzație cu cea adusă lui Marx că ar fi fost un om rău pentru că la un moment dat a călcat mai strâmb și și-a înșelat soția?

Referitor la originea etnică a cuiva - că e ucrainean, că e evreu, că e ungar, că e țigan etc, am afirmat în replicile din "Tricolorul" de anul trecut că ele **nu sunt relevante** pentru un comunist, și în general pentru nici un muncitor care a trecut cât de cât prin școala grea dar folositoare a luptei de clasă. Oamenii nu se judecă după etnie, după originea părinților lor, după identitatea națională pe care și-o afirmă, ci se judecă după un singur lucru: după felul cum își aduc contribuția la mersul înainte al omenirii! Există, desigur, și oameni care judecă oamenii după etnie - "evreul cutare, ungarul cutare etc", dar aceștia, "domnule" Dediu, au un mic defect - **nu sunt comuniști** - ba chiar, de multe ori, aparțin unor grupări declarate anticomuniste, cum ar fi diversele formațiuni legionare. Sperăm sincer că nu aceștia sunt standardul Dumneavoastră în ce privește o dezbatere comunistă cu niște oameni pe care-i acuzați că nu ar fi suficient de comuniști. Nu puteți recurge la asemenea atacuri etnice pentru simplul motiv că atât Marx, Engels și Lenin cât și ceilalți înaintași iluștri ai noștri le-au **interzis** cu desăvârșire. Uitați-vă în special pe lucrările lui VI Lenin, pentru că pe acestea aveți pretenția că le cunoașteți atât de bine încât să faceți unele afirmații pe care, vă spunem, este dificil să le probați.

Cum ar fi, de exemplu, afirmația că Lenin "a dat Basarabia României", "în virtutea dreptului la autodeterminare" al națiunilor asuprite de imperiile multinaționale (cum a fost Imperiul Rus), principiu pe care Lenin l-a susținut toată viața. V-am arătat însă în replicile anterioare că a suține dreptul la autodeterminare al Basarabiei (teritoriu răpit abuziv de Rusia țaristă în 1812) nu este același lucru cu a susține alipirea Basarabiei la România, stat de altfel nu muncitoresc ci foarte capitalist și reacționar. Lenin nu combătea burghezia rusă ca să o susțină pe cea română. Lenin dorea să ia Basarabia burgheziei

ruse, acest lucru este perfect adevărat, și în acest sens a susținut el autodeterminarea Basarabiei față de Rusia, cum a susținut de pildă și autodeterminarea Poloniei, a Finlandei sau a altor regiuni și popoare asuprite de țarism, cum ar fi Georgia, cele musulmane din Asia Centrală sau Caucaz. Dar, dorind să ia Basarabia burgheziei și moșierimii ruse, el **nu** dorea nicidecum să o dea celei române, și acest lucru trebuie subliniat în orice polemică de acest gen. Idealul cel mai mare al lui Lenin era **revoluția** și, în acest sens, el considera că idealul autodeterminării națiunilor trebuie **subordonat** celui al revoluției socialiste. Autodeterminarea națiunilor este bună, într-adevăr, dar nu este atât bună "în sine", cât mai ales bună ca să **ajute revoluția**. Lenin spunea în 1916: *"Diferitele revendicări ale democrației, inclusiv autodeterminarea, nu constituie un absolut, ci numai o părțică a mișcării democratice generale mondiale. Este posibil ca în unele cazuri părțica să vină în contradicție cu întregul; în acest caz ea va trebui respinsă"*. Tot Lenin spunea în februarie 1918- *"ce este mai presus- dreptul națiunilor la autodeterminare sau socialismul?"* Și răspundea- *"Socialismul este mai presus"*. Or- analizând situația concretă a Basarabiei din 1918- nu devine oare evident faptul că, atunci când un teritoriu este eliberat de sub stăpânirea burgheziei unei țări care **trece la socialism** (Rusia după 1917) iar burghezia altei țări vine și ocupă acel teritoriu (cu sprijinul Angliei și Franței, puteri care la acea dată- martie 1918- erau pe punctul să înceapă sau începuseră deja intervenția împotriva Rusiei Sovietice și a Ucrainei Sovietice), oare nu este limpede că acesta este un caz în care părțica vine **în contradicție** cu întregul, un caz în care autodeterminarea (mai precis modul cu totul trunchiat și ipocrit în care este ea "realizată" de burghezie și moșierime) vine **în contradicție cu socialismul**? Oare nu este acesta- trecerea Basarabiei la România în martie 1918- un caz de **falsă** autodeterminare, un caz în care proletariatul și țăranii basarabeni (indiferent de etnie) nu au **nimic** de câștigat ci nu fac decât să schimbe un jug cu altul, jugul capitaliștilor și moșierilor ruși cu cel al capitaliștilor și moșierilor români în momentul când exista o alternativă **reală** la situația dinainte de 1917, și anume unirea lor cu muncitorii și țăranii ruși, ucrainieni, bieloruși, care, foarte important de subliniat, **își cuceriseră libertatea**? Rusia dinainte de 1917, "tovarășe" Dediu, Rusia dinainte de Revoluție era **ceva rău**, fără discuție, era **ceva mai rău** chiar decât România burghezo-moșierească dinainte de 1917, țară a masacrării țăranilor cu miile cum era ea. Deci, atunci, trecerea Basarabiei la România ar fi fost fără îndoială "un rău mai mic" din

perspectiva mișcării revoluționare mondiale, chiar dacă din perspectiva muncitorilor și țăranilor ruși și ucrainieni din Basarabia ea nu ar fi fost neapărat un lucru mai bun, căci, e important de subliniat, România burghezo-moșierească a cunoscut și ea asuprirea minorităților naționale și religioase, deși la o scară mai mica față de ce era în Rusia sau în Austro-Ungaria, ca să menționăm numai imperiile din vecinătatea noastră imediată.

Însă Rusia din martie 1918 era **ceva bun**, iarăși fără discuție, și, tot fără discuție, ceva nu mai bun ci **incomparabil** mai bun decât România burghezo-moșierească din martie 1918. Dacă Dumneavoastră nu puteți face diferența între **caracterul** Rusiei lui Nicolae al II-lea și Kerenski și **caracterul** Rusiei muncitorească-țărănească, a Rusiei bolșevice înseamnă că nu sunteți deloc un bun marxist, căci marxismul îți cere să vezi lucrurile **în perspectivă**, îți cere să analizezi **situațiile concrete** și să fii capabil să faci diferențierea între ele, nu să operezi cu absoluturi ca "Rusia", "România" etc. Marxiștii, cum spunea Lenin în 1921, cu referire la noțiunea reacționară a "libertății absolute" și "democrației absolute", au un mic defect- ei "nu cred în absoluturi". Pentru marxiști nu există o Rusie eternă, ci există:

1. O Rusie **dinainte** de 1917, **mai rea** decât România burghezo-moșierească
2. O Rusie de după 1917, **mai bună**, **incomparabil** mai bună decât România burghezo-moșierească, datorită faptului că **puterea** o dețineau muncitorii și țăranii, adică tocmai cei asupriți în trecut, fără deosebire de naționalitate.

Aceste **două Rusii** au existat în secolul XX (înainte de nefericita, de tragica restaurație capitalistă a lui Gorbaciov și Elțân), iar un marxist trebuie să știe **să facă diferența**. A nu ști să faci diferența înseamnă, în fond, a nu ști să faci diferența între muncitori și capitaliști, între exploatare și exploatați, înseamnă a ține partea exploatare, înseamnă a trăda cauza muncitorilor și țăranilor, a susține contrarevoluția, iar acesta este supremul act de trădare al unui comunist la adresa celor pe care îi reprezintă.

Se poate desigur discuta și de ce URSS nu a restituit României Basarabia după ce România devenise socialistă. Noi suntem de părere că aceasta a fost într-adevăr o greșală, căci noi, la fel ca Dumneavoastră, nu putem nega că românii de o parte și de alta a Prutului formează într-adevăr **același popor**. Însă rămâne dezacordul nostru cu privire la afirmația Dvs

cum că Lenin ar fi dat, în 1918, Basarabia României, când, având în vedere situația de mai sus, el nu putea să procedeze așa. Este drept, prin 1921 Lenin a cedat într-adevăr Turciei niște teritorii în Caucaz, dar pe atunci Turcia kemalistă era un stat revoluționar, aliat Rusiei Sovietice, un stat care a primit bani și arme de la Lenin pentru a-i alunga pe cotropitorii greci din Anatolia, cotropitori în spatele cărora se găseau Anglia și Franța, și nu era un stat aliat Angliei și Franței cum din păcate era România (și cum se va vedea foarte limpede cu prilejul înabușirii revoluției socialiste maghiare din 1919). Rămâne faptul indiscutabil că **nu Stalin** a fost cel care a venit cu ideea nerecunoașterii unirii Basarabiei cu România, ci **chiar Lenin**, că nu în timpul lui Stalin a luat guvernul sovietic această decizie ci în timpul când Lenin avea frâiele puterii în mâinile sale (Stalin nefiind în 1918-1919 nici măcar numărul doi sau trei în partid și în stat).

Rămâne de asemenea dezacordul nostru față de afirmația Dvs cum ca partidul nostru ar fi condus de un "spion rus", de un om chipurile "recrutat de Moscova" care ar încerca acum, când și Rusia ar fi devenit capitalistă, să împiedice unirea Basarabiei cu România.

Dar un comunist se judecă după faptele, iar faptele spun că noi **nu** susținem deloc orbește pozițiile Moscovei capitaliste de azi. Există situații când Rusia, dintr-un punct de vedere egoist al burgheziei sale conducătoare, imperialist, din dorința de a nu-și pierde ci consolida pozițiile în Balcani, a susținut ce am susținut și noi- anume că atacarea Serbiei de către NATO a fost o **agresiune imperialistă criminală**, iar secesiunea provinciei Kosovo un act ilegal, și profund nedrept față de sârbi (mai ales că lăsa în noul stat teritorii cu o largă majoritate sârbă). Există situații când o anume putere imperialistă poate veni în ajutorul revoluționarilor dintr-o țară, a unui popor atacat de **alți** imperialiști rivali. Acest lucru l-a înțeles Stalin în al doilea război mondial, l-a înțeles Mao când s-a aliat cu gomindaniștii pro-americani împotriva japonezilor, îl înțelege acum conducătorii Cubei și Venezuelei când încheie unele înțelegeri cu Moscova pentru a se apăra de puterea imperialistă aflată cel mai aproape de ei, care îi amenință cel mai mult.

Dar, bineînțeles, noi nu ne-am făcut iluzii și am spus-o la momentul respectiv - Rusia mega-oligarhilor Deripaska, Mordașov, Matsitski, Abramovici etc nu face asta din dragoste pentru sârbi, nu condamnă secesiunea Kosovo din dragoste pentru sârbi ci mai

mult pentru a-și justifica **propria** imixtiune imperialistă în problemele altor țări. Faptele sunt deci cele care arată că noi nu suntem deloc în slujba vreunei puteri străine, că, dacă nu facem jocul capitaliștilor interni nu îl facem nici pe cel al unor capitaliști externi, cu atât mai mult cu cât aici avem de-a face cu niște rechini capitaliști care depășesc cu mult atât prin dimensiuni cât și prin lăcomie nu doar pe capitaliștii noștri ci și chiar pe foarte mulți capitaliști din Occident. În schimb Dvs ați condamnat "agresiunea rusă" împotriva Georgiei? Noi, faimoșii "spioni ruși" nu am văzut asta până acum...

Noi am procedat așa pentru că nu credem și nu putem crede într-o "Rusie eternă", pentru că suntem materialiști dialectici și nu credem în absoluturi. Pentru noi Rusia din 2008-2009 este una radical diferită de cea din martie 1918 (sau de cea din mai 1945, motiv pentru care noi depunem în fiecare an coroane de flori la mormântul ostașului sovietic, lucru pentru care ne blamați), după cum și cea din martie 1918 era una radical diferită de cea dinainte de octombrie 1917. Rusia de azi este una, cea de pe vremea lui Lenin alta, cea de pe vremea tarului alta. Nu a existat niciodată în istorie o singură Rusie, ci au existat mai multe Rusii diferite, fiecare cu un anumit caracter, bun sau rău, atât față de muncitorii și țăranii proprii cât și față de muncitorii și țăranii altor țări. Iar dacă Rusia **capitalistă** de acum ar ataca și invadea apoi anexa Republica Moldova fiți siguri că noi am condamna aceasta agresiune.

În încheiere, am dori să vă atragem atenția asupra modului incalificabil în care ați pângărit imaginea martirilor clasei muncitoare române de la 13 decembrie 1918, atât prin orientarea anti-românească pe care i-o atribuiți cât și prin criticarea noastră pe motiv că i-am **comemorat** pe acești eroi și martiri. Dacă Dvs, nu sunteți de acord cu linia partidului nostru puteți să o spuneți deschis, dacă Dvs. considerați că noi n-am fi vrednici să comemorăm pe cei care **s-au jertfit** pentru binele muncitorilor, indiferent de naționalitatea lor, atunci nu vă oprește nimeni să îi comemorați în alt loc, sau în același loc, dar la altă oră- cum ați făcut pe 8 noiembrie 2008 în cazul comemorării tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej. Dar nu pângăriți memoria celor care (în număr de peste o sută!) s-au jertfit atunci **pentru noi toți**, "domnule" Dediu! Atunci nu a fost **nici un fel** de manifestare de anti-românism, domnule Dediu! Atunci a fost o luptă **a muncitorilor** pentru drepturile lor absolut legitime. A recurge la acest act incalificabil, fără a preciza **nici o sursă** cât de cât credibilă este o dovadă de slăbiciune profundă din

partea Dvs., o dovadă că nu sunteți capabil să veniți cu ceva constructiv, să ne faceți o opoziție constructivă (căci marxism-leninismul este de acord cu opoziția constructivă), ci, dimpotrivă, opoziția Dumneavoastră față de noi este una **lipsită de principii**.

Petre Ignatenco

8. Agresori și victime în ultimul conflict arabo-israelian

Radu M. Florian

Sfârșitul anului 2008 și începutul anului 2009 au adus din nou în atenția lumii îndelungatul conflict din Orientul Mijlociu, unul din cele mai sângeroase și generatoare de suferință umană conflicte din istoria contemporană a omenirii. După baia de sânge din Liban din 2006 a venit rândul Fâșiei Gaza să cunoască furia distrugătoare a celei mai mari puteri din zonă.

Noi, marxiștii, în calitate de inamici neîmpăcați ai oricărei forme de imperialism, considerăm necesar, considerăm că suntem datori să ne ridicăm în apărarea victimelor acestuia oricare ar fie ele și oriunde ar fie ele și să-i combatem cu fermitate pe toți tâlharii și asasinii imperialiști oricare ar fi ei și în orice parte a lumii s-ar găsi. Capitalismul și imperialismul sunt forțe nu naționale ci internaționale- o singură mare companie multinațională ca Renault își întinde puterea asupra muncitorilor mai multor națiuni, un singur stat imperialist își întinde, prin capitaliștii săi multinaționali, puterea asupra a milioane și milioane de oameni din lumea întreaga, de cele mai diverse naționalități, aparținând celor mai diverse "civilizații", iar capitalismul imperialist luat ca sistem își întinde puterea asupra majorității covârșitoare a omenirii. De aceea atunci când ne ridicăm în apărarea Serbiei, a Iraq-ului, a Georgiei sau a Palestinei noi ne ridicăm de fapt în apărarea propriului nostru popor, făcându-ne datoria față de palestinienii sfârtecați și uciși de bombele sioniste noi ne facem datoria și față de muncitorii români maltratați și umiliți de patronatele autohtone sau străine- nu în ultimul rând de patronate aparținând acelor țări care doar în ultimele luni s-au făcut vinovate de agresiuni militare directe împotriva unor popoare ce au îndrăznit să le reziste.. Lupta altora

este și lupta noastră, iar acest lucru trebuie înțeles de toți cei care, deși bine intenționați, dornici să fie de folos poporului, au rămas, din diverse cauze, prizonieri ai concepțiilor naționaliste înguste.

În cazul ultimului conflict din Fâșia Gaza agresorii sioniști au făcut, cum era de așteptat, tot posibilul să facă din alb negru adică, în buna tradiție a imperialiștilor de pretutindeni, să-și deghizeze agresiunea în mărețul veșmânt al "luptei anti-teroriste". În condițiile isteriei anti-islamice globale începute încă înainte de 2001 ce poate fi oare mai nobil decât o luptă împotriva terorismului, decât o luptă cu fanaticii barbari ai Islamului? Cu o asemenea justificare este mult mai ușor să păcălești atât o lume întregă cât și propriul popor, unul care poate avea, la o adică, motivele lui de nemulțumire față de "elita" sa conducătoare.

Dar marea problemă a imperialiștilor sioniști, ca și a tuturor imperialiștilor de altfel, sunt faptele. Faptele sunt cele care se ridică cu încăpățănare împotriva încercărilor de a face din alb negru și din negru alb, faptele sunt cele care, în cele din urmă, câștigă orice bătălie cu dușmanii lor- care sunt în același timp și dușmanii omenirii. Faptele sunt cele care arată cât se poate de limpede că Israelul, departe de a fi angajat într-o luptă anti-teroristă cu barbarii islamiști, este de fapt **el însuși** cel mai mare terorist din zonă, fiind de fapt așa încă de la crearea sa cu 6 decenii în urmă. În cele aproximativ trei săptămâni de operațiuni militare israeliene, aeriene și terestre, temuții, barbarii și lipsiții de orice fel de scrupule teroriști Hamas au reușit să ucida... nu mai mult de 3 (**trei**) civili israelieni, în timp ce umanitariștii, nobilii și luminații cruciați anti-teroriști israelieni, care luptă conform legilor războiului și nu atacă niciodată în mod deliberat civili au reușit să ucida... nu mai puțin de **câteva sute** de civili palestinieni! Mai precis, 940 după surse palestinieni, 300 după surse ale anti-teroriștilor israelieni înșiși. Evident că doar acest raport între victimele unora și victimele altora are darul să răstoarne orice pretenții sioniste, să discrediteze complet în ochii opiniei publice mondiale pe autorii lor, să arate limpede lumii întregi cine sunt criminalii și cine sunt victimele în acest conflict. Nu mai încape nici o îndoială că adevărații agresori sunt cei îmbrăcați în uniforme militare israeliene, conduși de clasa politică israeliană și de burghezia imperialistă israeliană, mână în mână cu burghezie imperialistă nord-americană.

Această impresie este întărită de investigații efectuate la fața locului de reprezentanți ai unor prestigioase

organizații precum ONU, Human Rights Watch sau Amnesty International, investigații care demontează o altă obișnuită scuză a oficialilor sioniști, anume aceea numărul atât de mare de civili uciși de IDF nu se datorează de fapt IDF ci diabolic de perfizilor teroriști islamiști care se "ascund în mijlocul civililor" și chiar, în mișelia lor, "folosesc civili drept scuturi umane". Cu alte cuvinte, noi nu suntem de vină nici chiar atunci când suntem de vină. Numai că aceste investigații efectuate de organizații care n-au **nici un interes** să demonizeze pe israelieni- să ne amintim de demascarea crimelor comise de forțele ruse în Georgia vara trecută, sau de numeroasele critici la adresa fundamentalistilor islamici- inclusiv palestinieni și libanezi- pentru modul cum încalcă drepturile omului- , și efectuate, în plus, în condițiile a numeroase restricții de tot felul impuse de israelieni, aceste investigații arată că israelienii mint nu o dată- când spun că luptă cu teroriștii- ci de două ori- atunci când dau pe alții vina pentru crimele comise de ei înșiși.

Spre exemplu, în chiar prima zi a ofensivei aeriene, 27 decembrie 2008, bombele israeliene au ucis opt studenți aflați în apropierea școlii unde învățau, școală aparținând unei agenții umanitare a ONU. Conform martorilor intervievați de Human Rights Watch, nu exista nici un fel de activitate Hamas în preajma acelei școli, nici măcar poliția palestiniană fiind prezentă. Prin urmare, încă din prima zi a războiului se crează o puternică impresie că oficialii israelieni mint de îngheață apele atunci când spun că ei "nu urmăresc să ucidă civili nevinovați".

Pe 28 decembrie s-a înregistrat un nou atac aerian împotriva unei ținte clar civile, anume o moschee din tabăra de refugiați situată la Jabaliya, în nordul Fâșiei Gaza. Atacul a ucis cinci fiice ale lui Anwar Balousha, cu vârste cuprinse între 4 și 17 ani. Dar probabil că uciderea civililor în moschei nu se ridică în ochii sioniștilor și aliaților lor (inclusiv dintr-o parte a presei de la noi) la rangul de crimă, fiindcă religia islamică este doar una "barbară", lipsită de "profunzimea" și "pacifismul" celei mozaice...

Verdictul Human Rights Watch în acest caz este clar: "*Moscheile sunt obiective civile, și chiar folosirea lor în scopuri politice nu schimbă acest lucru*". Atacarea unei moschei s-ar justifica "*numai dacă Israelul ar demonstra că ea era folosită pentru depozitarea de arme și muniții sau pentru alte scopuri militare*" și "**chiar și așa Israelul ar avea obligația să ia toate măsurile posibile de precauție pentru a minimaliza suferințele civililor...**". Dar, bineînțeles, armata israeliană nu a prezentat nici măcar o singură dovadă în acest sens, lucru deloc de mirare având în vedere disprețul suveran pe care sioniștii l-au afișat față de musulmanii și arabi în cei 60 de ani de existență a regimului lor.

O altă crimă israeliană împotriva civililor a avut loc pe 6 ianuarie 2009, când obuzele israeliene au lovit în plin, sub pretextul luptei cu "teroriștii ascunși înăuntru", trei școli ale ONU din Jabaliya, ucigând nu mai puțin de 48 de oameni. A doua zi însă, pe 7 ianuarie, o investigație efectuată pe teren de reprezentanți ai ONU a concluzionat că bombardarea școlilor a fost total nejustificată, din simplul motiv că militanții islamiști din zonă se remarcă în

mod deosebit prin... absență! Christopher Gunes, purtătorul de cuvânt al agenției ONU pentru ajutorarea refugiaților UNRWA a declarat pentru agenția France Presse că "*În urma investigației noastre suntem 99,99% siguri că nu existau nici un fel de militanți și nici un fel de activitate a lor nici în școli nici în împrejurimile lor.*" Realitatea de pe teren a contrazis așadar încă o dată declarațiile solemne ale oficialilor israelieni, demascându-i în fața lumii ca pe niște asasini mincinoși, plini de ipocrizie. Iar a doua zi același Chris Gunnes spunea: "*Am fost autorizat să declar că, în urma unor discuții private cu diplomați israelieni, aceștia au recunoscut că la Jabaliya rachetele palestinieniene au fost trase din afara complexului școlar al UNRWA, și nu dinăuntru, ceea ce face ca toate acuzațiile la adresa neutralității acestuia să-și piardă orice teamei.*"

La fel ca în timpul ofensivei din Liban din 2006 alte obiective clar civile precum **ambulanțele** s-au aflat și ele în "atenția" tirurilor israeliene, după cum relevă atât Human Rights Watch cât și Amnesty International. Astfel, conform Amnesty International, pe 4 ianuarie 2009 un avion israelian a bombardat o ambulanță în localitatea Beit Lahiya, folosind proiectile de tip fleșetă, a căror folosință în zonele populate de civili este în mod universal privită ca o barbarie. Conform Human Rights Watch, care citează Semiluna Roșie Palestiniană, ambulanța încerca să ridice o persoană rănită într-un raid precedent al aviației israeliene când avionul s-a întors și a lovit **exact** același loc pe care-l bombardase mai devreme. Atacul, care aduce foarte mult nu numai a atac deliberat asupra unui

obiectiv civil dar și a atac **premeditat** împotriva acestuia, a rănit grav doi paramedici, unul din ei, Arafa Hani Abd-al-Dayam, murind mai târziu în urma rănilor. În aceeași zi trei paramedici palestinieni au fost uciși de tirurile israeliene în orașul Gaza, în timp ce încercau să salveze doi civili răniți aflați într-o livadă. Un copil palestinian de 12 ani care a avut ghinionul să se găsească în preajmă a fost de asemenea ucis. Trupurile celor patru au rămas în acel loc timp de două zile, ambulanțele trimise să le recupereze fiind la rândul lor ținta tirurilor israeliene. Iar pe 12 ianuarie a avut loc încă un incident de acest gen, în care un tanc israelian a deschis focul asupra unui medic palestinian și a unui paramedic ce încercau să evacueze răniții dintr-o clădire cu 6 etaje lovită mai devreme de proiectilele IDF. Medicul, pe nume Issa Abdel Rahim Saleh, a fost ucis instantaneu în acest atac. De remarcat că în apropiere se strânseseră deja câteva ambulanțe iar cei doi purtau jachete fosforescente ce-i făceau clar vizibili pentru oricine care avea ochi să vadă... sau pentru orice militar IDF ce luptă cu teroriștii și nu se coboară niciodată până la nivelul lor atacând civili în mod deliberat.

Atât Human Rights Watch cât și Amnesty International au dezvăluit de asemenea folosirea de către israelieni a unor arme interzise pe plan internațional, cum ar fi, de exemplu, pe lângă proiectilele de tip fleșetă (mitralie) amintite mai sus, proiectilele cu fosfor. Conform Human Rights Watch, IDF a negat la început (ca orice bandit care se respectă), folosirea în orice circumstanță a acestui tip de muniție interzisă (interzisă datorită efectelor devastatoare pe care le are în contact cu corpul

uman, arzând pielea, mușchii și chiar oasele). Apoi, când dovezile au început să se mai adune, a pretins că a folosit proiectilele cu fosfor numai în zone nepopulate. Pe 9, 10 și 15 ianuarie însă, experți militari ai Human Rights Watch au semnalat fără nici un dubiu folosirea acestora deasupra unor zone **dens** populate, cum ar fi orașul Gaza sau tabăra de refugiați din Jabaliya. Coloana de fum în formă de meduză, specifică acestor proiectile atunci când ele explodează în aer, constituie un indiciu fără greș al folosirii lor. Iar în ziua de 18 ianuarie experții Amnesty International care au vizitat zonele dens populate din Gaza au găsit atât proiectile (unele cu fosfor încă arzând) cât și obuzele ce le conținuseră înainte să le elibereze explodând în aer. Trei din aceste obuze fuseseră trase pe 15 ianuarie chiar în direcția complexului URNWA din Gaza, fosforul rezultat din explozia lor provocând un puternic incendiu ce a distrus tone de ajutoare umanitare destinate civililor care suferiseră deja de pe urma atacurilor "eliberatorilor" israelieni.

Dacă uciderea deliberată a civililor în bombardamente aeriene sau de artilerie ne poate edifica pe deplin asupra caracterului terorist al campaniei israeliene din Fâșia Gaza, uciderea tot deliberată dar **de aproape** a civililor pare desprinsă din filele istoriei crimelor naziste din cel de-al doilea război mondial, sau din filele istoriei ceva mai vechi a sioniștilor, marcate de masacrele de la Deir Yassin sau Sabra și Shatila, deci din filele unei istorii pe care mulți o consideră trecută. Dar dacă citim puțin numărul din 9 februarie 2009 al revistei americane "Time", revistă ce în

nici un caz nu poate fi bănuită de pro-islamism sau măcar de anti-sionism, vedem că această formă extremă de asasinare a civililor mai este practică de sioniști și în zilele noastre, fără ca prea multă lume să îndrăznească a-i compara cu naziștii. Articolul "Voices from the Rubble" ("Voci din mijlocul molozului") prezintă astfel cazul unui soldat israelian care a ucis în mod deliberat doi copii palestinieni în localitatea Jebel al-Kashif. Detaliile, povestite de tatăl copiilor, Abed Rabu, sunt cutremurătoare. Pe data de 7 ianuarie locuitorii fuseseră avertizați de israelieni să-și părăsească locuințele. Abed Rabu și-a luat soția, mama și cele trei fiice- Amal (de numai doi ani), Samar și Suwad (de numai patru ani), cărora le-a dat să fluture un **steag alb**, pentru a evita orice neînțelegere din partea soldaților israelieni. Dar din nefericire aceștia, ca niște adevărați luptători sioniști împotriva terorismului, nu aveau habar de semnificația steagului alb sau poate fuseseră indoctrinați de supteriorii lor că nu e năi o diferență între islamiști și copiii cu steaguri albe. Astfel că unul din soldați, ieșind dintr-un tanc cu o armă de tip M-16, a tras **direct** într-una din fetițele lui Abed Rabu. "Nu am înțeles ce se întâmplă- spune tatăl- am crezut că trage în aer și apoi am văzut-o pe fetița mea la pământ, cu intestinele ieșindu-i în afară. Am început să țip la soldat- "De ce faci asta?"- și atunci el mi-a împușcat și celelalte două fetițe. Soția mea a leșinat, iar când mama mea a încercat să o tragă pe Suwad în casă soldatul a împușcat-o și pe ea- în piept, în umăr și în picior." După acest incident oribil Abed Rabu și-a băgat toată familia în casă apoi a ieșit afară strigând după ajutor. În apropiere a zărit o ambulanță și s-

a îndreptat spre ea. Dar israelienii nu l-au lăsat să se apropie și l-au bătut, apoi, cu un buldozer, au distrus ambulanța presând-o de casa lui Abed Rabu. Când au sosit reporterii Time câteva zile mai târziu sub casă se mai puteau încă vedea rămășițele contorsionate ale ambulanței strivite de israelieni.

După îndelungi discuții cu soldații Amed Rabu a fost lăsat să meargă la spital, dar până să ajungă acolo două dintre fetițe (Suwad și Amal) muriseră. Samar a fost transportată la un spital din Belgia, unde se află încă paralizată.

Durerea și revolta mută a părintelui palestinian se văd din aceste cuvinte: *“Eu nu înțeleg. Nu fac parte din Hamas și nici fetițele mele nu făceau parte din Hamas. De ce ne-au făcut una ca asta?”*

Dincolo de paralelele absolut justificate ce se pot face între sioniști și naziști în ce privește tratamentul aplicat civililor “dușmani”, inclusiv la nivelul justificării acestor masacre (să nu uităm că naziștii vorbeau **și ei** de “lupta cu teroriștii”- anume cu cei bolșevici- atunci când rădeau de pe fața pământului satele ruse, cehe, italiene sau franceze), dincolo de paralelele de asemenea absolut justificate ce se pot face între **ideologia** nazistă și **ideologia** sionistă (despre care am vorbit mai pe larg în lucrarea mea “Marxism, sionism și anti-semitism” din 2007), dincolo de aceste comparații rămâne faptul tot mai evident că ultima ofensivă israeliană din Gaza nu poate fi atribuită, nici măcar în treacăt, tirurilor cu rachete ale Hamas asupra teritoriului israelian. Devine tot mai clar faptul că Hamas, în ciuda faptului că este, ca și mișcarea sionistă, o mișcare

burgheză, nu poartă pentru izbucnirea acestui conflict o vină egală cu cea care le revine sioniștilor. Noi, ca marxiști, nu putem fi deloc de acord cu fundamentalismul islamic în esența burghez al Hamas sau altor grupări de acest gen, nu putem fi de acord cu cei care doresc conducerea Palestinei pe baza legii islamice, a unei legi care ar înlocui aspirarea națională și religioasă a arabilor de către burghezia evreiască cu cea națională și religioasă a evreilor și a arabilor creștini de către burghezia arabă musulmană. Nu, **nu** suntem de acord cu ideologia Hamas și o considerăm reacționară. Dar, dat fiind faptul că burghezia palestiniană musulmană reprezentată de Hamas **nu** este, spre deosebire de cea israeliană, una imperialistă, noi nu putem pune semnul echivalenței între cele două, și, dacă în cazul unui eventual conflict SUA-Rusia am considera că nu există rău mai mare și rău mai mic, că ambele tabere trebuie în mod egal combătute de proletariatul internațional, iar pentru proletariatul celor două trebuie combătută în principal tabăra proprie, fără teama de a se expune acuzațiilor de “pactizare cu inamicul”, în schimb în cazul conflictului Israel-Hamas o spunem cu toată tăria că **există** un rău mai mare și unul mai mic, că răul cel mare este burghezia israeliană, iar burghezia palestiniană musulmană reprezentată de Hamas este în mod clar răul mai mic. Un conflict inter-imperialist SUA-Rusia ar fi un conflict cu **doi** agresori. Dar conflictul Israel-Hamas **nu** este un conflict inter-imperialist. În acest conflict avem un **agresor** și o **victimă**. Agresorul este Israelul, Hamas, reacționară cum e, este victima. Iar ce a făcut Hamas cu acele

tiruri de rachete (a căror însăși intenționalitate, din cauza ineficienței lor, este **îndoielnică**), ce a făcut Hamas cu tirurile sale nu poate fi privit deloc ca o provocare, ci ca un act de rezistență, rezistență atât împotriva unei ocupații israeliene a restului teritoriului palestinian (să ne amintim, doar în treacăt, de intensificarea activității israeliene de colonizare în Cisiordania- dacă în mai 2001 numărul colonilor evrei de acolo era de circa 95 000 acum el a ajuns la aproape 290 000, crescând deci de nu mai puțin de trei ori) cât și împotriva criminalei blocade israeliene a Fâșiei Gaza impuse după victoria electorală a Hamas de acum trei ani. O blocadă care a dus la transformarea ei într-un veritabil Ghetou de la Varșovia al zilelor noastre, în care, conform unui raport al Băncii Mondiale din octombrie 2008, citat de Human Rights Watch mai funcționează doar 2% din întreprinderile industriale existente înainte, în care numărul locurilor de muncă în industrie a scăzut de la 35 000 în 2005 la doar 840 (!) și în care, în plus, au dispărut 40 000 de locuri de muncă în agricultură. O blocadă ce a făcut ca nu mai puțin de 80% din cei 1,5 milioane de locuitori ai Fâșiei să depindă de ajutoare alimentare și 70% să trăiască în ceea ce banca definește drept sărăcie absolută- mai puțin de 467 dolari pe lună pentru o familie de 6 persoane sau mai mult. O blocadă care le convine de minune capitaliștilor evrei interesați de exploatarea muncii ieftine a imigranților, o blocadă care ne îndreptățește să spunem că, așa cum Anglia, Franța și Belgia nu s-au retras cu adevărat din Africa după 1960, nici Israelul nu s-a retras cu adevărat din Fâșia Gaza după mult-trâmbițata evacuare din vara lui 2005. Să susții așadar, ca o soluție la acest

conflict, oprirea de către Hamas a tirurilor cu rachete "alături" de oprirea ofensivei israeliene de o sută de ori mai ucigașe, să susții așa ceva este pur și simplu incorect și pro-sionist. Să ceri rezistenței palestinieni, islamistă cum este ea, să oprească tirurile cu rachete e ca și cum ai cere înfometărilor să nu mai tragă cu rachete în cei care-i înfometează de teama ca nu cumva "marele stăpân" să nu se supere într-atât încât să le provoace înfometărilor și mai multă suferință ca înainte, e ca și cum ai cere sătenilor ruși să nu-i mai sprijine pe partizanii anti-naziști de teama ca naziștii să nu-i mai și ardă în hambare pe lângă înfometarea ce le-o "servește" zi de zi, este o palmă pe obrazul poporului palestinian și o încurajare-voită sau nu, dar o încurajare a agresorilor sioniști. Întoarcerea la status-quo nu va rezolva problema, numai **lichidarea definitivă** atât a blocadei cât și a ocupației sioniste a restului Palestinei (Cisiordania și Ierusalimul de Est) vor rezolva situația, vor face ca, în sfârșit, evreii și arabii să trăiască în pace, liniștiți alături unii de alții, așa cum au visat de-a lungul timpului atât arabii progresiști cât și evreii progresiști.

Și, cum Israelul imperialist al vremurilor noastre nu va consimți la așa ceva, rămâne soluția luptei, a luptei armate a poporului palestinian împotriva ocupației și agresiunii sioniste, a luptei armate a tuturor palestinienilor interesați de înfrângerea deplină a sioniștilor. De aici, și necesitatea pentru marxiștii palestinieni de a colabora cu Hamas-ul împotriva răului mai mare- imperialismul sionist. Dacă un eventual conflict SUA-Rusia ar fi echivalentul modern al conflictului Anglia-Germania din 1914 și ar impune ruperea totală a muncitorilor de burghezia proprie, conflictul Hamas-Israel este echivalentul modern al conflictului dintre China și Japonia de pe vremea lui Mao, și cere deci colaborarea marxiștilor palestinieni cu fundamentalistii islamici gen Hamas sau Jihadul Islamic, bineînțeles nu orice fel de colaborare, ci una de pe poziții de deplină independență, fără nici un fel de subordonare față de islamiști, una care să asigure nu doar succesul luptei anti-sioniste ci și să pregătească poporul palestinian pentru ziua în care burghezia proprie va fi răul cel mai mare. Nu o colaborare precum cea a comuniștilor chinezi cu burghezia chineză din 1925 care a dus la înfrângerea din 1927, ci una ca a comuniștilor chinezi cu burghezia chineză din 1937, care a dus la marea victorie din 1949.

9. Tineretul de azi trebuie săștie

Moto: *Societatea socialistă a fost fructul unui vis. Rodul dragostei pătimește a oamenilor pentru adevăr și dreptate*

Realizări socialiste

Nicolae Pera

În țară

Structura populației. În anul 1948, populația rurală reprezenta 76,6% față de 23,4% populația urbană, ajungând în 1977 la proporționalitatea de 52,5% față de 47,5% populație urbană.

Au avut loc schimbări fundamentale în toate planurile, componentele și structurile vieții economico-sociale. În ansamblul acestor mutații semnificativă este, înainte de orice, evoluția populației pe medii.

Accelerarea procesului de urbanizare a avut loc în principal pe seama sporului natural al populației municipiilor și orașelor și a absorbției forței de muncă din mediul rural, atât prin dezvoltarea localităților existente, cât și prin înființarea unui număr de orașe noi.

Dacă în 1950 personalul muncitor reprezenta abia 25,3% din totalul populației ocupate, ponderea sa a sporit la cca. 66% în 1977, ajungând la peste 71% în 1980.

Evoluția populației în funcție de studii: în 1950, numărul mediu de ani de instrucție pe o persoană a fost de 4,9 ani; în anul 1977, durata medie de instruire s-a ridicat la peste 10 ani!

Numărul absolvenților diferitelor școli în decursul celor peste trei decenii de construcție socialistă a sporit de la 6,1 clase pe absolvent în 1950, la aproape 12 clase în 1977, ceea ce situa țara noastră în rândul celor mai dezvoltate țări din punct de vedere al gradului de instruire a forței de muncă.

Investițiile. Încă în plină luptă cu forțele reacțiunii, în plină confruntare cu foametea și sărăcia de după război, s-a trecut la industrializarea țării, cale unică și sigură de ridicare a prosperității țării și de îmbunătățire a condițiilor de viață ale maselor. În această direcție fundamentală au fost orientate

consecvent și sistematic, în anii construcției socialiste, toate resursele materiale și bănești ale societății.

Alocarea unei rate înalte pentru fondul de acumulare a determinat creșterea mai rapidă a volumului absolut al venitului național, ceea ce a atras după sine și amplificarea ritmului de creștere a fondului de consum.

Industria. Conform cu „Enciclopedia României”, producția industrială pe cap de locuitor era de 14 ori mai mică decât în S.U.A., de aproape 12 ori ca în Anglia și de aproape 9 ori față de Germania...

Producția industrială în ansamblul ei nu mai reprezenta, la eliberarea țării, decât 40–50 la sută din nivelul antebelic...

Datorită efortului intens și sistematic depus de întregul nostru popor, România a devenit, în numai câteva decenii, o țară industrial-agrară cu o industrie puternică în plină dezvoltare și modernizare... În dezvoltarea producției industriale, ritmuri deosebit de înalte au înregistrat ramurile de bază – metalurgia, construcția de mașini, chimia.

Datele statistice relevă că, dacă în 1950, decalajele la producția pe locuitor dintre țara noastră și o serie de țări dezvoltate erau de regulă de 4–14 ori, în anul 1980 s-a realizat atenuarea simțitoare a acestora și chiar eliminarea lor, într-o seamă de situații. Ritmurile rapide de dezvoltare a industriei ne-au permis să ne aliniem ferm în ceea ce privește producția pe locuitor în rândul țărilor cu nivel mediu de dezvoltare economică și, în multe privințe – oțel, mașini unelte, utilaje, îngrășăminte chimice, mase plastice, fire și fibre sintetice, ulei, zahăr etc. – să atingem chiar nivelul producției pe locuitor din țările avansate economic (...).

Creșterea cantitativă a producției a avut loc concomitent cu îmbunătățirea calitativă simțitoare a structurii sale. Astfel, oțelurile carbon de calitate și slab aliate au reprezentat peste 50 la sută din producția de oțel a anului 1980, față de 42 la sută în 1975 și 32 la sută în anul 1970.

O atenție sporită s-a acordat fabricației oțelurilor de înaltă calitate: oțeluri inoxidabile și refractare, pentru subramurile de vârf ale industriei construcțiilor de mașini – aeronautică, construcția de centrale atomice etc.

S-a ajuns astfel ca industria construcțiilor de mașini să asigure circa 80 la sută din necesarul de mașini, utilaje și instalații ale economiei naționale, față de circa 50 la sută în anul 1950...

Agricultura. Pentru tineretul nostru este important să vedem de unde am pornit...

Despre starea deplorabilă a agriculturii antebelice, „Enciclopedia României” relatează lapidar:

„În 1938, rămâne adevărat ceea ce a scris I.G. Duca în 1902: «Trebuie căutată soluția chestiei agrare în ameliorarea soartei țăranilor. În regiunea Mississippi, cu munca pe două zile, un negru își poate cumpăra o pereche de ghete, iar la noi un țăran ar trebui să muncească 45 zile... Când o familie rurală, în trei sferturi de țară, are un venit anual mijlociu brut de circa 7.000 lei și, uneori, chiar mai redus, până la 2.000 lei; când sunt 37% din gospodăriile rurale care nu au nici măcar o vită trăgătoare, este de prisos a-i demonstra foloasele motoculturii sau ale luminatului cu electricitate... Atunci când sute de familii de abia au, acum, după 20 de ani de la expropriere, câte 2 sau 3 pogoane pe care sunt forțați să cultive mai multe feluri de plante, fără îndoială că cei mai inimoși agronomi și cele mai frumoase loturi demonstrative nu vor avea decât un rezultat fără importanță, producând în schimb o mare cheltuială statului.»” (Vol. III, pag. 223, 224).

„Chestiunea agrară” și-a găsit deplină și definitivă rezolvare odată cu trecerea la organizarea pe baze socialiste a agriculturii, înfăptuită încă din anul 1949.

... O direcție esențială în dezvoltarea intensivă a agriculturii României a constituit-o creșterea gradului de mecanizare a lucrărilor agricole.

După încheierea cooperativizării, în anul 1962, producția agricolă a crescut într-un ritm impresionant. Astfel, dacă în intervalul 1951–1965, deci în 15 ani, producția globală agricolă a sporit doar cu 93 la sută, în anul 1977, deci după circa un deceniu, când s-a trecut hotărât la crearea unei agriculturi complexe și tot mai intensive, nivelul producției era mai mare de aproape 3,4 ori ca în 1950.

În perioada 1951–1977, producția agricolă a sporit cu un ritm mediu de 4,6 la sută, față de numai 1 la sută în perioada 1929–1938. În anii următori, până în 1985, producția globală agricolă a înregistrat un ritm mediu anual de peste 5 la sută, unul dintre cele

mai înalte ritmuri din lume, pe care multe țări nu-l înregistrează nici în domeniul industriei...

Comerțul exterior. În „Enciclopedia României” este înfățișată o situație cât se poate de limpede: „Exportul produselor agricole vegetale și animale a constituit întotdeauna principalul «post» din exportul țării noastre... Valoarea exportului producției exploataților agricole și celor înrudite se ridică la 37 la sută. Restul din valoarea totală a exportului este dat de lemn și de produsele petrolifere. Abstracție făcând de petrol, industria propriu-zisă nu înregistrează aproape nimic la export.”

Față de această stare de lucruri anormală, diriguitorii din acea vreme invocau patetic: „În schimbul internațional, agricultura este specialitatea noastră... multă vreme încă puterea noastră economică va sta în agricultură.” (Vol. III, pag. 295).

Industrializarea și dezvoltarea fără precedent a agriculturii au determinat mari mutații în structura economiei naționale și în evoluția comerțului nostru exterior... S-a remarcat o puternică intensificare a participării României socialiste la diviziunea internațională a muncii, lărgindu-se considerabil volumul comerțului nostru exterior (până în anul 1977 el a crescut de 26 de ori, față de 1950).

Numărul țărilor cu care România întreținea relații economice – comerciale și de cooperare – a crescut de la 29 în 1950, la peste 140 în 1978.

În perioada 1951–1977, exportul total a crescut de 27 de ori, de la 1,27 miliarde lei valută, la aproape 35 miliarde lei valută.

Structura importului pe grupe de mărfuri demonstra clar accentuarea proceselor calitative tipice țărilor cu o economie modernă, eficientă.

Venitul național. Potențialul industrial minor, dotarea tehnică slabă, starea precară în care se afla agricultura României burghezo-moșierești determinau o creștere extrem de lentă a veniturii naționale. Este binecunoscut faptul că venitul național pe locuitor dinainte de război înregistra în țara noastră abia 80 de dolari, nivel ce situa România pe ultimele locuri în statisticile internaționale. „Enciclopedia României” conține și în această privință mărturii revelatoare: „Economii străini, calculând venitul național al diferitelor țări europene, au stabilit că venitul mediu pe cap de locuitor în anii 1925–1934 – exprimat în dolari de o putere de cumpărare unificată – este maximum pentru Anglia și minimum pentru România. România este astfel

depășită în nivelul venitului național chiar și de țări sărace...” (Vol. IV, pag. 879). *Trecerea mijloacelor de producție în mâinile poporului a creat premisele pentru sporirea rapidă a venitului național prin valorificarea superioară a resurselor materiale ale țării. Efortul susținut de industrializare a țării, pe baza celor mai noi cuceriri ale progresului tehnic contemporan, a asigurat o bază trainică amplificării accelerate a venitului național.*

La începutul deceniului opt, România înregistra un venit național pe locuitor de numai 500–600 dolari, ajungând în anul 1975 la 1.000 dolari, ceea ce corespundea unui produs național brut pe locuitor de circa 1.250 dolari, parametru ce situa țara noastră în grupul superior al țărilor în curs de dezvoltare.

Pârghia esențială în creșterea rapidă a venitului național a constituit-o sporirea susținută a productivității muncii sociale.

Perioada 1971–1975 a constituit momentul de cotitură când, pentru prima oară, ritmul de creștere a venitului național l-a devansat pe cel al produsului social.

Nivelul de trai: Ce spune „Enciclopedia României”? „Populația rurală și aceea de la periferia orașelor se află într-o stare materială extrem de precară. Mortalitatea este foarte ridicată. Boalele sociale au luat o întindere îngrijorătoare... Chiar dacă ar fi doctori în sate și chiar dacă ar da consultații gratuite, și încă efectele ar fi reduse când, bolnavi din lipsă materială, nu pot nici să se hrănească cum se cade, nici să cumpere medicamente, nici măcar să urmeze o anumită igienă etc....”

Din 3.078.820 locuințe rurale, un milion sunt case de pământ (subl. aut.), iar 100.000 bordeie (adică îngropate în pământ). Din cele trei milioane de locuințe, 600.000 au simple bucăți de geam fixate în pereți, iar 800.000 sunt acoperite cu trestie sau cu paie și, în fine, două milioane nu au podea. Dacă aceasta este situația generală, socotind că sunt regiuni cu standard de viață mai ridicat, se poate ușor vedea că avem regiuni întinse în stare de mare mizerie. Și acum câteva cifre asupra alimentației populației noastre în 1937: consumul de carne anual pe locuitor: 3,4 kilograme, iar grâu 323 grame pe zi”. (Vol. III, pag. 223, 224).

Trecerea, mai întâi, a întregii puteri politice și apoi a tuturor bogățiilor țării în mâinile celor ce muncesc a deschis perspectiva unei vieți noi, **pentru toți locuitorii țării.**

În ceea ce mă privește, am fost martor... când poporul întreg s-a ridicat ca un singur om, muncind din răspuțeri, cu convingerea că pentru el și numai pentru el muncește. *După trei decenii și jumătate de la eliberare, roadele acelei munci neobosite s-au văzut din plin pe toate planurile bunăstării oamenilor muncii:*

- în perioada 1951–1977 veniturile globale ale populației au sporit de peste 8,6 ori;
- veniturile globale ce revin în medie pe o familie au sporit de aproape 5,8 ori;
- în 1978, retribuiția medie netă era de 6,1 ori mai mare ca în 1950;
- veniturile din retribuirea muncii personalului muncitor au sporit în perioada 1951–1977 de la 10,1 miliarde la 153,5 miliarde lei;

Creșterea rapidă a producției industriale și agricole, sporirea veniturilor reale ale populației, îmbunătățirea simțitoare a fondului de marfă, au determinat însemnate modificări cantitative și calitative în consumul populației de bunuri alimentare și nealimentare, precum și de servicii, *relevând un progres substanțial în satisfacerea necesităților materiale și spirituale ale întregului popor.*

Creșterea veniturilor populației a determinat și accentuarea tendinței spre achiziționarea de bunuri de folosință îndelungată. De asemenea, un element esențial al creșterii nivelului de trai al poporului nostru îl constituie **CONSTRUCȚIA DE LOCUINȚE**, domeniu în care s-au înregistrat progrese chiar uimitoare în anii socialismului, astfel:

- *numărul de locuințe date în folosință la 1.000 locuitori a atins un asemenea nivel încât la acea vreme depășea valorile din unele țări dezvoltate.*

Ridicarea gradului de instrucție și a nivelului cultural-educativ al populației, dezvoltarea multilaterală a personalității umane au constituit componente majore ale creșterii nivelului de trai al oamenilor muncii din România.

Tineretul de azi trebuie să știe că:

- numărul de elevi la 10.000 locuitori a crescut de la 1.060 în 1938/ 1939 la 2.004 în 1976/1977, *iar numărul studenților de la 17 la 82;*
- încă din 1948 s-a introdus gratuitatea învățământului de toate gradele.
- ...în perioada 1951–1977 cheltuielile pentru învățământ, acoperite de la buget, au totalizat **peste 178 miliarde lei**; în 1977 aceste cheltuieli erau de **aproape 12 ori mai mari** decât în 1950.

În aceeași perioadă, 1951–1977, pentru dezvoltarea bazei materiale a învățământului s-au investit circa 24 miliarde lei.

Finanțarea de către stat a învățământului, instituirea unui larg sistem de burse au asigurat condiții ca fiii tuturor oamenilor muncii să aibă acces la învățământul de toate gradele. În anul școlar 1943/1944, de exemplu, din 20.642 de studenți, numai 58, respectiv 0,3 la sută, proveneau din familiile de muncitori. !??!

Comparativ cu anul 1938, în 1977 numărul caselor de cultură și al căminelor culturale sporise de 2,4 ori, al cinematografelelor și instalațiilor cinematografice – de 18 ori, al teatrelor și instituțiilor muzicale – de 7,4 ori, al bibliotecilor publice de peste 41 de ori; numărul muzeelor a sporit de 4,6 ori.

În 1976, la 100 locuitori reveneau 367 exemplare de cărți, față de 51 în 1938; la reviste – 697 exemplare, față de 284 în anul 1949.

... Un parametru important al standardului de viață al unui popor este și asistența medicală, domeniu în care România socialistă a înregistrat de asemenea progrese impresionante. Baza materială și de cadre a cunoscut o asemenea dezvoltare încât la acea vreme era comparabilă cu cea din țările dezvoltate.

Rezultatul sintetic al măsurilor de îmbunătățire a condițiilor de muncă și viață ale populației și al acțiunilor sanitare cu caracter profilactic și curativ s-a concretizat în reducerea mortalității generale și a mortalității infantile; într-un cuvânt, creșterea duratei medii de viață a populației, care a sporit de la 42 de ani, cât era în 1932, la aproape 70 de ani în perioada 1964–1976, nivel apropiat de țările dezvoltate economic.

Un pas însemnat pe calea creșterii nivelului de trai al oamenilor muncii, a fortificării stării lor de sănătate, l-a constituit trecerea, de la 1 ianuarie 1978, la reducerea treptată a duratei săptămânii de lucru, la 44 de ore...

În București

Pentru orice cetățean al României, Bucureștiul nu reprezintă doar o localitate ca toate celelalte. El este un autentic simbol al muncii și culturii, al urbanizării, însoțite de toate aspectele de confort și bunăstare

materială și spirituală specifice vieții moderne, într-un cuvânt, al civilizației. El este o emblemă a unei țări întinerite, respirând prin toți porii aerul pur al libertății și independenței.

...Orașele trăiesc o viață tumultuoasă, sunt însuflețite de impulsurile prezenței creatoare a omului. Bucureștiul anilor noștri – oraș pe care înnoirile socialismului (unii îi spun, acum, „perioadă de tristă amintire”) l-au transformat fundamental...

Titan, Balta Albă, Drumul Taberei, Militari, Pajura, Colentina, Berceni etc. nu apar în vechile ghiduri ale orașului, nici în fotografiile îngălbenite de vreme ce păstrează imaginea Bucureștiului de odinioară. Aceste cartiere, adevărate „orașe-n oraș”, ca și multe altele mai vechi dar răscolite din temelii de prefacerile socialiste ce au făcut un nou București, ca și miile de edificii arhitecturale, care i-au conferit o altă personalitate, aceea a cutezătoarelor verticale, nu existau cu ani în urmă. Acestea sunt astăzi cea mai grăitoare metaforă a unei realități urbanistice de un dinamism (înregistrat atunci) fără precedent.

Obiectivele principale erau atunci *refacerea industriei* și, în ritmuri fără precedent, *crearea unei noi industrii*, capabilă să asigure – ca în întreaga țară, de altminteri – ridicarea unei noi societăți, fără asemuire cu tot ce exista până atunci în istoria patriei.

Vechile citadele ale muncii din toate colțurile Capitalei s-au extins și modernizat – „23 August”, „Vulcan”, „Grivița Roșie”, „Timpuri Noi”, „Laromet”...

...S-au făurit noi și vaste platforme industriale ca: platforma Bercenilor, cu marea Întreprindere de mașini grele (I.M.G.B.), platforma Pipera, cu ultramodernele avanposturi ale electronicii și automatizării, platforma Dudești, cu întreprinderile chimiei, platforma Militari și atâtea altele. *Trebuie spus cu mândrie că în 1977, producția industrială a Capitalei a fost de 46 de ori mai mare decât în anul 1938!*

Electrotehnica, electronica și automatică au produs în 1977 de 168 ori mai mult decât în 1950. În perioada scurtă 1976–1977, au fost puse în funcțiune 131 noi capacități industriale...

La toate acestea trebuie adăugate și monumentalele edificii social-culturale sau de servire a populației – de la „Casa Scânteii” la Sala Palatului și Teatrul Național; de la complexul expozițional din Piața Scânteii; marile hoteluri: „Intercontinental”,

„Dorobanți”, „Parc” și „Modern”, la marele și modernul Spital clinic universitar, la numeroasele case de cultură și cluburi, răspândite pe întreg cuprinsul municipiului...

În perioada 1951–1977, s-au dat în folosință 3.373 săli de clasă, 133.000 de locuri în învățământul de cultură generală, 37 de cămine studentești cu 18.338 de locuri (Grozăvești a devenit un autentic „orașel al studenților”), iar în perioada 1965–1977 numărul locurilor în grădinițe a crescut de la aproape 20.000 la peste 40.000. Așa a fost posibil ca o treime din populația orașului să fie cuprinsă în diferite forme de învățământ. *În aceeași perioadă postbelică au fost date în folosință pe teritoriul Bucureștiului 400.000 de apartamente, devenind „oraș cu geometrie variabilă”, ceea ce a îngăduit ca mai mult de jumătate din populație să se mute în locuințe noi, incomparabile pe planul confortului cu tot ceea ce a fost în trecut.*

Una dintre realitățile anilor de mari realizări înscrise pentru totdeauna în cronică de aur a istoriei naționale o constituie ritmul trepidant în care s-au desfășurat marile obiective ce marchează cu strălucire o epocă de neconținut progres, de neasemuită glorie. Transfăgărășanul, Porțile de Fier, Canalul Dunăre – Marea Neagră, complexul rutier și feroviar Fetești–Cernavodă, sutele și sutele de uzine moderne, procesul de modernizare și sistematizare radicală a Bucureștiului, noua înfățișare a orașelor și satelor patriei ilustrează uriașa vocație constructivă a națiunii române, care a dat o nouă dimensiune timpului, a impus în conștiința întregii lumi modelul românesc de făurire, **cu poporul și pentru popor**, a destinului național.

...Între asemenea opere monumentale ce vor dăinui peste veacuri, stă înscrisă, la loc de cinste, și amenajarea complexă a Dâmboviței. Unul dintre cei implicați în înfăptuirea acestui proiect a fost dr. ing. Adrian Găzdaru (...)

Amenajarea complexă a râului Dâmbovița

Dâmbovița a avut o influență constantă asupra dezvoltării economice și urbanistice a Bucureștiului, orașul și râul condiționându-și destinul. Râul a asigurat timp de secole apa necesară unei colectivități în continuă creștere, a pus în mișcare salba de mori, dar a și inundat cartiere întregi prin revărsările devenite periodice. Pentru a se evita asemenea calamități, încă de la sfârșitul secolului al XVIII-lea s-a pus problema unei lucrări hidrotehnice care

constă în devierea, în cazul viiturilor, a apelor Dâmboviței și Ciorogârlei. S-a realizat astfel marele canal de la Lungulețu, una dintre primele lucrări de acest gen în zona Capitalei. Dar inundațiile au continuat, cele mai puternice fiind acelea din timpul domniei lui Alexandru Ioan Cuza, fapt care a determinat luarea primei măsuri radicale: regularizarea cursului pe porțiunea cuprinsă între Grozăvești și Mihai Bravu, lucrare extinsă ulterior până la Ciurel și apoi până la Glina. La 100 de ani de la prima regularizare a Dâmboviței bucureștene, s-a realizat o transformare calitativă – amenajarea complexă a râului, amplă lucrare care răspunde cerințelor de astăzi și de mâine ale Capitalei patriei.

Elementele distincte ale proiectului devenit realitate luminoasă a Bucureștiului au transformat radical traseul râului și au revoluționat opera de modernizare și sistematizare a Capitalei, integrându-se armonios în aceasta. Efectele acestor amenajări se resimt în îmbunătățirea microclimatului orașului, în realizarea unui aspect estetic deosebit de-a lungul întregii Dâmbovițe, în folosirea pentru agrement a râului – inclusiv navigația de agrement.

Amenajarea Dâmboviței are efecte multiple asupra orașului și asupra zonei mediane a acestuia, prin transformările aduse atât cadrului urban, cât și celui natural. Un alt efect major al acestei amenajări, resimțit direct de locuitorii orașului, este acela al îmbunătățirii elementelor componente ale mediului înconjurător. Principalele efecte benefice ale amenajării complexe a râului Dâmbovița asupra orașului le resimte orice locuitor al Bucureștiului, dar prima și cea mai mare amenajare, în partea de nord-vest a orașului, este Lacul Dâmbovița, lac de acumulare cu o suprafață de cca. 220 ha, reprezentând cea mai mare oglindă de apă de pe teritoriul Capitalei.

Efectele utilitare ale amenajării acestei mari concentrări de apă sunt multiple: asigurarea debitului de apă curată necesară primenirii bazinelor realizate de-a lungul Dâmboviței, prevenirea inundării unor porțiuni din oraș, prin atenuarea viiturilor, construirea unei rezerve de apă pentru folosințele industriale din zonă, precum și producerea de energie electrică cu ajutorul unei microhidrocentrale. Dar cel mai important efect este, fără îndoială, cel social, prin faptul că între câteva mari cartiere noi ale orașului, Militari-Drumul Taberei și Giulești-Crângași, se realizează o importantă zonă de agrement, constituită din parcurile din jurul lacului,

ștranduri, terenuri de sport – și o serie de dotări orașenești...

Drum liber visurilor noastre

În peretele de granit al dispecceratului central din Piața Unirii, loc de unde competența conduce întreaga viață a metroului din București, câteva plăci de marmură marchează datele esențiale pentru rețeaua metroului de pe malul Dâmboviței. Erau (...) săpate în marmură cuvintele lui N. Ceaușescu adresate constructorilor metroului la inaugurare.

Cuvinte înălțătoare care cuprind prețuirea muncii pentru țară, îndemnul înflăcărat de a împodobi neconținut pământul patriei cu noi splendori...

Ele i-au însoțit neconținut pe minerii din adâncuri, pe specialiștii în betoane, ori în finisări, pe constructorii de utilaje și echipamente destinate metroului, pe arhitecți și proiectanți, stimulând energiile, efortul de creație, cutezanța și dorința fierbinte de autodepășire.

Astfel și numai astfel metrourul din București a devenit o realitate palpabilă, înscriindu-se printre zidurile fundamentale ale României...

În viața multimilenară a unui popor, 45 de ani trec aproape neobservați, ei sunt aidoma unui strop de apă într-un ocean. Pentru viața și destinul poporului român, însă, cele peste patru decenii de regim socialist înseamnă extrem de mult, acestea reprezintă o etapă importantă în afirmarea poporului român, ca singurul stăpân pe munca sa, pe destinele sale, o etapă hotărâtoare în făurirea unei vieți demne și prospere. Acest lucru îl dovedește însăși evoluția multiplilor indicatori statistici din care am exemplificat câțiva.

În perioada socialismului s-au înfăptuit în țara noastră, în toate sectoarele de activitate, importante și mari progrese...

Într-un răstimp relativ scurt, dar ascendent, s-au înregistrat în România atâtea prefaceri și realizări, că privind te miri cum spațiul cu coordonatele sale verticale și orizontale le încape pe toate. Eforturile și izbânzile destinate să schimbe fața țării sunt evidente pentru orice minte neaservită... Întreaga țară a crescut cu o viteză de vegetație luxuriantă...

Societatea socialistă a fost fructul unui vis. Rodul dragostei pătimate a oamenilor pentru adevăr și dreptate.

A avut desigur și imperfecțiuni, căci s-a smuls dintr-o societate bolnavă, dintr-o lume schiloadă și rea. Nu toate efectele acestei eredități au putut fi înlăturate... Dar socialismul a apărut de asemenea din speranță. *Pe chipul său flutură toate marile aspirații și tot entuziasmul omenirii.*

Nu sunt singurul om care și-a schimbat, în anii socialismului, preocupările și năzuințele, visând la ceea ce n-aș fi putut să visez altădată, izbândind de zece ori mai mult, față de cât aș fi cutezat să visez în alte condiții.

Mă gândesc, atunci când spun asta, la toți cei care au escaladat, victorioși, treptele înalte ale cunoașterii, devenind – din simpli țărani – muncitori de înaltă calificare, ingineri, medici, profesori, cercetători etc. Mă refer la toți cei care și-au schimbat în acei ani nu numai condiția socială, și-au schimbat deopotrivă condiția umană, au îmbogățit-o, dându-i noi valențe prin victoriile lor atestate de viață...

Sunt mulți, sute de mii, milioane...

Câteva obiective economice realizate în România Socialistă (1948–1989)

- Uzina de strunguri Arad (1948);
- Uzinele „Electroputere” Craiova;
- Casa Scântei;
- Uzina „Autobuzul” București;
- Uzinele „Steagul Roșu” din Brașov (1954);
- Hidrocentrala Sadu V începe să producă energie electrică (1955);
 - Termocentrala de la Paroșeni;
 - Centralele de la Borzești și Sângeorgiu de Pădure;
 - Institutul de fizică atomică din București (1956);
 - Punerea în funcțiune a liniilor electrice de înaltă tensiune Roman–Piatra-Neamț, Roman–Iași și marea arteră din sistemul energetic al Moldovei, Borzești–Bacău–Roman–Bicaz;
 - Fabrica de fibre sintetice de la Săvinești (1960);
 - Linia electrică de înaltă tensiune Focșani–Buzău–Ploiești;
 - Sala Palatului Republicii;

- Fabrica de mobilă de la Pipera (București) – 1961;
 - Fabrica de sticlărie de la Sighișoara;
 - Uzina de anvelope „Danubiana”;
 - Întreprinderea de piese radio și semiconductori de la Băneasa;
 - Combinatul avicol Crevedia;
 - Centrala electrică de la Luduș;
 - Hidrocentralele Roznov I și II și centrala de termoficare „23 August” din București;
 - Centrul de calcul economic și de cibernetică economică din București;
- Construirea marelui aeroport internațional de la Otopeni.

10. Parteneriatul pentru ciolan

A. Stratopulos

Motto: „Dupa cum e stapinul, la fel sint si slugile,, Panceantra

Înca din anul 1992, la 2 ani dupa lovitura de stat din decembrie 1989, din ce in ce mai multi romani au inceput sa-si dea seama ca au fost inselati in ceea ce visau ei ca va deveni societatea romaneasca postdecembrista. Ca om care a participat la evenimentele din anul mai sus-mentionat, inca din ziua de 21 decembrie, pot sa spun, cu mina pe inima, si ca mine sint sute de mii de oameni de pe platformele industriale ale Capitalei, ca martor ocular, nestiutor, al tradarii, organizata cu sprijinul agentiiilor de specialitate, din afara tarii, ca romanii doreau caderea dictaturii, nu schimbarea orinduirii socialiste si revenirea la orinduirea inumana capitalista, care a existat in Romania in perioada interbelica. Astazi stim mai multe despre ceea ce s-a intimplat atunci si sintem tot mai convinsi ca cei care ne conduc fac parte din uscaturile poporului nostru. Tot mai multi compatrioti considera ca „tovarasul,, Ion Iliescu, conducatorul asa-zisei „revolutii,, parintele „democratiei originale,, instaurate in tara noastra dupa acele zile singeroase, culminate cu asasinarea conducatorului partidului si statului, si a sotiei lui in sfinta zi de Craciun, va ramine definitiv, in constiinta celor multi pe care i-a tradat, in galeria marilor tradatori de neam si tara, alaturi de Ieremia Movila, colonelul Sturza, capitanul Crainiceanu, fostul rege Mihai si generalul Ioan Pacepa. La aproape 20 de ani de la lovitura de stat din decembrie 1989, au avut loc asa-zisele alegeri libere uninominale, lege impusa poporului roman in

disprețul cel mai evident față de ceea ce dorea majoritatea țării, să fie reprezentată în Parlament de oameni onesti, patrioți, doriți să slujească poporul român și nu de lichele și hoți. Le aduc aminte celor care astăzi se mai ceartă pentru ciolan, în vederea conducerii țării, ca la referendumul organizat de matrozul ajuns prin fraudă intelectuală chiriasul de moment al Cotroceniilor, fost membru PCR și colaborator al fostei Securități a statului, românii au votat împotriva acestei găselnițe de vot prin neprezentare la urne. Românii au o vorbă: „Și tacerea este un răspuns,.. Parafrazind-o, putem spune că „Și absența la vot este un răspuns,.. Dar, domnul Basescu, precum și PSD, PD-L, PC, UDMR, PNL aveau sarcina de la „licuriciul cel mare,, - SUA și UE, să scoată din Parlamentul României Partidul România Mare, singurul partid patriot și justitist, care s-a opus continuu furtului organizat de cei care ne-au condus țara până acum din ianuarie 1990. în dimineața zilei de 1 decembrie 2008, fără să mă surprindă, apare pe posturile de televiziune clovnul de serviciu al Partidului Democrat-Liberal, care, cu emfază, ne anunță că poporul român a hotărât, în urma alegerilor, să fie condus de partidele de dreapta. Care Popor Român, coane? Cel care a lipsit de la vot? Și pentru că te știu nepregătit la matematica o să-ți fac un scurt calcul, pe care trebuie să-l ia în considerare și alianța PSD-PC, precum și PNL, UDMR, ca să vedeți că voi toți nu reprezentați poporul român și să o lasați mai moale cu faptul că acesta v-a mandatat să-l conduceți. Adevăratul câștigător al acestor alegeri mincinoase, așa cum titra un cotidian mai zilele trecute, este: „Alianța dezgust + nepăsare a învins cu 60,74%!,, Deci, pentru cele 4 partide care au intrat în Parlament, au votat numai 39,3% din populația cu drept de vot din România, adică 7.074.000 voturi din care:

- PSD + PC - 33,6% = 2.376.364 voturi
- PDL - 32,9% = 2.327.346 voturi
- PNL - 18,6% = 1.319.764 voturi
- UDMR - 6,2% = 438.588 voturi
- TOTAL = 6.458.562 voturi

Din acest calcul simplu reiese că cei care au votat aceste partide reprezintă clientela permanentă a acestor organizații politice, care nu este definitivă pentru masa mare de români cu drept de vot. Dar să vedem cât la sută reprezintă procentele mai sus arătate, din cele 18 milioane de voturi, dacă s-ar fi prezentat toți românii cu drept de vot la urne:

- PSD + PC -13,2%
- PDL - 12,9%
- PNL - 7,3%
- UDMR - 2,4%

Alianța, care s-a format sfidând cel mai elementar bun-simț, abia dacă reprezintă 26,1% din numărul total de cetățeni cu drept de vot. Din cifrele scrise mai sus rezultă că nici cei de limba maghiară nu au mai votat în unanimitate, ca la alegerile trecute, UDMR-ul. Și atunci ne punem întrebarea firească: pe cine reprezintă Guvernul format din PSD-PC + PD-L și Parlamentul rezultat în urma acestor alegeri de tristă amintire, în care ocupanții în urma voturilor detinute ai locurilor 3 și 4 au fost validați câștigători, iar cei de pe primul loc invalidați? Cum pot să mai susțină Tariceanu, Orban, Crin Antonescu, Topescu și alții că ei ca au fost aleși de popor și că-l reprezintă? Putem spune, fără ca să jignim pe nimeni, că în Parlamentul țării a intrat în urma acestor alegeri o minoritate ce nu ne reprezintă, iar Guvernul care s-a format este minoritar și el (contra naturii, am spune noi, deoarece, după declarațiile celor de la PSD că sunt de centru-stînga și ale celor de la PD-L că reprezintă dreapta românească, avem de-a face cu o struto-camila a esichierului politic românesc, mai pe înțelesul tuturor, s-au unit tusea cu junghiul ca să roada ce-a mai rămas din ciolanul țării). Acest Parlament, cât și Guvernul format, sîntem siguri că nu vor lucra, așa cum nu au lucrat nici celelate de până acum, în folosul țării. Așa că „stimate tovarășe Emil Boc,, și „tovarășe Mircea Geoană,, lasați-o mai moale că Poporul Român v-a mandatat să-l conduceți. Matematica este o știință de care nu vreți să țineți cont. Guvernul și Parlamentul țării sînt, în urma celor arătate mai sus, nelegitime.

a) Cuba

Reflectiile lui Fidel Castro

1. - ÎNTÂLNIREA CU CRISTINA

Convorbirea a durat 40 de minute, schimbul de idei a fost intens și interesant după cum mă așteptam. Este o persoană cu convingeri profunde. N-au ost dezbateri.

Când a vorbit în Aula Magna a Universității Havana, a răspuns rapid la întrebările studenților demonstrând talent și capacitatea de ripostă.

La Școala Latinoamericană de Medicină întâlnirea a fost emoționantă; cântecele studenților țărani de origine Guarani cu muzica și instrumentele tipice ale acestei etnii, au dat un ton special întâlnirii. I-au dăruit un halat de medic, și l-a îmbrăcat peste costumul cu jachetă și pantalon de culoarea portocalei.

De la ELAM a venit să stea de vorbă cu mine.

Vorbind despre Statele Unite i-am semnalat importanța istorică pentru Cuba a faptului că ieri, la ora 12, trecuseră 10 președinți de-a lungul a 50 de ani, în care, în pofida imensei puteri a acestei țări n-au reușit să distrugă Revoluția Cubaneză.

I-am spus că nu aveam nici cea mai mică îndoială asupra onestității cu care Obama, al unsprezecelea președinte de la 1 Ianuarie 1959, își exprimă ideile, dar că în pofida nobilelor sale intenții vor rămâne multe întrebări la care să fie dat un răspuns. De exemplu, m-am întrebat: cum putea un sistem risipitor și consumist prin excelență să conserve mediul înconjurător.

Multe alte aspecte de politică națională și internațională ale Cubei și Argentinei au fost abordate.

Capacitatea Argentinei de a produce alimente și bunuri industriale cu tehnologie avansată sunt factori decisivi pentru dezvoltarea ei. A menționat capacitatea ingineriei informatice de a comercializa pe piața mondială, în țări ca India, de mare interes pentru aceasta care este, în schimb, tare în crearea de programe.

Cristieni îi place să se consacre muncii și să-i dedice tot timpul. Totuși este capabilă să-și apere drepturile când vizitează altă țară, să-și impună un număr de ore ca să facă exerciții și să se adapteze, ceea ce este respectat de toți.

FIDEL CASTRO RUZ

21 ianuarie 2009

Ora 6:30 p.m.

2 - AL UNSPREZECELEA PREȘEDINTE AL STATELOR UNITE

Marțea trecută, 20 ianuarie 2009, a asumat șefia imperiului Barack Obama ca Președinte cu numărul unsprezece, de la triumful Revoluției cubaneze din ianuarie 1959.

Nimeni nu se poate îndoii de sinceritatea cuvintelor sale când afirmă că va transforma țara sa într-un model de libertate, respect pentru drepturile omului în lume și pentru independența altor popoare. Fără ca asta, desigur, să ofenseze pe cineva, cu excepția mizantropilor din orice colț al planetei. Deja a afirmat confortabil că închisoarea și torturile de la Baza ilegală de la Guantanamo vor înceta imediat, ceea ce începe să semene îndoielii în cei care au făcut un cult din teroare ca un instrument la care nu se poate renunța al politicii externe a țării sale.

Figura inteligentă și distinsă a primului președinte negru al Statelor Unite de la fondarea lor acum două secole și trei sferturi ca republică independentă, se autotransformase sub inspirația lui Abraham Lincoln și Martin Luther King, până când a devenit simbolul viu al visului american.

Totuși, în ciuda tuturor încercărilor prin care a trecut, Obama nu a trecut prin cea mai grea din toate. Ce va face când imensa putere pe care a luat-o în mână sa va fi absolut inutilă ca să depășească insolubilele contradicții antagonice ale sistemului?

Am redus reflecțiile așa cum îmi propusesem pentru anul acesta, ca să nu-i întrerup și nici să nu-i disturb pe tovarășii de la partid și din aparatul de stat în luarea deciziilor pe care trebuie să le ia în fața greutăților obiective pe care le întâmpină, derivate din criza economică mondială. Eu sunt bine, dar insist, nici unul dintre ei nu trebuie să se simtă angajat de eventualele mele Reflecții, starea mea sau moartea.

Revăd discursurile și materialele elaborate de mine de-a lungul a peste jumătate de secol.

Am avut rarul privilegiu de a observa evenimentele atât de mult timp. Primesc informații și meditez pe îndelete asupra evenimentelor. Sper să nu mă mai bucur de asemenea privilegiu peste patru ani, când se va încheia primul mandat prezidențial al lui Obama.

FIDEL CASTRO RUZ

22 ianuarie 2009

Ora 6:30 p.m.

3 - CONTRADICȚIILE DINTRE POLITICA LUI OBAMA ȘI ETICĂ

Am semnalat acum câteva zile unele dintre ideile lui Obama, care arată rolul său într-un sistem care este negarea oricărui principiu just.

Sunt unii care-și rup hainele de pe ei dacă cineva exprimă vreo opinie critică la adresa importantului personaj, chiar dacă aceasta se face cu decență și respect. Asta merge împreună cu subtile sau deloc subtile săgeți ale celor care posedă mediile de comunicare și le transformă în componente ale terorii mediatice care este impusă popoarelor pentru a susține ceea ce este de nesuștinut.

Orice critică a mea este calificată fără excepție drept un atac, o acuzație și alte substantive similare, care reflectă desconsiderație și lipsă de politețe față de persoana căreia i se adresează.

Tocmai cu această ocazie aș pune niște întrebări la care noul președinte al Statelor Unite ar trebui să răspundă, dintre multele care ar putea fi formulate.

De exemplu, următoarele:

Ar renunța sau nu la prerogativa în calitate de Președinte al Statelor Unite, a celor care cu foarte puține excepții au exercitat aceeași funcție, ca un drept al său, și anume la facultatea de a ordona asasinarea unui adversar politic străin care de obicei este acela al unei țări subdezvoltate?

Oare vreunul dintre colaboratorii săi l-au informat vreodată despre tenebroasele acțiuni pe care președinții, de la Eisenhower și cei care l-au urmat, au desfășurat în anii 1960, 61, 62, 63, 64, 65, 66 și 67 împotriva Cubei, inclusiv invazia mercenară de la Giron, campaniile de teroare, introducerea de arme și explozivi pe teritoriul nostru și alte acțiuni asemănătoare?

Nu vreau să-l culpabilizez pe Președintele actual al Statelor Unite, Barack Obama, pentru faptele comise de predecesorii săi prezidențiali pe când el nu era născut sau era numai un copil de 6 ani născut în Hawaii, din tată kenian, musulman și negru și mamă nordamericană, albă și creștină. Asta, dimpotrivă, constituie în societatea din Statele Unite un merit excepțional, pe care sunt primul în a-l recunoaște.

Cunoaște Președintele Obama că țara noastră, timp de decenii întregi a fost victima introducerii de viruși și bacterii purtătoare de boli și plăgi care au

afectat oameni, animale și plante, din care unele, ca „Dengue Hemoragic” au devenit ulterior epidemii devastatoare care au costat viața a mii de copii din America Latină și boli ale plantelor care au afectat economia popoarelor din Caraibe și restul continentului, cu daune colaterale care nu au putut fi eliminate?

Cunoaște că în aceste acțiuni teroriste și provocarea de pagube economice au participat câteva țări politic subordonate, din America Latină, cărora azi le este rușine de răul pe care l-au făcut?

De ce i se impune poporului nostru, singurul caz în lume, o dezorganizantă Lege de Acomodare Cubaneză care ascunde traficul cu ființe umane și fapte care au costat viața multor persoane, în special femei și copii?

Este just să aplici poporului nostru o blocadă economică care durează de aproape 50 de ani?

Este corect arbitrariul de a pretinde lumii caracterul extrateritorial al acestei blocade economice care nu poate genera decât foamete și lipsuri oricărui popor?

Statele Unite nu-și pot satisface nevoile vitale fără să extragă enorme resurse minerale dintr-un mare număr de țări care se văd limitate la exportul acestora în multe cazuri fără procese intermediare de rafinare, activitate care în general, dacă convine intereselor imperiului, sunt comercializate de marile companii transnaționale nordamericane.

Ar renunța această țară la asemenea privilegii?

Oare este compatibilă asemenea măsură cu sistemul capitalist dezvoltat?

Când domnul Obama promite să investească sume considerabile pentru a se autoaproviziona cu petrol, deși țara sa este azi cea mai mare piață a lumii, ce vor face aceia ale căror venituri de bază provin din exportul acestei energii, multe dintre ele fără o altă sursă importantă de venituri?

Când concurența și lupta pentru piețe și surse de locuri de muncă se va dezlănțui după fiecare criză dintre cei care monopolizează mai bine și mai eficient tehnologiile cu sofisticate mijloace de producție, ce posibilități le rămân țărilor ne dezvoltate care visează să se industrializeze?

Oricât de eficiente ar fi noile vehicule pe care industria auto le construiește, oare vor fi aceste

procedee cele pe care ecologia le cere pentru a proteja omenirea de deteriorarea crescândă a climei? Va putea filozofia oarbă a pieții să înlocuiască ceea ce numai rațiunea ar putea să promoveze?

Obama promite să tipărească cantități enorme de bani în căutare de tehnologii care să multiplieze producția de energie, fără de care societățile moderne paralyzează.

Dintre sursele de energie pe care promite să le dezvolte accelerat include centralele nucleare care deja au un important număr de oponenți, din cauza riscurilor mari de accidente cu efecte dezastruoase pentru viață, atmosferă și alimentația umană. Este absolut imposibil să garantezi care asemenea accidente nu vor avea loc.

Fără să fie nevoie de aceste dezastre accidentale, industria modernă a contaminat deja cu emanațiile toxice toate mărele planetei. Este corect corect să promiți concilierea atâtor contradicții și interese antagonice fără să încalci etica?

Pentru a le face pe plac sindicatelor care i-au sprijinit campania, Camera Reprezentanților a Statelor Unite, dominată de democrați, a lansat lozinca „cumpărați produse americane”, extrem de protecționistă, care face praf un principiu fundamental al Organizației Mondiale a Comerțului, fiindcă toate țările lumii, mari sau mici, își bazează visurile de dezvoltare pe schimburile de bunuri și servicii, pentru care, totuși numai cele mai mari și cu o natură bogată au privilegiul de a supraviețui.

Republicanii din Statele Unite, loviți de discreditarea la care i-a dus nebunescul guvern al lui Bush, nici una nici două s-au pus în calea favorurilor lui Obama cu aliații lui sindicali. Așa se risipește creditul pe care votanții i l-au acordat noului Președinte al Statelor Unite.

Ca bătrân om politic și luptător, nu comit nici un păcat dacă-mi expun modest aceste idei.

Ar putea fi puse în fiecare zi întrebări care nu au un răspuns ușor pe măsură ce se publică sute de știri provenind din sferele politicilor, științelor și tehnologiilor care ajung în orice țară.

FIDEL CASTRO RUZ

4 februarie 2009

Ora 5:14 p.m.

4. CÂNTECUL DE LEBĂDĂ AL BOGAȚILOR

Oligarhii chileni și-au rupt hainele de pe ei cu vizita Președintei Michelle Bachelet în Cuba.

Subsecretarul de Relații Externe al Chile, Alberto Van Klaveren a declarat că în Reflecția din 12 februarie, au fost emise idei cu titlu strict personal. Este foarte cert că nu vor să le dea alt caracter.

Am primit cu tot respectul pe Șeful statului chilian. N-am folosit nici un cuvânt care ar fi putut ofensa pe ilustra oaspete. Ar fi fost lipsit de bun simț. Înțelegeam că este o datorie elementară, deși însemna pentru mine un efort în plus, fiindcă a însemnat ore dedicate convorbirilor, și apoi să scriu despre întâlnire.

Am selectat câteva fotografii luate de un colaborator de pe vremea când eram Șeful Statului și le-am înmânat ei ca să decidă ce să facem cu ele. Eu singur n-am folosit nici una dintre ele.

De ce atâta zarvă printre oligarhi pentru această vizită?

Pentru că se afirmă că cele spuse de mine constituie „o interpretare istorică a unor teme foarte îndepărtate în timp”, după cum informează agenția ANSA?

Nu am alt angajament decât cu adevărul istoric, și istoria consemnează că Eliberatorul Americii, Simon Bolivar, proclamând el independența Boliviei, a trasat o amplă fâșie de pe coasta Pacificului Americii de Sud între paralelele 22 și 23. De asemenea consemnează că deșertul Atacama a fost inclus în teritoriul țării pe cale de a se naște, Bolivia, când s-a produs victoria contra imperiului spaniol.

Guano, nitratul, cuprul și alte minerale valoroase descoperite mai apoi erau pe acest teritoriu. Am fost destul de moderat afirmând că nu se știa dacă aceste minerale erau chiliene sau boliviene, a fost un mod diplomatic de a exprima realitățile, gândind că în definitiv, Bolivar concepea o Americă Latină Unită, mai mare prin conceptul acesta decât prin bogățiile ei.

Oricum, nimic nu poate răpi din importanță momentului istoric care va însemna poimăine aprobarea sau respingerea Amendamentului Constituțional în Venezuela.

Din partea mea, voi fi întotdeauna fidel istoricului popor care a sacrificat atâtea vieți începând de la 11 septembrie 1973, în apărarea ideilor nemuritoare ale Președintelui Salvador Allende și voi repudia până la ultima mea suflare politica odioasă a lui Augusto Pinochet. Poate spune același lucru oligarhia chiliană și birocrații care vor s-o spele de orice răspundere?

FIDEL CASTRO RUZ

13 februarie 2009

Ora 6:17 p.m.

5. ARTICOLUL LUI CHAVEZ

Se întâmpla în anul 2006. Eu eram în realitate foarte grav dar în același timp conștient de ceea ce se întâmpla. A XIV-a Reuniune la nivel înalt a Mișcării Țărilor Nealiniate, unde se alegea Cuba ca Președinte, se încheia în acele zile de la mijlocul lui septembrie. Cu mari eforturi reușeam să mă alătur lor și să mă așez în jurul unei mese. Așa am primit impotanți Șefi de state sau guverne. Primul ministru al Indiei era printre ei. Oaspetele de cel mai înalt nivel pe care l-am primit în acea cameră de urgențe din Palatul Prezidențial a fost ganezul Kofi Annan, Secretar general al Națiunilor Unite care și-a încheiat mandatul la câteva săptămâni după aceea.

Abdelaziz Bouteflika, Președintele Algeriei, una dintre personalitățile cu care m-am întâlnit, privindu-mă în ochi mi-a spus: „Fidel, dacă ai nevoie de sângele meu, îl ai”.

Eu îl apreciam mult. A fost ministru de externe în Guvernul prietenului nostru Houari Boumediene.

La rândul lui, Bouteflika tocmai trecuse printr-o criză de sănătate când a fost la un pas de moarte. Se poate afirma că refacerea lui a fost de mirare.

Cuvintele lui au fost un sprijin nobil și dezinteresat la cauza noastră, neașteptat, pentru spiritul nostru internaționalist care nu s-a exercitat niciodată în schimbul a ceva.

Gestul lui nobil a avut loc ani după ce în orașul Monterrey, Mexic, un trădător laș al istoriei poporului său plin de abnegație și combativ, a coincis cu pretenția Șefului imperiului de a mă expulza de la o conferință la nivel înalt care avea loc acolo,

după ce a vorbit celor convocați, cu excepția lui Bush, care nu voia să calce pe teritoriul mexican dacă eu eram tot acolo.

Înainte de minutul în care am plecat, Hugo Chavez m-a vizitat de urgență, și indignat de o asemenea comportare josnică a Șefului statului gazdă, a exclamat: „Fidel, spune-mi de cât petrol are nevoie Cuba ca să învingă blocada iancheilor”.

Dialogul părea ireal. Nu este ușor să-mi amintesc prin ceța emoției care au fost exact cuvintele mele de răspuns. Fără îndoială că au fost cele prin care nu acceptam.

Oricum ar fi fost, destinul Cubei și-a urmat cursul. Soarta poporului nostru era legată de legendara amintire a lui Che și de gândirea lui Marti și Bolivar.

Viitorul nostru este inseparabil de ceea ce se va întâmpla duminica viitoare când va începe ziua aprobării Amendamentului constituțional. Nu există altă alternativă decât victoria.

Destinul popoarelor „Americii Noastre” va depinde mult de această victorie și va fi un fapt care va avea influențe în restul globului.

Ar lipsi totuși o recunoaștere a lui Hugo Chavez, pentru aportul lui la literatura spaniolă. Ultimul său articol publicat ieri, 12 februarie, sub titlul „Rândurile lui Chavez”, este un document inspirat de o calitate excepțională, pe care numai marii scriitori îl pot elabora. Este Chavez, trup și suflet, reflectat în literele de tipar, cum foarte puțini pot reuși.

Adunarea entuziastă de ieri, este un spectacol pe care numai televiziunea o poate face accesibilă unui număr incalculabil de oameni din toată lumea.

Demascarea autoprovocării înscenate la sinagoga evreiască, este antiteza acelor mișcătoare imagini pe care în 1945, trupele sovietice, care luaseră cu asalt lagărul de exterminare de la Auschwitz, le-au arătat lumii ca să vadă ce mai rămăsese din milioane de evrei și alți prizonieri din țări ocupate, inclusiv copii, bătrâni și femei, duși în captivitate de naziști. N-au fost soldații lui Eisenhower care să facă eforturile și să-și verse sângele pentru a-i elibera.

Lumea monstruoasă de nedreptăți pe care imperialismul a impus-o planetei, marchează sfârșitul inexorabil al unui sistem și al unei ere căreia nu poate să-i fi rămas mult timp. Și acesta se

eupuizează. Să-i mulțumim compatriotului venezuelian pentru sunetul de goarnă.

FIDEL CASTRO RUZ

13 februarie 2009

Ora 11:30 p.m.

6. CULMEA RIDICOLULUI

Ce spaimă! Era cât pe ce să mor citind declarațiile făcute de U.D.I. (Uniunea Democratică Independentă).

Este un adevărat noroc că Chile nu mai trăiește sub călcâiul lui Augusto Pinochet. Citind capitolul 12 din cartea lui Max Marambio „Armele de ieri”, mi-am reamintit de acele zile sumbre în care tiranul a ordonat bombardarea locuinței Președintelui, la Tomas Moro.

Jur că dacă aş avea bani aş plăti editarea masivă a acestei cărți.

Poate textul este pe rețeaua de Internet. Dacă nu este, îmi pare foarte rău.

Cum mă distrez observând furia sectorului celui mai vechi al oligarhiei! Unii dintre capii lui, în vizită în Cuba acum câțiva ani, n-au ezitat să se întâlnească cu mine ca să-mi demonstreze ce capabili și deștepți sunt. Nici măcar pe ei nu i-am tratat de sus.

A fost extrem de tristă ultima zi din viața lui Allende. Plecând de acasă spre palatul La Moneda, după ora 7 dimineața, n-a trezit-o pe Tencha, soția lui, care se odihnea la etajul al doilea împreună cu fiicele Isabel și Beatriz, „la Tati”. Se gândea că reședința din Tomas Moro, era locul cel mai sigur pentru ele. Nu-și putea imagina nici măcar că va fi bombardată de puciști.

„Pentru prima dată în istoria instituției și a țării – povestește Max Marambio, șeful celor mai bine antrenați tineri revoluționari care făceau parte din GAP (Grupul de Sprijin al Președintelui) – avioane de luptă chiliene intrau în acțiune pentru a ataca pe președintele ales de popor... și avioanele Hawker Hunter, au făcut-o ca niște experți antrenați fără teama că ar provoca o ripostă de la țintă. Atunci imaginea palatului La Moneda, distrus și fumegând a străbătut lumea”.

„...Beatriz la Tati purta în pânțele pe nepotul pe care Allende nu-l va cunoaște niciodată”, scrie autorul.

„La ora 11 fix se bombardează! Du-te să vezi ce o să se întâmple. Odată bombardată o luăm cu asalt cu Buin și Școala de Infanterie”. Atunci a decis ca tancurile să înceapă atacul. Au tras peste cincizeci de lovituri de tun în fațada clădirii.”

„...Pinochet, care-și menținea oferta de a-l scoate pe Allende din țară și chiar dacă știa că spune prea multe din ce intenții avea, a adăugat un comentariu sordid: „apoi avionul cade, bătrâne”. Interlocutorul lui, amiralul Carvajal, se bucura de comentariile lui Pinochet.”

Voi petrece ziua de 15 așteptând vești de la Referendumul Popular care trebuie să spună da sau nu liderului bolivarian Hugo Chavez Frias de a candida din nou la președinția Republicii Bolivariene Venezuela soră.

Cât despre mine n-am nici o îndoială că victoria va fi a lui.

FIDEL CASTRO RUZ

14 februarie 2009

Ora 5:11 p.m.

7. Cine e FELIX ROGRIGUEZ MENDIGUTIA? OMUL CARE L-A ASASINAT PE CHE GUEVARA

Recent ne-a vizitat țara Felix Rodriguez Mendigutia caruia mass-media românească i-a acordat o atenție deosebită zugrăvinduo-l în culori cât mai favorabile lui, mare luptator pentru democrație, drepturile omului și împotriva „regimului dictatorial al lui Fidel Castro” din Cuba.

Dar de fapt cine este el cu adevărat?

Iată ce spune despre el ziaristul canadian **JEAN GUY ALLARD**

specializat în probleme latinoamericane

Este dintre cei mai faimoși depravați pe care-i adăpostește Miami, orașul nordamerican care este populat, fără îndoială, cu cei mai mulți asasini, sbiri, torționari și criminali de tot felul, pe metru pătrat...

În această retrogradă metropolă floridiană, se vorbește cum George Bush, tatăl, pe atunci operativ al CIA însărcinat cu operațiunile anticubaneze, l-a cunoscut pe Felix Rodriguez Mendigutia, ex agent al

poliției lui Batista, în timp ce recruta emigranți cubanezi pentru a forma o trupă de ucigași și sabotori. După un antrenament riguros, grupul „de elită” urma să acționeze pe teritoriul cubanez simultan cu invazia de la Playa Giron în cadrul faimoasei Operațiuni 40 – concepută de vice-directorul CIA, Charles Cabell.

Așa se face că s-au adunat indivizi ca: Luis Posada Carriles, Frank Sturgis, E. Howard Hunt, Guillermo și Ignacio Novo Sampoll, Rafael Quintero, Jose Basulto, Herminio Diaz și Bernard Barker, care apoi au apărut implicați în treburile cele mai murdare ale celor care compuneau deja mafia din Miami.

Nepot al lui Jose Antonio „Toto” Mendigutia Silvera, Ministrul Lucrărilor Publice și apropiat colaborator al dictatorului cubanez Fulgencio Batista, tânărul Felix Rodriguez (mai precis Felix Ismael Fernando Jose Rodriguez Mendigutia), ex elev al Havana Military Academy și agent al aparatului represiv batistian, avea toate calitățile pentru a se integra în această trupă de ucigași plătiți.

Abia recrutat, Felix Rodriguez pleacă la baza nordamericană de la Canalul Panama pentru a fi antrenat în sabotaj și terorism.

O PRIMĂ MISIUNE DEZASTRUOASĂ

Câteva luni mai târziu, la finele anului 1960, CIA îi încredințează prima misiune. Ajunge în Cuba la 14 februarie 1961, cu alți agenți, la bordul unei șalupe rapide care-i lasă într-o zonă apropiată de Arcos de Canasi, la marginea provinciilor Havana și Matanzas. Debarcă cu două tone de echipament și explozivi care sunt

descoperiți, la câteva zile, de Securitatea de Stat cubaneză, datorită unui agent infiltrat în operațiune.

Felix Rodriguez mai venea și cu instrucțiuni în vederea unei contrarevoluții interne care, printre alte operațiuni, trebuia să provoace aruncarea în aer a podului de la Bacunayagua în momentul în care s-ar fi produs invazia plănuită.

Vine momentul invaziei de la Playa Giron (Bahia de Cochinos). Aceasta eșuează mizerabil, în mai puțin de 72 de ore. Revoluția Cubaneză nu numai că zdrobește forța invadatorilor, ci mai și capturează peste o mie de mercenari.

Urmărit de Securitatea Statului cubanez, Rodriguez se ascunde în casa unui contrarevoluționar și contactează un funcționar de la ambasada spaniolă, agent al CIA, care îi organizează ieșirea din țară prin ambasada venezueliană.

După înfrângerea de la Playa Giron, cercurile extremiste de la Miami au acuzat cu furie guvernul lui Kennedy că i-a „trădat”. Dar președintele era și el furios. L-a demis pe directorul CIA, Allen Dulles, pe vice-director, Charles Cabell, și pe șeful operațiunilor sub acoperire, Dick Bissell.

În 1963, Kennedy este asasinat. Implicarea câtorva complotiști cubanezi, inclusiv a lui Felix Rodriguez, Frank Sturgis, Herminio Diaz, Orlando Bosch, frații Guillermo și Ignacio Novo Sampoll și, în special, Luis Posada Carriles, este luată în considerație de unii cercetători ai subiectului. Pe de altă parte, rolul lui George Bush, Richard Nixon și a câtorva

regi ai petrolului din Texas este de asemenea suspectat.

George Bush se afla în Texas în acea zi. A afirmat mereu că nu-și aduce aminte cu precizie de activitățile lui. Nici Felix Rodriguez nu-și aduce aminte. Totuși, după ani, a fost deklasificată o scrisoare a Șefului FBI, J. Edgar Hoover, în care acesta explică cum un anume „Domn George Bush de la CIA” informase despre reacția cercurilor cubano-americane de la Miami după asasinat.

LA FORT BENNINGS, CU POSADA ȘI MAS CANOSA

La întoarcerea lui din Cuba, din ordinul CIA, Felix Rodriguez urmează un curs la Fort Bennings cu elementele cele mai fanatice din Operațiunea 40, printre alții Luis Posada Carriles, viitoarea căpetenie a bandeii teroriste, și Jorge Mas Canosa, care a fondat și condus terorista organizație „Fundația Națională Cubano-Americană”.

Apoi a fost trimis în Nicaragua cu un grup de agenți care a atacat vasul spaniol Sierra de Aranzazu ca represalii pentru relații întreținute de Spania cu Cuba. Atacul terorist provoacă un asemenea scandal încât CIA își retrage trupa anti-cubaneză, presupus de elită.

Conform propriei mărturii deklasificate, în iunie 1967, Felix Rodriguez primește un telefon de la un ofițer al CIA care se identifică drept Larry S. Care-i propune să participe la operațiune destinată a-l captura pe Che Guevara a cărui prezență în Bolivia era confirmată. Rodriguez urma să folosească numele de „Felix Ramos Medina”. Până la

urmă a fost poreclit „El Gato” (Pisica).

Călătorește cu alt mercenar cubano-american pe numele de familie Gonzalez, cu care ajunge la La Paz, capitala boliviană, la 2 august 1967. Sunt primiți de ofițerul de caz, pe nume Jim, și un ofițer bolivian de la emigrări. Oficina CIA este condusă de John Tilton. Alt cubano-american, Gustavo Villoldo, se va alătura imediat lui Rodriguez și Gonzalez.

La 31 august, Rodriguez are o primă posibilitate să-și exerseze „talentele” în materie de interogatorii. Jose Castillo Chavez, zis Paco, un membru al trupei lui Che cade prizonier. Rodriguez se deplasează cu avionul de la Santa Cruz până la Vallegrande, însoțit de maiorul Arnaldo Saucedo.

La 22 septembrie, luptătorii de guerrilla iau cătunul Alto Seco, dar apoi cad într-o ambuscadă în localitatea Jaguey unde mor Coco Pedredo, Manuel Hernandez Osorio și Mario Gutierrez Arcaya. Militarii leagă cadavrele pe niște măgari și apar așa în fața țăranilor îngroziți din Pucara, la mică distanță. Raportul despre incident este înmănat direct agentului CIA, Felix Ramos.

În acea zi, guerrillero Antonio „Leon” Dominguez Flores profită de luptă pentru a se îndepărta de camarazii lui și apoi să se predea armatei. „El Gato” Ramos se angajează să-i scoată toate informațiile. Chiar torturându-l și folosindu-l ca informator închizându-l împreună cu prizonierul guerrilleros Ciro Roberto Bustos.

Trădarea lui Leon și moartea a trei tovarăși au însemnat indiscutabil o

lovitură foarte gravă pentru guerrilla lui Che.

Rodriguez afirmă că l-a împins atunci pe colonelul Joaquin Zenteno Anaya, șeful Divziei a Opta a Armatei boliviene, să deplaseze Batalionul 2 de Rangers de la cartierul general de la Esperanza spre Vallegrande.

Soldații bolivieni care formau batalionul au fost antrenați de instructorii conduși de maiorul nordamerican de Trupe Speciale „Pappy” Shelton.

La 29 septembrie, colonelul Zenteno ordonă celor 650 de rangers să se îndrepte spre sectorul Vallegrande cu scopul de a înconjura trupa de guerrilla. Rodriguez însoțește trupa. Apărându-și mai mult ca oricând adevărata identitate, ofițerul CIA pretinde să fie chemat numai cu numele de „Căpitan Ramos”. La 30 septembrie, Che și grupul său se află în sectorul Valle Serrano.

La 8 octombrie, în jurul orei 3:30 după-amiaza, Che cade prizonier după ce-și terminase muniția într-o luptă în care a fost rănit la un picior. Confruntarea s-a soldat cu moartea a trei guerrilleros și doi soldați.

La ora 4 p.m. este condus în fața unui căpitan pe nume Prado, care ordonă operatorului său de radio să anunțe la Vallegrande despre captură.

ÎL INSULTĂ PE CHE CARE ZĂCEA LEGAT

Mesajul „Căderea lui Ramon confirmată”, îi dă vestea colonelului Zenteno la Vallegrande, care, mirat, cere o a doua confirmare și după ce o obține ordonă transferarea lui Che la La Higuera...chiar înainte de a-l

anunța pe Felix Rodriguez, la Vallegrande, cu alt mesaj condifacat.

În orele următoare, Președintele nordamerican Lyndon B. Johnson este anunțat de asesorul lui Walt Rostow, cu o notă urgentă, că Che este capturat în Bolivia.

După versiunea lui asupra evenimentelor, Felix „Ramos” Rodriguez ajunge cu helicoptorul la La Higuera la ora 6:15 dimineața, în ziua de 9, împreună cu Zenteno Anaya care l-a lăsat la Vallegrande pe chiar șeful lui de spionaj, Saucedo Parada, din lipsă de spațiu în micul aparat. „El Gato” duce un radio puternic și o cameră foto.

Îl vede pe Che zăcând pe jos, cu brațele legate la spate și picioarele legate și începe să-l insulte cu dispreț.

Apoi transmite prin radio un mesaj cifrat la stația CIA cea mai apropiată pentru a fi retransmis spre cartierul general al CIA de la Langley, Virginia.

Începe să fotografieze sistematic toate documentele găsite la Che, inclusiv jurnalul, pagină cu pagină.

Face un număr de fotografii cu Che pe care CIA le ține secrete până azi. În aceeași zi, dictatorul bolivian Barrientos primește de la ambasadorul nordamerican Henderson ordinul să-l execute pe Che.

Felix Rodriguez primește imediat un mesaj cifrat dând codul stabilit pentru execuție.

Conform documentelor americane declasificate, a fost chiar mercenarul cubano-american care l-a informat, o oră mai târziu, pe

colonelul bolivian Zenteno despre decizie.

Pe această temă, Ramos-Rodriguez va pretinde mai apoi că avea ordinul superiorilor săi de la CIA să-l țină pe Che în viață „cu orice preț”. După cum pretindea el, CIA și Guvernul nordamerican pregătiseră condițiile pentru a-l duce pe Che în Panama, folosind „helicoptere și avioane”. Ceea ce nu corespunde absolut deloc cu cele întâmplate.

Rodriguez afirmă că în fața colonelului Zenteno care zicea că trebuie să asculte de ordinele primite (prin Ramos), a decis „să lase istoria să-și urmeze cursul”.

În relatarea evenimentelor, Rodriguez - Ramos, agent al CIA și torționar format la Fort Benning are precauția de a-și atribui sentimente umanitare, ceva evident absurd din partea unui ticălos de asemenea calibru. Acele afirmații ale individului care ulterior a participat în Vietnam la operațiunea de exterminare a militanților comuniști, denumită „Phoenix” – un adevărat masacru - merită numai să stea arhivate lângă frazele inventate despre Che pe care CIA le-a răspândit și continuă să le răspândească, chiar și pe Internet.

Cert este că la „Căpitanul Ramos” și nu la colonelul bolivian a ajuns ordinul de asasinare a lui Che. „El Gato” îi comunică colonelului bolivian și apoi comandă execuția.

Conform mărturiilor tânărului soldat Eduardo Huerta Lorenzetti, care era de gardă în mica școală unde zăcea Guerrillero Erou, agentul cubano-american al CIA a dat buzna și-l scutură pe Che de umeri ca să vorbească, îl apucă de barbă și-i strigă în față că o să-l omoare.

Huerta încearcă să intervină dar „El Gato” îl amenință strigându-i „bolivian de căcat!”

Discuția se întrerupe de aducerea unui cadavru și a unui prizonier, Juan Pablo Chang Navarro, zis „El Chino” (Chinezul), aproape orb.

Ramos îl lovește pe prizonier și apoi, cu o baionetă, îi face câteva răni încercând să-l facă să vorbească, fără să reușească.

„L-AM TRIMIS PE TERAN SĂ ÎNDEPLINEASCĂ ORDINUL”

Felix Rodriguez, alias Căpitanul Ramos, alias „El Gato”, ordonă atunci sergentului Jaime Teran să-l asasineze pe Che.

A mărturisit-o revistei spaniole „Cambio 16”, ediția din 18 decembrie 1998: „Am ieșit și l-am trimis pe Teran să execute ordinul. I-am spus că trebuie să-l împuște sub gât ca să pară că a murit în luptă.”

Speriat, Teran nu apucă să tragă asupra lui Guerrillero Heroico.

- Trage coiosule, trage!, îi strigă Ramos lui Teran.

Teran nu poate trage și iese din mica școală. „El Gato” strigă, i amenință și-i ordonă să intre din nou și să execute ordinul.

Teran, în fine, trage.

Atunci, agentul CIA, Felix Rodriguez, imitându-i în mod laș pe unii militari prezenți, trage în corpul lui Che.

În aceeași seară, Rodriguez pleacă de la La Higuera cu heliicopterul spre Vallegrande. Ulterior a povestit că la sosire „știind că oamenii lui Castro îi țin sub urmărire pe agenții CIA”, și-a pus chipiul armatei boliviene.

Corespondentul lui „The Guardian”, englezul Richard Gott, scrie în acel moment că la sosirea corpului lui Che la Vallegrande, operațiunea a fost lăsată în mâna unui om în costum de campanie a cărui descriere corespunde cu a lui Felix Rodriguez.

„ÎL LUĂM SĂ-L DUCEM LA DRACU-N PRAZNIC!”

Cadavruul a fost dus cu un camion. Gott relatează cum „Ușile camionului s-au deschis de o dată și agentul american a sărit, dând un strigăt de luptă: „Îl luăm să-l ducem la dracu-n praznic!”

Unuia dintre corespondenți care-l întreba de unde venea, Ramos-Rodriguez i-a spus repezit: „De nicăieri!”. Gott a notat cum „El Gato” privea furios de fiecare dată când o cameră foto era îndreptată spre el. De asemenea a observat cum acest „căpitan” vorbea cu ofițerii de gran mai mare „în termeni familiari”.

La hotelul din Vallegrande, agenții CIA, în frunte cu Felix „El Gato” Rodriguez, și ofițerii bolivieni, au sărbătorit moartea lui Che. Conform martorilor, Felix Rodriguez a deschis o sticlă de whisky și a ciocnit cu cei prezenți.

În următoarele ore, „El Gato” a mai participat și la decizia de a i se tăia mâinile lui Che pentru o identificare ulterioară.

Odată încheiată rușinoasa misiune de asasin, Felix Rodriguez a plecat de la Vallegrande la Santa Cruz, apoi în Panama și în fine în Statele Unite.

TORȚIONAR ÎN VIETNAM

La 24 februarie 1969, Rodriguez obține cetățenia americană.

CIA îl trimite la Saigon, în Vietnam, unde se ocupă de torturarea și interogarea prizonierilor alături de Ted Shackley, care fusese Șeful giganticului birou CIA JM/Wave din Miami, însărcinat cu operațiunile contra Cubei.

Cu extremă violență, participă la Programul Phoenix. Conform lui William Colby, ex șef al CIA, această operațiune de represiune extremă s-a soldat cu 26 369 de morți dintre cele 33 350 de persoane deținute în centrele de interogare nordamericane.

Felix Rodriguez, formând parte din compania de acoperire Air America, face trafic de heroină din Laos pentru rețeaua nordamericană Santos Traficantes, ex Nașul havanez, cu scopul de la interveni în conflictul laoțian câștigându-și sprijinul triburilor izolate. Operațiunea este dirijată de Donald Gregg, care ascultă de ordinele lui Ted Shackley.

Între 1972 și 1973, Felix Rodriguez este instructor în Armata argentiniană convocat de șeful de atunci al Corpului de Armată I, generalul Tomas Sanchez de Bustamante, pe care l-a cunoscut în Vietnam.

Ulterior apare ca omul de încredere și de consiliere al agenției Trident Investigative Services Inc. Agenția este reprezentată în Argentina de John Battaglia Ponte, un uruguayan naționalizat american și ex agent al CIA, care în anii 70 a participat la așa numitul „Plan Condor” care a coordonat acțiunea ilegală a aparatului represiv în Conul Sud.

În august 1974, George Bush, pe atunci director al CIA, îi încredințează lui Orlando Bosch

sarcina de a aduna ansamblul de grupuri teroriste din Miami într-un singur grup, faimoasa Coordonatoare de Organizații Revoluționare Unite (CORU) care apoi a organizat circa o sută de atentate în peste 25 de țări.

Felix Rodriguez colaborează cu Bosch și îndeplinește câteva „misiuni” în Uruguay, Brazilia, Costa Rica, Honduras, Guatemala și El Salvador. Acționează în America Centrală și ajută la fuga lui Anastasio Somoza din Nicaragua.

Bush dezinformează Congresul în legătură cu moartea lui Orlando Letellier, ex ministru chilian și ex ambasador al Chile în SUA, și a lui Ronni Moffit, militant pentru drepturile omului, asasinat în plin Washington de agenții dictaturii lui Pinochet și asasini plătiți cubano-americani „împrumutați” de frații Guillermo și Ignacio Novo Sampoll, discipolii lui Bosch, și de asemenea „parteneri” ai lui Felix Rodriguez, în faimoasa Operațiune 40.

DECORAT DE MENTORUL SĂU

În 1976, Bush îl decorează pe partenerul său Rodriguez cu medalia „Steaua Curajului”.

În 1979, Rodriguez se implică în comerțul de arme din America de Sud, în parteneriat cu Ted Shackley, șeful lui de la Saigon.

În 1981, Reagan și Bush ocupă Casa Albă și Felix Rodriguez îndeplinește câteva misiuni date de CIA, în paralel cu cele câteva afaceri de trafic.

În 1982, directorul CIA, William Casey, lansează operațiunea Black Eagle pentru a „amplifica rolul

Statelor Unite în America Centrală”.

În august, vicepreședintele George Bush îl numește pe Donald Gregg (cel din Laos) Consilier pentru Siguranța Națională. Gregg îl trimite pe Felix Rodriguez în misiuni de sprijinire a Contras nicaraguiene.

Rodriguez organizează, împreună cu Jose Basulto (azi căpetenie a Hermanos al Rescate) ceea ce ulterior a fost calificat drept cea mai mare deturnare de fonduri de asigurări sociale din istoria SUA, sub pretextul că organizează ilegal servicii spitalicești pentru mercenarii din Contras nicaraguiene.

În octombrie 1984, Gerald Latchinian, vice-director al Giro Aviation, o companie de aviație a CIA manipulată de Felix Rodriguez, este arestat și închis pentru un import de cocaină în valoare de 10 milioane de dolari.

La sfârșitul anului 1984, Donald Gregg îi prezintă colonelului Oliver North, șeful operațiunilor în America Centrală, pe Felix Rodriguez. Rodriguez are o întrevedere directă cu Bush la 22 ianuarie 1985.

TRAFICANT DE DROGURI ÎN EL SALVADOR

De asemenea, din acest moment, în El Salvador, ex membrul Operațiunii 40 se angajează să coordoneze operațiunile de transport a unor cantități enorme de cocaină din Columbia până în Statele Unite.

CIA îi oferă, ca ajutor principal, pe vechiul său partener, arhi-teroristul Luis Posada Carriles, azi judecat în Panama pentru un

atentat eşuat la viața lui Fidel Castro.

Un ex agent al DEA (Agenția federală nordamericană anti-drog), Celerino Castillo III, a relatat mai târziu în fața comitetului de inteligență al Camerei cum informatorii lui au descoperit la baza din Ilopango depozite de droguri, arme și bani. De asemenea, cum și-au dat seama că mulți piloți ai Contras erau fișați ca traficanți de droguri în dosarele DEA.

La 18 ianuarie 1985, Rodriguez are o întrevedere cu Roberto Milan-Rodriguez, expertul în spălare de bani al Cartelului Medellin, care se mândrește că deja a „spălat” peste 1,5 miliarde de dolari pentru organizația sa. Milan-Rodriguez îi înmânează 10 milioane de dolari, destinați celor de la Contras nicaraguană.

La 8 mai 1985, biroul lui Bush este alertat de Rodriguez că un aparat C-123 a fost doborât de forțele armate nicaraguiene. Pilotul, Eugene Hassenfus, mărturisește că lucrează pentru CIA la ordinele lui Max Gomez (Felix Rodriguez) și Ramon Medina (Luis Posada Carriles).

În decembrie 1985, George Bush primește pe față și fără rușine pe prietenul său Felix Rodriguez, torționar, asasin, hoț și traficant de droguri, la Casa Albă.

Rodriguez participă acolo la sărbătorirea Crăciunului.

În octombrie, anul următor, generalul Singlaub se plânge de „contactele zilnice” ale lui Rodriguez cu biroul lui Bush, temându-se că acest lucru „dăunează președintelui Reagan și Partidului Republican”.

„ȚI-AI CÂȘTIGAT MULT RESPECT”

În 1988, o comisie a Senatului, condusă de senatorul John Kerry, investighează scandaloasa operațiune de trafic de droguri și arme implicându-l pe Oliver North, Donald Gregg, John Poindexter, Elliott Abrams, Otto Reich, Richard Armitage, John Negroponte, Mitch Daniels și Felix Rodriguez. Acesta ultimul de asemenea trebuia să dea o mărturie, se pare bine aranjată: „Ți-ai câștigat mult respect în proces”, îi va comenta enigmatic George Bush într-un mesaj personal pe care i l-a scris.

În 1980, George Bush obține președinția. La instalare, Rodriguez este prezent, alături de un mare amic, generalul Rafael Bustillos, șeful Forțelor Aeriene ale...El Salvador.

Deși Felix Rodriguez afirma atunci că pleacă de la CIA, săptămânalul Rolling Stone revelă că el continua să viziteze agenția în fiecare lună pentru a primi instrucțiuni și își duce acolo Cadillac-ul pentru a-i face întreținerea.

Felix Rodriguez, între timp, se plimbă prin Miami, făcând afaceri mafioate cu ex agenții lui, asasini, conspiratori...

LA CUMPĂRĂTURI LA COSTCO

La procesul Celor Cinci de la Miami, s-a aflat cum unul dintre patrioții cubanezi s-a întâlnit, din întâmplare, într-un sfârșit de săptămână, cu Felix Rodriguez, care aștepta în spatele lui la casa unui hipermarket Costco din Miami. A putut observa apoi cum a ieșit, nepăsător, îndreptându-se

spre luxoasa mașină din parcare centrului comercial.

Partener al căpeteniilor teroriste cubano-americane de la Miami și a arhi-teroriștilor Posada și Bosch, torționar la Saigon, delapidator în Watergate, traficant de droguri în Laos și El Salvador, mercenarul din Bolivia, „El Gato” Rodriguez se fălește azi că „l-a ucis” pe Che. Păstrează ceasul Rolex al Războinicului Erou ca și numeroase relicve de la numeroasele sale victime.

„Erou” al Imperiului, asasinul decorat se plimbă liber prin Miami, le frecventează pe celelalte canale ale bandei mafioate și continuă să se laude cu crimele lui.

Locuiește într-o luxoasă casă din Miami-Dade. În salon își expune trofee, un Rolex GMT Master de oțel și o pipă care i-au aparținut lui Che.

Așa trăiesc asasinii, zbirii, torționarii și criminalii de orice teapă în sanctuarul american din South Florida.

b) Grecia

1. PCml din Grecia in fata unei perioade dificile dar promitatoare

Partidul Comunist al Greciei (marxist-leninist)
Grecia in fata unei perioade dificile dar promitatoare

Dimitris Pavlidis
08 01 2009

La aproape o luna de la uciderea cu sange rece a elevului de liceu Alexis Gregoropoulos de catre un politist in plin centrul Ateiei, muncitorii si tineretul isi continua mobilizarea. Aceasta mobilizare a continuat si de Craciun, chiar daca a fost in principal una propagandistica. S-au inregistrat de asemenea unele ocupari de cladiri si diverse activitati informative. In acelasi timp prezenta fortelor de ordine a crescut semnificativ si unii din cei mai mult de 200 de arestati in timpul demonstratiilor si ciocnirilor cu politia au inceput sa fie arestati. Intreaga tara continua sa fie cuprinsa de framantare, si multe noi mari demonstratii si mobilizari au fost anuntate pentru vineri, 9 ianuarie. Se estimeaza ca va avea loc o a doua runda de mobilizare si confruntare cu guvernul.

Ridicarea eroica si indreptatita a tineretului grec si a unor segmente importante ale muncitorimii si imigrantilor ca urmare a asasinarii lui Alexis a fost rezultatul a cel putin doi ani de framantari sociale si dezvoltare impetuoasa a miscarii tineretului, avand ca centre universitatile, campusurile acestora si liceele. Aceasta miscare s-a concentrat pe lupta impotriva privatizarilor in educatie si pe dezvoltarea unei miscari de masa de ocupare a campusurilor si organizare de demonstratii pentru blocarea reformei constitutionale ce urmareste schimbarea caracterului gratuit al invatamantului public universitar. Aceasta reforma a fost obiectivul comun atat al guvernului de dreapta cat si a opozitiei social-democrate. In cursul acestor lupte s-a format in randul tinerilor o constiinta militanta, care mai apoi s-a radicalizat.

Un factor semnificativ pentru aceasta radicalizare a fost rapida inrautatare a situatiei muncitorilor si altor strate inferioare ale societatii afectate de criza economica si de politicile anti-populare si anti-muncitoresti ale guvernului. In randul asa-zisei noi-generatii, care intra pe piata fortei de munca cu venituri mai mici de 700 de euro, rata somajului este

de 25%. Economia Greciei, legata strans, la maini si la picioare, de Pactul de Stabilitate ale Uniunii Economice si Monetare Europene, se confrunta cu spectrul falimentului. Intreprinderile se inchid, muncitorii sunt concediati in masa, agricultura este devastata si investitorii straini se retrag. Sunt afectate si sectoare traditionale ca turismul, serviciile si porturile. Toti analistii economici prevad un an foarte dificil pentru muncitorii Greciei si alte straturi nevoiase, in timp ce guvernul Karamanlis, in stransa colaborare cu expertii Uniunii Europene, pregateste noi masuri de soc in economie.

Cele doua mari partide ale capitalului, care in ultimele decenii guverneaza tara pe rand, a urmat politicile impuse de monopolurile europene, de Uniunea Europeana si de marii capitalisti greci. Ca urmare ele se gasesc acum, in ciuda amenintarilor lor cu haosul, la cel mai jos nivel in ochii populatiei si sunt incapabile sa faca fata indignarii generale. Acest fapt ar putea deschide perspective promitatoare daca stanga ar fi propus o alternativa reala, revolutionara la actuala situatie. Dar, din pacate, ambele partide auto-declarate "de stanga"- KKE (PCG) si SYRIZA (Coalitia Stangii Radicale) insista asupra urmarii in continuare a caii parlamentare, incercand sa deturneze furia maselor catre obtinerea de voturi si locuri in Parlament. In particular SYRIZA (Coalitia Stangii Radicale) continua sa sustina colaborarea guvernamentala cu social-democratii, ramanand in acelasi timp fidele politiciii pro-europene pe care a urmarit-o in anii precedenti. Amandoua partidele s-au grabit in primele zile ale revoltei tinerilor sa se intalneasca cu primul ministru Karamanlis si sa-si declare atasamentul fata de legitimismul parlamentar burghez.

Anul 2008 a marcat a 90-a aniversare a fondarii Partidului Comunist din Grecia. Cu toate acestea, prezentul PCG nu mai e decat umbra vechiului eroic PCG (KKE), lucru dovedit recent, cu prilejul revoltei tinerilor.

Conducerea partidului s-a opus cu putere exploziei de manie a tineretului grec, a incercat sa submineze mobilizarile de masa si sa-i denunte in bloc pe tinerii care s-au luptat cu politia drept provocatori si oportunisti. Timp de decenii, si mai ales de la junta militara incoace, conducerea PCG (KKE) a cautat sa arata respect pentru legitimismul burghez si sa tina sub control luptele muncitorilor si tinerilor atunci cand ele dau semne de radicalism in manifestare si teluri.

Lipsa unei stangi de incredere, revolutionare la scara de masa s-a vazut cu claritate in cursul acestei

explozii de manie care s-a raspandit, in diferite forme de manifestare, in toata Grecia. Aceasta stanga ar trebui sa conduca miscarea populara si sa o orienteze catre o pozitie de rezistenta constanta in vederea rasturnarii regimului. Nu este de ajuns doar rasturnarea unui guvern pentru a veni altul in locul sau, cu aceleasi politici, ci e nevoie de rasturnarea totala a politicilor anti-populare si anti-muncitoresti, de schimbari ample pe plan social si politic. PCG (m-l), si organizatiile sale de masa, s-a miscat inca din primele zile ale mobilizarilor in aceasta directie. El cheama pe celelalte organizatii de stanga sa se miste in aceasta directie, sa-si coordoneze activitatile si initiativele in viitorul apropiat.

Guvernul si celelalte forte ale regimului vor incerca in aceste zile sa-si consolideze politica de intimidare si represiuni, fiind constiente de faptul ca tara a intrat intr-o lunga perioada de lupte sociale intense. Ele vor incerca de asemenea sa se foloseasca de recentul atac armat comis impotriva unui politist din Atena. Pentru a dejuca planurile guvernantilor este nevoie de cea mai puternica mobilizare posibila a maselor si tineretului, de continuarea luptei. Va fi de asemenea nevoie de solidaritate internationala, asa cum a fost ea exprimata in intreaga lume recent, si ea trebuie consolidata. Timpurile ce vin se anunta dificile, dar in acelasi timp si promitatoare.

BEFORE A DIFFICULT BUT PROMISING PERIOD

Dimitris Pavlidis

Almost a month after the cold blooded murder of the high school student Alexis Gregoropoulos by a policeman, in the center of Athens, the youth and workers mobilization continue to take place. Although it was Christmas holidays, the mobilization continued, less in number and mainly propagandistic. There are also some buildings occupations and various information activities. At the same time the presence of the police has increased significantly and the courts have started imprisoning some of the more than 200 arrested people during the demonstrations and the clashes with the riot police forces. There is an increased turmoil across the country and many new big mobilizations and demonstrations have already been announced for Friday, January 9. There is estimation that a second round of mobilization and confrontation with the government will take place. The just and heroic eruption of the Greek youth and significant segments of the Greek workers and

immigrants for the murder of the young student was the escalation of an –at least – two years social unrest and impetuous development of the youth movement, centralized in the university campuses and high schools. This movement focused against privatization in education and discipline of the students' movement and developed a mass movement of campuses occupation and demonstrations that blocked the constitutional reform which indented to change the constitutionally secured public 3rd degree education. This reform was the common objective of both the (right wing) government and the social democrat bourgeois opposition. During those struggles a militant consciousness was formed within the youth which developed and radicalized later.

A significant factor for this radicalization was the rapid worsening of the economic situation of the workers and the lower social strata that were affected by the economic crisis and the anti-popular and anti-labor policies of the government. The so called new generation with income less than 700 euros has become the great mass of new workers that enter labor market while one out of four is unemployed. The Greek economy, tied hand and foot with the Stability Pact of the European Economic and Monetary Union is facing the spectrum of bankruptcy. Businesses close down, there are mass lay offs, the agricultural economy is devastated and the foreign capital is withdrawing its investments. The traditional sectors of Greek economy (tourism, services and shipping) are affected by the international economic crisis. All economic analysts predict a very difficult year for Greek workers and the poor people's strata while the Karamanlis government in collaboration with the European Union staff is preparing new economic-measures-shock.

The two biggest parties of the capital that rotate in the administration of the country during the last decades, followed the same policies, imposed by the European monopolies, the European Union and the big Greek capital which is co-identified with the foreigners. Today and despite the extortion and threats of chaos, these two parties are in the lowest level of people's acceptance and they are unable to control social indignation. The development would surely be more promising if there was an alternative, left and revolutionary political proposal by the Left. Unfortunately both parties that call themselves left (KKE (CPG) and SYRIZA (Coalition of Radical Left) insist on following the parliamentary way and try to turn the people's and workers' anger into votes and parliamentary seats. Particularly SYRIZA (Coalition of Radical Left) continues seeking

government collaboration with social democracy while at the same time remains tied to its pro-european policy it has followed the previous years. Both parties hurried the first days of the youth revolt to meet with Prime Minister Karamanlis and declare thus their submission to the bourgeois parliamentary legitimacy.

2008 was the 90th anniversary of the establishment of the Communist Party in Greece. However the present CPG is the ghost of the old heroic CPG (KKE). This was proved once again to thousands Greek leftists and communists during the recent days of the Greek youth's revolt. The leadership of this party strongly opposed the explosion of wrath of the Greek youth, tried to undermine mass mobilizations and denounced as a whole the youths who were clashing for days with the police, as provocateurs and opportunists. For decades, and more particularly after the junta the CPG leadership is systematically trying to show respect to bourgeois legitimacy and control the working and youth struggles when they acquire mass and radical features and goals.

The lack of a reliable, revolutionary left in mass scale was very obvious, in this explosion of wrath that was rapidly spread all over Greece with various, manifold, mass and militant mobilizations. This Left should lead the people's movement and orientate it to the direction of constant resistance and overthrow. Not simply the toppling of a government so another one comes with the same policies like the social democrats and the reformists anticipate but the overthrow totally of the anti-popular and anti-labor policies and in the direction of a broader social and political change. CPG (m-l) and its mass-front organizations are moving to this direction, participating from the very first in the mobilizations that took place during last month. It calls out all the other left organizations to this direction, to coordinate their activities and initiatives in the next future.

The government and the other forces of the regime will try these days to consolidate state and police intimidation and repression, being aware that the country has entered a long period of intensive social struggles. They will also try to use as a pretext the recent provoking actions like the recent armed attack against policemen in the center of Athens. The maximum possible mobilization of the people and youth will be required in order to cancel their schemes and continue the mass struggles. The international solidarity as it was expressed all over the world recently will also be required and needs to be consolidated. The times to come are going to be difficult but at the same time **promising**.

2. Salutul NPCR adresat celui de-al XVIII-lea Congres al Partidului Comunist Grec- KKE

In perioada 18-22 februarie a.c.a avut loc la Atena al XVIII-lea Congres al Partidului Comunist Grec- KKE.

Agenda Congresului al 18-lea a fost:

- Activitatea partidului de la al 17-lea Congres si noile sale sarcini pana la al 19-lea Congres
- Concluzii in legatura cu experienta construirii socialismului in secolul 20 in Europa
- Alegerea unui nou Comitet Central si a unei noi Comisii Centrale de Control.

La acest congres au participat numeroase delegatii a partidelor comuniste, socialiste si muncitoresti din intreaga lume printre care si NPCR.

Partidul nostru a transmis un mesaj de solidaritate si succes pe care il redam in continuare:

Salutul NPCR adresat celui de-al XVIII-lea Congres al Partidului Comunist Grec KKE

Dragi tovarasi

Avem deosebita plăcere de a vă transmite salutul nostru frăţesc şi cele mai sincere urări de succes lucrarilor celui de-al XVIII-lea Congres al Partidului Comunist Grec.

Suntem convinsi ca cel de-al XVIII-lea Congres v-a reprezenta un nou pas spre intarirea partidului dumneavoastra, a miscarii muncitoresti din Grecia si implicit a miscarii muncitoresti si comuniste din Balcani, Europa si din lumea intreaga care lupta pentru o noua lume, mai buna si mai dreapta, pentru socialism.

Membrii Noului Partid Comunist Roman sunt alaturi de dumneavoastra si spera ca dupa acest eveniment deosebit relatiile dintre partidele noastre sa cunoasca o dezvoltare si mai mare in beneficul unitatii clasei muncitoare, unitate imperios necesara in bataliile ce ne asteapta cu dusmanul comun, capitalismul.

Traiasca unitatea clasei muncitoare!

3. 10 ani de la bombardarea Serbiei de catre NATO. Întalnirea internationala de la Thessaloniki 21-22 martie 2009

Cu ocazia celei de-a 10-a aniversari a interventiei imperialiste impotriva Iugoslaviei, soldate cu bombardarea Serbiei in mai 1999, Partidul Comunist al Greciei (Marxist-Leninist) organizeaza o intalnire internationala multilaterală a partidelor si organizatiilor comuniste, progresiste si pentru pace din Balcani, Europa de Est si zona Mediteranei de Est, cu scopul schimbului de pareri asupra situatiei internationale si cautarii unor modalitati de consolidare a solidaritatii internationale si a luptei antiimperialiste a popoarelor din regiune.

Zece ani dupa devastatoarele bombardamente impotriva poporului sarb si a interventiei imperialiste din Kosovo, Balcanii raman scena unor intense rivalitati inter-imperialiste precum si a unor amestecuri imperialiste in problemele interne ale tarilor de aici. Recunoasterea independentei Kosovo a deschis drumul re-desenarii granitelor in regiune, ceea ce creaza noi primejdii la adresa pacii si viitorului popoarelor din Balcani. La fel si politica NATO de extindere spre est, in conditiile in care anul acesta ea va aniversa 60 de ani de existenta. Popoarele din Balcani sunt in mod serios si constant amenintate de amestecul imperialist si de tutela NATO.

Razboiul din Georgia, planurile SUA de instalare de rachete in E Europei, puternicele mobilizari militare din zona Marii Negre si Mediteranei de Est sunt semne ale unei crescande rivalitati interimperialiste care ameninta grav popoarele din regiune, dreptul lor de a trai in pace si liniste. Iar recentul atac criminal al Israelului asupra Fasiiei Gaza si masacrarea in masa a palestinienilor scot in evidenta necesitatea fauririi unui puternic front de solidaritate internationala cu lupta dreapta a poporului palestinian pentru eliberarea tarii sale.

Nu exista alta alternativa decat cea a fauririi unui puternic front comun antiimperialist al popoarelor si miscarilor populare, independent de orice tutela imperialista sau nationalist burgheza cu scopul inlaturarii prezentei imperialiste din regiunea noastra. Comunistii si toate fortele progresiste si iubitoare de pace trebuie sa joace in acest front rolul conducator prin coordonarea activitatii si luptelor lor si intarirea solidaritatii internationaliste.

Noi speram ca aceasta intalnire sa fie de real ajutor in acest sens, sa contribuie la faurirea unui front international anti-imperialist si anti-razboi care sa aiba initiativa actiunii si mobilizarii fortelor muncitoresti si populare.

La aceasta manifestare participa si un reprezentant al Asociatiei Scanteia, tovarasul Nicolae Pera, vechi militant pentru pace si progres social.

Deasemeni NPCR a transmis un mesaj pe care-l redam mai jos.

Mesajul comunistilor romani adresat intrunirii de la Thesaloniki din 21-22 martie 2009

Trăim vremuri tulburi și complexe. Cum trebuie acționat astăzi, în noile condiții istorice, este de datoria noastră să găsim soluții, iar asemenea intruniri, ca cea de acum, este de dorit să dea măcar unele dintre aceste răspunsuri. Țările capitaliste dezvoltate economic se confruntau cu o criză majoră de sistem, proprie sistemului capitalist, determinată de contradicția dintre caracterul social al producției și caracterul privat al însușirii profitului, criză a cărei povară capitaliștii încearca, prin guvernele aservite lor, să o arunce pe umerii celor ce muncesc.

Asistăm la încercările disperate ale imperialismului capitalist globalizat de a supraviețui prin inducerea în eroare a popoarelor prin tot felul de operațiuni de cosmetizare manipulative cu ajutorul mașinii de propagandă reprezentată de trusturile private de mass-media aservite în cea mai mare parte lor.

Romania, ca și întreaga zonă a Balcanilor, este situată la întretaiera intereselor a 3 mari puteri imperialiste rivale- SUA, UE și Rusia, prezenta imperialista manifestandu-se nu numai pe plan politic și militar ci și pe cel economic, având în vedere că majoritatea industriei și a sectorului financiar se afla sub controlul capitalului străin, provenit în proporție covârșitoare din aceste 3 puteri (vezi controlul francez asupra industriei automobilelor, cel rus asupra metalurgiei neferoase, cel austriac asupra bancilor). Efectul acestei prezente este transformarea României într-un fel de semicolonie comună a celor 3 mari forte capitalisto-imperialiste. De aceea, deși există anumite situații în care comunistii pot și trebuie să manevreze între ele, să folosească în

interesul lor si al poporului contradictiile dintre imperialisti, telul nostru trebuie sa fie alungarea tuturor imperialistilor, lichidarea dependentei tarii fata de toate puterile straine.

Referitor la coordonarea luptelor antiimperialiste din zona, noi suntem pe deplin de acord cu ea, dorim adancirea colaborarii dintre partidele comuniste si muncitoresti din zona, organizatii ale societatii civile (in Romania fiinteaza Asociatia Militantilor pentru Pace Egalitate si Progres Social „Scanteia”) mergand pana la realizarea unei coordonari la nivel suprastatal, bineinteles, pe baza deplinei egalitati dintre partide si a respectarii specificului fiecarei tari, specific ce poate face ca principala contradictie sa difere de la o tara la alta- noi considerand, de pilda, ca principala contradictie la noi in Romania este pe moment cea dintre masele populare din Romania, indiferent de nationalitate, si imperialismul UE, UE fiind acum puterea care exercita controlul politic si fiind de asemenea cel mai mare investitor de aici, deci prin urmare si cel mai mare exploatator al muncitorilor romani."

Suntem, deci, favorabili fauririi unui front international antiimperialist si antirazboinic care sa aiba iniativa mobilizarii maselor muncitoare.

Facem apel la toate fortele politice care au la baza invatatura marxist-leninista si declara ca lupta pentru o noua societate ca alternativa la actualul sistem capitalist anacronic si perimat sa treaca peste divergentele de orice natura care inca le mai dezbină si sa se alature unui front comun de lupta impotriva capitalismului imperialist.

Nu trim speranța că în termenul cel mai scurt unitatea forțelor marxiste, comuniste, se va concretiza printr-o nouă Internațională comunistă care să continue idealurile inaintasilor..

Traiasca comunismul, viitorul de aur al omenirii !

Noul Partid Comunist Roman
Comitet de initiativa

Presedinte Petre Ignat

c) Turcia

1. Cei care știu bine sa ucidă înșeală lumea, înțelegerile cu Israelul continua

La Forumul Economic Mondial de la Davos, Elvetia, primul-ministru Recep Tayyip Erdogan i-a spus primului ministru israelian Shimon Peres "Stiti bine sa ucideti", dupa care, protestand impotriva moderatorului, a parasit intalnirea.

Aceste cuvinte ale lui Erdogan, el insusi prim-ministru al unui regim fascist colonial, au gasit un larg ecou in lumea intreaga, fiind in primul rand salutate cu entuziasm de poporul Gazei si popoarele Orientului Mijlociu. Dar in discursul sau de la Davos Erdogan nu a spus nimic despre intelegerea economica, politica si militara, atat secrete cat si deschise existente intre statul turc si cel evreu, printre care Acordul de Colaborare Militara Strategica existent intre Turcia, SUA si Israel. El nu a spus nimic despre felul cum autoritatile turce i-au atacat pe cei care demonstau in fata consulatului israelian in timpul macelului din Gaza. La forum Tayyip Erdogan a spus "Pentru mine Davos s-a terminat", dar nu a spus ca si relatiile cu Israelul s-ar fi sfarsit.

Replicile dintre acesti 2 reprezentanti ale unor state care stiu bine cum sa omoare nu au mentionat nici un moment cat de bine colaboreaza ele in arta uciderii. De exemplu nu au pomenit deloc despre faptul ca pilotii militari israelieni se antreneaza in spatiul aerian turc, deci acolo invata ei cum sa ucida.

Recep Tayyip Erdogan si dictatura fascistă colonială pe care o reprezintă stiu de asemenea bine cum sa ucida. Stiu bine cum sa arunce gloante si bombe peste femei si copii. Stiu bine cum sa tortureze luptatorii de gherila si cum sa le taie urechile. Stiu bine cum sa faca detinutii sa dispara in arest sau sa violeze femei. Doar Tayyip Erdogan este cel care a spus: "Nu conteaza ca sunt femei si copii, noi vom face ce trebuie sa facem", atunci cand copii au fost impuscati in strada de politie in timpul serhildanurilor din Amed. Pentru ca Israelul sionist "stie bine cum sa ucida", armele, bombele si gloantele fabricate in Israel sunt folosite in atacuri provocatoare, in atacuri asupra revolutionarilor si comunistilor si in razboiul murdar din Kurdistan. Pentru a putea sa ucida bine, colonialismul fascist reprezentat de Erdogan isi cumpara armele de la cei care se pricep la aceasta treaba.

In discursul sau Erdogan nu a pomenit nimic de toate acestea. Iar dupa ce acesta a fost urmat de apeluri telefonice si discutii in fata usilor inchise, el a

declarat ca aceasta reacție a sa nu a fost fata de Peres ci fata de moderator, si a continuat sa ia parte la negocieri.

Reacția lui Erdogan, afișată cu puțin timp înainte de alegerile locale, a avut un impact puternic asupra popoarelor Turciei și Kurdistanului de Nord, care condamna ferm crimele împotriva umanității comise de sionisti în Gaza. În fața oamenilor care au manifestat împotriva acestei agresiuni și au cerut anularea înțelegerilor cu Israelul Erdogan și-a ascuns complicitatea cu aceasta crimă. Fără a anula nici unul din aceste acorduri el s-a prefăcut ca este împotriva agresiunii din Gaza, încercând să folosească mania maselor în favoarea sa, în vederea alegerilor locale din martie. Dacă el va obține rezultate bune în N Kurdistanului în dauna miscării naționale kurde și își va întări pozițiile din V Turciei, aceasta nu poate să însemne decât noi bombe israeliene aruncate asupra kurzilor, o intensificare a intimidării revoluționarilor și comunistilor cu ajutorul Mossad-ului, ca și o continuare a zborurilor israeliene în spațiul aerian turc.

Se poate discuta asupra faptului că de mare este însemnătatea declarației lui Erdogan asupra imperialismului american condus de Obama și asupra Israelului. Există multe țări arabe "neutre" care colaborează cu SUA și Israelul. Acum ca Turcia a devenit o "țară parțială", care "ia partea palestinienilor" poate juca în planul imperialiștilor americani pentru Orientul Mijlociu rolul morcovului, în timp ce Israelul poate juca în continuare rolul babei. Pe termen scurt atitudinea de la Davos îi poate aduce lui Erdogan dezavantaje, dar pe termen lung îl va ajuta să joace un rol important în Orientul Mijlociu,

întărind-i imaginea de "islamist moderat" de care americanii au nevoie în strategia lor pentru un "Nou Orient Mijlociu". Tayyip Erdogan continua să joace bine rolul pe care americanii l-au rezervat Turciei în politica lor față de Orientul Mijlociu, lucru dovedit de faptul că relațiile cu Israelul continua, ca planul de a cumpăra avioane israeliene fără pilot de tip Heron merge înainte, după cum au anunțat atât autoritățile turce cât și cele israeliene.

Cei care știu bine să ucidă încearcă să-și ascundă rolul în propriile lor masacre și să înșele popoarele Turciei și Kurdistanului de Nord folosindu-se de furia lor legitimă împotriva sionistilor. Numai unitatea de luptă și solidaritatea popoarelor Orientului Mijlociu va reuși să rupă acordurile economice, politice și militare, atât deschise cât și secrete, cu Israelul, și nicidecum dictatura fascisto-colonială turcă.

Jos cu imperialismul și ocupația sionistă, jos cu dictatura fascistă colonială colaboratoare a acestora!

Traiască rezistența de neînfrânt a poporului Gazei!

Traiască frăția popoarelor din Orientul Mijlociu și din întreaga lume!

Biroul internațional al MLKP – Turcia

2. Alegeri locale în Turcia pe 29 martie 2009

Comuniștii marxist-leniniști analizează apropiatele alegeri locale în primul rând în vederea organizării și luminării maselor și a întăririi alternativei socialiste. Demascarea partidelor burgheze ca și tendința de creștere a unui pol socialist.

Pe 29 martie 2009 vor avea loc în Turcia și Kurdistanul de Nord alegeri locale. În contextul înrăutățirii crizei economice atât partidele burgheze cât și forțele revoluționare, democratice și progresiste au demonstrat un viu interes față de aceste alegeri, începând deja să se pregătească pentru ele. Campaniile electorale sunt în general o perioadă când muncitorii arată un mai mare interes pentru politică.

Pentru Kurdistan aceste alegeri vor avea într-o anumită măsură și un caracter de referendum. Declarația primului ministru Erdogan că visează să preia Amed, inima Kurdistanului, din mâinile DSP, precum și vizitele pe care le-a făcut în Kurdistan în a doua jumătate a lui 2008, au pus în alertă mișcarea națională kurdă. Aceasta a declarat că Amed este castelul său și nu va lăsa AKP să ocupe acest castel, și că urmărește să-și mărească mandatele din zonă de la 51 la 105. Mobilizarea a început în urma protestelor pe care vizita lui Erdogan în Kurdistan le-a provocat și care arată polarizarea Kurdistanului între un AKP pro-autorități și DTP reprezentând mișcarea națională se va adânci.

Alegerile vor arăta dacă promisiunile AKP de deschidere a unui canal TV în limba kurdă și a unui Departament de limbă și literatură kurdă la universitățile din Istanbul și Ankara, acompaniate de măsuri electorale cum ar fi distribuirea de spaghetti și cărbune, vor da rezultate sau nu. Reprezentanții conștienți ai poporului kurd au răspuns acestor măsuri cu lozinca "Nu vrem paste ci libertate", declarând totodată că nu crede în promisiunile guvernului cum ar fi cea de deschidere a postului TV TRT6.

Alegerile locale din 29 martie vor reprezenta o ocazie pentru multe forțe progresiste și revoluționare,

inclusiv ale mișcării naționale kurde, de a se uni pe platforme comune și de a nominaliza candidați comuni împotriva partidelor burgheze. Un număr de 24 de organizații, între care partide, platforme și organizații de masă precum Platforma Socialistă a celor Asupriți (ESP) și Partidul Democrat al Poporului (DTP) au declarat astfel într-o conferință de presă ținută pe 27 decembrie 2008 la Istanbul că vor acționa unit în vederea alegerilor din 29 martie în toate orașele și provinciile în vederea constituirii unei alternative pentru muncitori și toți cei asupriți. Platforme similare celei din Istanbul- constituite sub lozinca “Vom reuși împreună”- s-au mai constituit în numeroase orașe și provincii- deși cu diferențieri în ce privește participanții la ele- creîndu-se astfel condițiile pentru participarea împreună la alegeri. Pregătindu-se pentru alegerile locale ESP și-a publicat pe 18 ianuarie manifestul electoral și tacticile electorale, la o conferință de presă ținută la Istanbul. ESP a anunțat că în acele orașe unde a realizat acorduri va susține candidați comuni, iar în acelea unde nu a reușit acest lucru va merge cu candidați proprii, iar în regiunile kurde va susține candidații DTP. În vederea “ripostei prin greve, boicoturi și demonstrații împotriva șomajului, a concedierilor, sărăciei, șovinismului și terorii fasciste, agresiunii împotriva Palestinei, în vederea apărării dreptului nostru la locuințe, hrană, combustibil, locuri de muncă și o viață decentă”, ESP cheamă milioanele de oameni ai muncii să nu voteze pentru partidele sistemului, ci pentru candidații pe care îi sprijină. Ridicând steagul socialismului ESP oferă celor ce muncesc o alternativă revoluționară, fie pe liste comune

cu alte forțe asemănătoare fie prin liste proprii

Traducere din Bulletin International

3. Revolta din Grecia ne invata

Revolta marcata de greve muncitorești, de ocuparea campusurilor universitare și lupte de baricade pe strazi constituie o explozie de furie fata de criza economica, de somaj, de nesiguranta locurilor de munca și de guvernele neo-liberale responsabile pentru acestea. Revolta din Grecia nu a izbucnit brusc, asemenea unui fulger pe cer. Ea a fost precedata de actiunile de rezistenta ale studentilor, muncitorilor și functionarilor publici in fata tentativelor de reformare a securitatii sociale, a deschiderii de universitati private și altor masuri similare, actiuni materializate prin greve și proteste împotriva privatizarilor și închiderii de fabrici. In ultimii ani Grecia a fost zguduita frecvent de actiuni de rezistenta ale unor diverse grupuri, care au stat la originea actualei revolte alaturi de uciderea lui Alexis și au inceput să creeze imaginea unei rezistente populare unite împotriva guvernului grec. Studentii și elevii de liceu s-au aflat in centrul acestei miscari, formand grupul cel mai militant. Alaturi de ei au participat muncitori și alte categorii de oameni ai muncii, in frunte cu profesorii, in ceea ce poate fi considerat cea mai mare revolta din Grecia din 1974 incoace. S-a incercat prezentarea acestei revolte populare ca o actiune a unor grupuri de jefuitori și anarhisti porniti pe incendieri și distrugeri, dar ea a fost cauzata de furia populara împotriva

politicilor neo-liberale și asaltului asupra drepturilor sociale, furie ce a atins apogeul datorita crizei economice și a explodat datorita uciderii lui Alexis, care a constituit elementul catalizator.

Fortele conducatoare care incearca să denigreze revolta populara din Grecia sunt cele care o urasc pentru că se tem de ea, sunt cele care încă mai înainte își vazusera sfarsitul apropiindu-se atunci când furia imigrantilor a explodat in suburbiile Parisului datorita uciderii unui tanar imigrant, sau atunci când masele argentinienne, saracite și infometate de criza din 2001, au blocat traficul și au jefuit supermarketurile, sau atunci când revolte cauzate de foame au izbucnit in întreaga lume, din Africa pana in China. Fortele conducatoare din Grecia se tem de revolta pentru că știu că ea n-are nimic de-a face cu jaful, știu că ea, așa cum a marturisit recent însasi cancelarul Germaniei Angela Merkel, este strans legata de criza. Iar criza este la randul ei strans legata de sistemul capitalist, de incercările de privatizare, de vanzarea educatiei și a sanatații din ultimii ani. Si, într-adevar, exponentii acestui sistem de exploatare și opresiune au absoluta dreptate să se teama de revolta din Grecia.

Aparatorii blanzi și politiciosi europeni ai "democratiei", care nu inseamna pentru cei ce muncesc nimic altceva decât libertatea de a fi exploatați, ei incearca să linisteasca spiritele, să potoleasca revolta, sunt împotriva masurilor severe care ar putea-o inflama și mai tare, astfel încat focul ei să mistuie nu doar acest guvern ci și întreaga dominatie a burgheziei o data cu el. Revolta din Grecia fie că fi infranta fie va duce la caderea guvernului Karamanlis, dar rezultatul nu va conta prea mult, căci revoltele care au

izbucnit in lume una dupa alta, in Bolivia, Venezuela, Argentina, Paris, Nepal si multe alte locuri, acestea intaresc lupta si solidaritatea popoarelor impotriva sistemului capitalist-imperialist. Revolta din Grecia isi va avea locul alaturi de acestea si va arata muncitorilor greci, ca si celor din intreaga lume, cum trebuie luptat cu sistemul.

Aceasta revolta de asemenea a polarizat diferitele forte din Grecia. De o parte se gasesc fortele reactionare ale lui Karamanlis si asasinii politiei, iar de cealalta rezistenta poporului grec, care aprinde strazile sub lozinca "Este corect sa te razvratesti!" Aceasta pozitie va juca fara indoiala un rol important in ridicarea nivelului de constiinta si organizare a oamenilor muncii.

Revolta din Grecia a fost salutata cu multa simpatie in Turcia, precum si in Kurdistanul de Nord. S-a incercat cultivarea in randul popoarelor noastre a urii si dusmaniei fata de poporul grec, de clasa muncitoare, de oamenii muncii si fortele progresiste si revolutionare din aceasta tara. Dar aceste tentative au dat gres si popoarele noastre si-au exprimat sprijinul fata de revolta din Grecia cu actiuni de solidaritate, in timp ce reprezentantii statului burghez, in frunte cu primul ministru Tayyip Erdogan au adresat felicitari lui Karamanlis, adica reprezentantului unui stat fata de care au promovat dusmania timp de decenii. Scara larga a actiunilor de solidaritate cu revolta din Grecia a intarit sentimentele internationaliste ale poporului nostru. Atat in tara noastra cat si in lumea intreaga rezistenta si revolta poporului grec deschid drumul unor noi lupte impotriva politicilor economice si sociale distructive, a opresiunii si masacrelor care-si gasesc expresia in crimele politiei.

Traducere din publicatia electronica „**International Bulletin**” nr.77 din 1 ianuarie 2009 organ de presa al MLKP - Partidul Comunist Marxist Leninist din Turcia

d) Germania

1. Interviu acordat de Stefan Engel, presedinte al MLPD, ziarului "Red Flag" ("Steagul Rosu") 29 decembrie, 2008

Red Flag: Nu incapa indoiala ca in ultimele luni criza financiara internationala s-a aflat in centrul evenimentelor sociale. Cum trebuiesc ele evaluate?

Stefan Engel: Actuala criza financiar-bancara are la baza un nou fenomen, fara precedent in istoria capitalismului, legat de schimbari fundamentale in sistemul mondial imperialist, cauzate de reorganizarea productiei internationale inceputa in anii 1990. In acest proces toate barierele nationale au fost distruse, si un grup restrans de circa 500 monopoluri industriale, bancare si agricole si-au impus dictatura asupra pietei mondiale capitaliste si productiei industriale mondiale.

Aceasta reorganizare a accelerat procesul de acumulare capitalista in mainile acestor monopoluri, in asa fel incat posibilitatile de maximizare a profitului prin vanzare pe piata mondiala nu mai puteau tine pasul cu ea. Ea s-a realizat printr-o exploatare crescanda a clasei muncitoare din toate tarile, combinata cu o jefuire sistematica a bugetelor statelor pe seama maselor largi.

Saracirea atat relativa cat si absoluta a maselor a atins noi culmi. Conform rapoarelor oficiale ale ONU, aproape un miliard de oameni din intreaga lume sufera de foame. Iar aceasta pauperizare se manifesta nu numai in tarile sarace ci si in cele imperialiste insesi.

Cine doreste sa inteleaga cauzele prezentei crize financiare trebuie sa se ocupe de problema speculatiilor, prin care supermonopolurile internationale au preluat controlul economiei mondiale, adancind decadenta sistemului imperialist pana la un punct fara intoarcere. Lacomia de nepotolit pentru profituri cat mai mari, combinata cu diminuarea posibilitatilor de investire a acestora in sectorul productiv, a impins tot mai mult capitalul financiar spre sectorul speculativ, in special in ultimii 4 ani. Capitalul speculativ a capatat o pozitie dominanta in raport cu cel productiv. Aproape ca nu mai exista vreo ramura a industriei, comertului sau asa-ziselor servicii, care sa nu se bazeze in primul rand pe capitalul speculativ. Decadenta sistemului mondial imperialist e demonstrata de faptul ca pana si marfuri de prima necesitate, ca graul, orezul, apa, sanatatea, energia, asigurarile sociale, au ajuns obiecte de specula. Ca urmare economia mondiala si sistemul financiar international au devenit extrem de instabile, ceea ce mai devreme sau mai tarziu trebuia sa duca la consecinte devastatoare.

Speculatiile nu sunt altceva decat o anticipare arbitrara a profiturilor ce urmeaza sa fie realizate prin exploatarea muncii salariate in procesul capitalist de productie, motiv pentru care speculatia nu poate fi separata de procesul real de productie si reproducie capitalista. Se poate usor prezice ca o asemenea bula speculativa se va sparge atunci cand profiturile asteptate vor intarzia sa se materializeze.

În 1990 o criza financiară similară a lovit Japonia, ducând la o criza de supraproducție care a afectat grav poziția imperialismului japonez în arena internațională. I-au trebuit aproape 15 ani Japoniei pentru a face față consecințelor crizei. Cu toate acestea ea a avut doar o amploare națională, în vreme ce de criza actuală nu poate scăpa nici o țară din lume.

Nu este un accident faptul că ea a izbucnit prima oară chiar în țara imperialistă cea mai importantă, Statele Unite, pentru că acolo se concentrează cea mai mare parte a capitalurilor financiare internaționale și, prin urmare, și cea mai mare parte a speculațiilor capitaliste.

Pentru a ieși cu bine din crizele din 2001 și 2003, guvernul SUA a pompat în economie cel puțin 600 miliarde de dolari, și sute de mii de americani au fost făcuți să creadă că-și pot realiza visul unei locuințe finanțate cu ușurință prin împrumuturi ieftine. Un boom artificial al construcțiilor a stimulat temporar economia americană. Ipotecile riscante erau aparent acoperite prin asigurări de risc, la rândul lor vândute în toată lumea ca derivate financiare cu un profit speculativ așteptat de ordinul zecilor de procente. Întregul sistem bancar internațional a ajuns să vrea o parte din aceste profituri, și s-a repezit la aceste bonuri. Dar când din ce în ce mai mulți cumpărători de case din SUA nu au mai fost în stare să-și plătească ipotecile - iar asta, între altele, și pentru că bancile centrale au urcat rata dobânzilor până la mai mult de 6,5 procente, atunci a urmat un val de licitații și vânzări de urgență. Preturile terenurilor au scăzut dramatic și din ce-n ce mai multe ipoteci s-au transformat în credite toxice, pentru că valoarea terenurilor scăzuse sub cea a ipotecilor. Ca urmare bancile internaționale au ajuns să înregistreze pierderi de miliarde. Bula speculativă s-a spart.

Numai derivatele speculative atinseseră la sfârșitul lui 2007 suma incredibilă de 600 de miliarde de dolari. Corespondentul real al acestor derivate speculative era însă de numai 15 miliarde de dolari, adică a 14-a parte din capitalul speculativ, ceea ce înseamnă că era doar o problemă de timp până ce sistemul să se prăbușească ca un castel de cărți de joc iar întregul proces de circulație a capitalului să fie drastic perturbat.

Criza începută în SUA a molipsit rapid marile bănci internaționale, răspândindu-se astfel în toată lumea. Pe pietele financiare creditele au devenit tot mai greu de obținut, băncile nu mai aveau încredere în propriul sistem, au început să nu-și mai împrumute bani nici macar între ele, să retragă împrumuturile pentru industrie, să înasprescă considerabil condițiile de acordare a împrumuturilor. În octombrie 2008

amplora pierderilor cauzate de această criza mondială era deja de 400 de ori mai mare decât în timpul celei mai grele crize economice mondiale din istorie, cea din 1929.

Primejdia acută a prăbusirii sistemului mondial imperialist a obligat țările imperialiste, țările capitaliste cele mai puternice să ia măsuri fără precedent și concertate de combatere a crizei. La summitul G20 din 15 și 16 noiembrie de la Washington, la care au luat parte în afara celor mai mari 7 țări imperialiste și Brazilia, Rusia, India și China (asa-numitele state BRIC), precum și alte nouă țări - Argentina, Australia, Indonezia, Mexic, Arabia Saudita, Spania, Africa de Sud, Coreea de Sud, Turcia, toate aceste țări asigurând la un loc 80% din producția brută mondială. Instituții imperialiste supranaționale ca FMI și UE au avut și ele locul lor la acest summit.

Pentru evitarea prăbusirii au fost pompați 10 miliarde de dolari în sistemul financiar, ceea ce a servit și la calmarea maselor, ca acestea să nu intre în panică și să-și retragă, cu consecințe catastrofale, banii din bănci. Aceste măsuri au favorizat însă totodată un enorm proces de concentrare a capitalurilor din sectorul bancar. În bazinul cu rechini numai cei mai lacomi supraviețuiesc, și astfel asistăm la apariția unor bănci și mai mari și mai puternice ca înainte.

Bineînțeles, capitalul financiar internațional știe că măsurile adoptate la nivelul unei singure țări, sau unui singur bloc de țări, nu vor da rezultate, din cauza dimensiunilor mondiale ale crizei, și astfel, în ciuda competiției, nu au alta soluție decât să acționeze în comun.

Red Flag: Au avut până acum succes aceste măsuri coordonate la nivel internațional?

Stefan Engel: Până acum ele au împiedicat un colaps imediat și necontrolat al sistemului financiar internațional, un val de falimente bancare. Dar ele nu puteau să schimbe nimic în ce privește cauzele crizei financiare, care au constat într-o uriașă expansiune și reducere a preturilor capitalului banesc disponibil ca bază materială pentru transformarea capitalului în capital speculativ. Această reducere a pretului se repetă acum pentru a lupta cu criza, cu alte cuvinte se luptă cu criza numai pentru a pregăti, pentru a stimula una nouă! Băncile centrale reduc rata dobânzilor, în SUA aceasta ajungând la cel mai de jos nivel din istorie, adică aproape zero la sută. Aceste rate vor fi probabil reduse și mai mult, adică ajungând până la zero. Băncile nu vor mai plăti dobânzi pentru banii împrumutați de la băncile centrale, dar vor putea obține un decont dacă vor obține ele însele bani ieftini. Asta ar fi același lucru cu a da o nouă porție unui dependent de heroină aflat

in criza, care ii va calma convulsiile dar mai devreme sau mai tarziu cu siguranta il va ucide.

Masurile adoptate de stat pentru a combate criza nu fac deci decat sa agraveze principala cauza reala a crizei financiare internationale: contradictia dintre acumularea prospera de capital si stagnarea pietelor internationale. Efectul imediat va fi o deflatie la nivel mondial, care va devaloriza marfurile distrugand surplusul de capital si blocand procesul de productie ca capitalului si fluctuatia banilor ca mijloc de plata.

Ajutoarele date de stat capitalului financiar vor avea ca efect un nou val de redistribuire a veniturilor, de la cei de jos catre cei de sus. Imperialistii nu se vor putea mentine decat cu pretul unei intensificari a exploatarii maselor si unei accentuari a saracirii acestora. Datoriile nationale se vor ridica la proportii inimaginabile, creind pericolul unei viitoare cresteri a inflatiei

Red Flag: Se vorbeste de la o vreme nu numai de o criza financiara internationala ci si de o "recesiune globala", sau chiar de o "criza economica mondiala". Ce parere aveti de aceste afirmatii?

Stefan Engel: La inceputul actualei crize financiare, cand oamenii nu-si dadeau seama de proportiile crizei, "diavolul crizei" era deliberat evocat pentru a atrage sprijinul maselor pentru programele pana atunci de neconceput de combatere a crizei. Oamenilor li se spusese timp de ani de zile ca trebuie sa economiseasca pentru ca banii nu sunt disponibili. Iar acum brusc, peste noapte, guvernul federal german era capabil sa promita 500 de miliarde de dolari in subsidii si asigurari pentru salvarea bancilor. Evident, din punct de vedere al maselor aceasta era cam ciudat.

Dar intre timp s-a instalat o criza economica reala, pe care am fi prea optimisti daca am numi-o simpla recesiune. Industria automobilelor a fost prima lovita, vanzarile scazand masiv in SUA, Europa si Japonia, care impreuna asigurau doua treimi din vanzarile globale. Vanzarile de automobile in SUA au sczut cu 41,4% intr-un singur an. General Motors, Ford si Chrysler sunt in pragul falimentului. Cea mai mare companie de automobile din lume, Toyota, se confrunta cu pierderi de 1, 2 miliarde de euro in 2008, dupa ce in 2007 avusese vanzari record de peste 17 miliarde de euro. In noiembrie 2008 s-a inregistrat cea mai mare scadere in vanzari la HGTV europene, cu 30%. VW intentioneaza sa-si reduca cu 20% vanzarile in 2009. Aproape toate companiile germane si-au dat acordul pentru opriri de productie de cateva saptamani la inceputul anului si cateva luni de productie redusa, cu reducerea timpului de lucru. Spre deosebire de crizele economice din 2001 si 2003, acum exista putine posibilitati de salvare pe

seama pietelor cu crestere rapida, India, China, Rusia, Estul Europei, Brazilia. Acestea au fost prinse si ele in vartejul crizei si si-au redus productia decisiv. Datorita masurilor statului de combatere a crizei fluctuatiile pozitive intre crize si negative in timpul lor sunt mai puternice decat inainte.

In acest context ramuri industriale de baza ca industria otelului, cea chimica, mineritul sufera si ele lovituri fara precedent. Productia mondiala de otel a sczut cu 3,6 % in septembrie, 12,4% in octombrie si 19% in noiembrie. Iar consumul mondial de petrol a sczut pana la nivelul din 1982.

Situatia burgeziei ne-monopoliste este inca si mai grea decat a celei monopoliste. Ea este total dependenta de comezile monopoliste si se confrunta cu dificultati financiare acute din cauza stagnarii productiei monopolurilor si politicii restrictive a bancilor fata de ea. Creditele sunt din ce-n ce mai greu de obtinut, si oricum ele n-ar putea fi replatite decat daca productia continua.

Dar cel mai greu apasa criza pe umerii claselor muncitoare si ai maselor largi de oameni ai muncii. Zeci de mii de muncitori angajati de subcontractanti au fost dati afara si sute de mii de muncitori au trecut in regim de reducere a activitatii, masura prelungita si anul urmator. Asistam de asemenea la reduceri drastice ale salariilor, masura care va avea cel mai greu efect in tarile neocoloniale, dependente si asuprite de imperialisti.

Prin urmare, criza financiara internationala a dus la o criza economica internationala, una care era prezisa de mult timp. Ea are loc, spre deosebire de crizele precedente, simultan si relativ brusc in toate tarile industriale importante. Trebuie sa presupunem ca aceasta criza economica inceputa acum va pune in umbra tot ce am cunoscut in acest sens de la al doilea razboi mondial incoace.

Aceasta deschide noi perspective luptei de clasa si constructiei marxist-leniniste de partid. Este greu de prezis ce ne asteapta in viitorul apropiat. Dar impletirea crizei financiar-bancare cu cea economica va duce la furtuni severe pentru intreaga lume capitalista. Criza generala a capitalismului, procesul de degenerare si descompunere a sistemului social capitalist, se accelereaza si se adanceste.

Red Flag: Un summit anti-criza cu participarea liderilor guvernului, asociatiilor patronale, liderilor sindicali, ai bancilor si a unor experti economici de frunte, va avea loc la Berlin pe 14 decembrie. Cum ar trebui sa evaluam activitatea guvernului?

Stefan Engel: Spre deosebire de managementul coordonat la nivel mondial impotriva crizei financiare, programele nationale anti-criza ies tot mai mult in prim-plan in aceste momente. Prin urmare

devine tot mai evidenta ascutirea competitiei intre tarile imperialiste si supermonopolurile internationale, caracterul imperialismului care urmareste hegemonia globala si reimpartirea lumii in acest scop. Imperialismul american incearca sa-si reabiliteze industria automobilistica sub lozinca "fiecare om pentru el". Rusia a impus deja tarife punitive de 30% pentru masinile importate. In Germania se promit ajutoare pentru Opel si se anunta totodata ca nici un cent din ele nu se va scurge catre SUA. Daca o combatere a crizei la nivel international este, in conditiile sistemului actual, ineficienta, ce ne putem astepta de la masurile anti-crisa la nivel national? Ele vor fi ineficiente inca de la inceput si nu vor face decat sa accentueze si mai mult contradictiile sistemului. Sa ne amintim ca am asistat recent la inchiderea minei Lippe ultimei mine de carbuni din Gelsenkirchen. Cu o singura trasatura de condei au fost eliminate 5000 de locuri de munca in regiune. Singurul efect al masurilor anti-crisa va fi azvarlirea crizei pe umerii angajatilor.

Ultima runda de negocieri a dus la injghebarea unei "aliante anti-crisa" intre monopoluri, guvernul federal si liderii sindicali de dreapta. Politica de colaborare de clasa a fost reorientata: in timp ce povara crizei a fost aruncata pe umerii maselor, liderii reformisti ai sindicatelor s-au angajat sa pastreze tacerea asupra acestui lucru.

Red Flag: Nu credeti ca este in interesul maselor sa sprijine anumite masuri de atenuare a crizei?

Stefan Engel: Depinde ce anume se intelege prin aceasta atenuare. Cu siguranta masele nu vor obiecta fata de masurile de accelerare a crearii de locuri de munca. Si, fara indoiala, economia va putea fi revigorata prin introducerea in intreaga tara a saptamanii de lucru de 30 de ore cu compensare salariala deplina si abolirea legilor Hartz IV. Dar managerii nostri anti-crisa refuza cu hotarare acest lucru!

Esenta programului guvernamental de combatere a crizei nu este altceva decat un program de subventionare, pe seama maselor, a monopolurilor internationale cu baza in Germania.

Iar cine se astepta ca Partidul Stangii se va margini macar sa aprobe o politica de rezistenta fata de aruncarea poverii crizei pe umerii maselor, s-a inselat amarnic! Din contra, Partidul Stangii adopta tot mai mult politica de asistent "critic" al coalitiei anti-crisa, cerand adoptarea de noi masuri de stimulare a economiei si reducerea de catre banca centrala a ratei dobanzilor. Programul de 50 de miliarde de euro al Partidului Stangii este insotit de un intreg torent de iluzii cu privire la rolul statului. Dar statul nu este o institutie neutra care sa poata fi folosita dupa dorinta

pentru ajutorarea maselor, ci este azi doar un instrument pentru apararea intereselor monopolurilor conducatoare impotriva maselor. Politica Partidului Stangii nu este numai iluzorie ci si o tentativa nereusita de a juca rolul doctorului aflat la capataiul capitalismului muribund. Oportunismul sau incearca sa acopere contradictiile de clasa, ce se vor agrava considerabil. **Dar datoria noastra nu este sa salvam capitalismul de la propriul sau declin ci de a convinge masele sa sprijine alternativa socialista de eliminare a exploatarei si asupririi.**

Red Flag: Care va fi impactul crizei economice asupra desfasurarii luptelor de clasa?

Stefan Engel: Orice criza economica duce nu doar la crize sociale ci si la crize politice, care zguduie mai mult sau mai putin sistemul capitalist. Actuala criza economica va accelera destabilizarea sistemului mondial imperialist si va duce la schimbari puternice atat in ce priveste baza economica cat si suprastructura politica si ideologica, iar aceasta nu se poate realiza fara lupte de clasa inversunate care sa revolutionarizeze clasa muncitoare si masele largi de oameni ai muncii.

In fata tendintei mondiale de orientare a maselor spre stanga, puterile conducatoare sunt foarte constiente de tendinta spre revolutionarizare a lumii afectate de criza. Intr-un discurs rostit pe 18 decembrie 2008, noul presedinte al Asociatiei Federale a Industriei Germane (BDI), Hans-Peter Keitel, a delcarat ca este alarmat de "disparitia valorilor", de "diminuarea rapida a credibilitatii elitei economice si politice" si de "pierderea increderii in ordinea sociala si politica" actuala. El este socat in special de faptul ca "renasterea socialismului" poate fi observata nu numai in noile state federale, ci s-a raspandit in intreaga Germania.

Dar transformarea crizei economice si politice intr-o criza revolutionara depinde nu numai de conditii obiective dar, in ultima instanta, depinde in mod decisiv de conditii subiective.

Intrebarea centrala care se pune este daca constiinta de clasa a muncitorimii se poate dezvolta pana acolo incat clasa muncitoare sa vada iesirea din dezastrul capitalist: anume lupta pentru o ordine socialista! Ceea ce, de asemenea, depinde de existenta de partide muncitoresti revolutionare cu o baza de masa solida care sa fie atat teoretic cat si practic capabile sa ghideze cu succes si fara sovaire procesul revolutionar al luptei de clasa, ducandu-l deliberat pana la un nivel superior.

Cu toate acestea, experienta crizelor economice precedente ne invata ca luptele revolutionare nu izbucnesc direct ca urmare a crizelor. Senzatia de insecuritate si teama de viitor se nasc spontan in

randul maselor, din cauza puternicei influente a modului mic-burghez de gandire. De aceea sarcina cea mai importanta a marxist-leninistilor este aceea de a ajuta masele sa se debaraseze de acest mod de gandire.

Red Flag: Care sunt consecintele activitatii MLPD in fabrici si sindicate?

Stefan Engel: revolta tinerilor din Grecia, care a tinut cateva saptamani, greva generala din Italia impotriva guvernului Berlusconi, la care au participat in decembrie 2008 sute de mii de oameni, sau rabufnirile de protest din Rusia impotriva legii fiscale a lui Putin, toate acestea sunt semne ale unui nou val de greve si demonstratii de masa.

Este necesar ca muncitorii sa vada falsitatea masurilor anti-criza ale guvernelor, care pretind ca au ca scop "salvarea locurilor de munca". Sub steagul acestei salvari au loc concedieri in masa, protectia mediului este sever neglijata, iar muncitorilor li se cere sa accepte toate masurile de reducere a protectiei sociale!

Acest lucru se poate vedea limpede in SUA, unde Ford, General Motors si Chrysler au cerut 34 miliarde de dolari de la stat pentru a-si putea indeplini planurile de restructurare a industriei automobiliste americane si a continua sa lupte pentru dominatia pietei mondiale. Administratia Bush le-a promis deja mai mult de 17 miliarde de dolari in avans. Iar companiile cer acum ca sindicatul UAW (United Auto Workers) sa consimta la reducerea fondurilor pentru asigurari de sanatate si a fondului de pensii, precum si la abolirea prevederii conform careia muncitorii concediati au dreptul sa primeasca pana la 95% din salarii. Ele cer de asemenea ca UAW sa consimta la concedierea a mii de muncitori si la inchiderea de intreprinderi intregi, ca si la reducerea cu 30% a salariilor si beneficiilor sociale, un atac direct asupra drepturilor dobandite de muncitori in trecut.

Muncitorilor li se cere sa-si stranga randurile in jurul companiei "lor" aflate in criza si se recurge la sloganuri sovuniste pentru a-i arunca in competitie cu muncitori de la alte companii sau din alte tari. Vor ceda muncitorii? Sau vor lupta pentru apararea intereselor de clasa? De asta depinde progresul viitor al luptei de clasa!

Tranzitia catre o ofensiva masiva a muncitorilor, inceputa in 2004 prin greva de la Opel, s-a oprit in cursul lui 2008. S-a ajuns la situatia paradoxala ca, desi avem cel mai mare numar de participanti la dispute sindicale din ultimii ani- mai mult de 1,5 milioane, numarul grevelor organizate de muncitori, cea mai importanta caracteristica a ofensivei muncitoresti, a scazut considerabil.

La valul de greve de avertisment din cursul runde de negocieri din industria metalurgica si electrica au luat parte mai mult de 600 000 de angajati, mult mai multi decat se asteptau liderii sindicali, ceea ce a aratat dorinta de lupta a muncitorilor. La demonstratii si marsuri tineretul muncitoresc s-a manifestat si el ca o forta puternica. Lozinca MLPD "Nici un sacrificiu pentru speculanti" a castigat tot mai mult in popularitate.

In fata acestui spirit de lupta crescand, insotit de apeluri la alegeri sindicale si de o critica accentuata a capitalismului runda de negocieri a fost oprita brusc, in acompanierea unei propagande isterice a federatiilor patronale si conducerii sindicale de dreapta.

"Este imposibil sa luptam cu criza" a devenit lozinca principala a tendintei mic-burgheze reformiste din randul miscarii muncitoresti. Conducerea sindicatului metalurgic a ajuns chiar sa ceara in mod deschis ca firmele sa recurga la reducerea timpului de lucru, acorduri colective de "garantare a slujbelor" si alte masuri pe baza acordului Pforzheim, toate sub lozinca "evitarii concedierilor". Conducerea sindicatului metalurgic nu face deci decat sa aprobe masurile de inrautatare a conditiilor de lucru si de scadere a salariilor muncitorilor.

Conducerea sindicala de dreapta a mai anuntat public ca pentru anul ce vine in centrul preocuparilor sale nu va mai fi lupta pentru salarii mai mari ci o vaga "lupta impotriva crizei". Liderul sindicatului Schmoltd din industria chimica si miniera si-a anuntat cu obedienta, in urma unui articol aparut in ziarul "Frankfurter Allgemeine Zeitung" pe 24 decembrie 2008, disponibilitatea de a aproba scurtarea timpului de lucru fara compensatie salariala corespunzatoare, reduceri salariale suplimentare de circa 10%, reduceri in beneficiile de Craciun etc. Aceasta politica de colaborare de clasa pe spinarea salariatilor trebuie respinsa cu hotarare. Trebuie sa ne ridicam pentru respingerea reducerii fara compensatie a timpului de lucru, pentru apararea fiecarui loc de munca si pentru angajarea muncitorilor cu contracte in regula, iar aceste lupte trebuie impletite cu lupta pentru o sapatamana de lucru de 30 de ore, cu compensatie salariala deplina.

Actualul proces de clarificare e un proces tranzitoriu. Daca vom reusi sa convingem muncitorii ca datul inapoi nu-i duce nicaieri si nu rezolva cauzele crizei, atunci acest proces va duce la o ridicare calitativa a constiintei de clasa a muncitorilor. Majoritatea muncitorilor trebuie sa inteleaga ca sistemul capitalist este o forma depasita de organizare a societatii, care nu poate fi nici transformata nici

reformata din interior, dar pentru care exista o alternativa reala- socialismul autentic.

Aceasta tranzitie reclama nu numai convingerea muncitorilor de justetea argumentelor noastre, ci si o anumita schimbare in modul lor de viata, si in conceptia lor de viata. In acest proces fortele militante, marxist-leniniste, trebuie sa fie ele in seze un exemplu. In special in fabrici lupta pentru o perspectiva revolutionara reclama curaj, indrazneala si in acelasi timp simpatie pentru oameni, pricepere, intelegere si rabdare. Pregatirea pentru noul val de lupte revolutionare presupune de asemenea mai multa severitate si rezistenta, precum si o solidaritate de clasa de nezdruncinat. Acestea pot fi atinse numai printr-o interpretare dialectica a socialismului stiintific si miscarii muncitoresti, si prin existenta de lideri care sa poata conduce luptele atat la nivel teoretic cat si practic.

Avem nevoie de o alaturare crescanda a muncitorilor constienti la MLPD si de o mai rapida pregatire de lideri pentru luptele ce urmeaza sa vina.

Red Flag: In cursul verii Congresul partidului de la Hamburg a chemat la o intensificare a muncii MLPD in domeniul ecologic? Nu este oare criza financiara un moment nepotrivit pentru aceasta?

Stefan Engel: Ba din contra! Misiunea politico-ecologica urgenta stabilita la congres a fost in ultimele saptamani complet confirmata. Si nu ma gandesc doar la rapoartele tot mai dramatice privitoare la schimbarile climatice, cum ar fi cele despre topirea calotei polare sau a ghetarilor continentali. Advaratul motiv de ingrijorare este acela ca in conditiile prezentei crize monopolurile imperialiste internationale si lacheii lor guvernamentali obedienti au un pretext pentru a stopa chiar si actualele planuri insuficiente de salvare a mediului.

La conferinta climatica a ONU din Posen s-au facut primii pasi pentru abandonarea chiar si a masurilor insuficiente de protectie a mediului. In intreaga UE, ca si aici in Germania, unde "cancelarul climatic" Angela Merkel a fost unul din principalii sustinatori ai prelungirii perioadelor de tranzitie si ai exceptarii industriei automobilelor, a celei siderurgice si corporatiilor energetice de la obligatiile de protejare a mediului.

In octombrie am publicat "Programul de Protectie Climatica al MLPD", in stransa colaboare cu oameni de stiinta simpatizanti, program care cere reducerea drastica a emisiilor de CO2 cu circa 80% pana in 2030 si inlocuirea totala a surselor actuale de energie cu energie reutilizabila. El a fost adoptat ca urmare a ultimelor rezultate a cercetarilor stiintifice in legatura

cu masurile urgente de evitare a daunelor ireversibile la scara mondiala.

Spre deosebire de CDU (crestin-democratii), SPD (social-democratii) si "Verzi" noi nu suntem dispusi sa subordonam aceste masuri intereselor vreunei corporatii.

Este o grava problema faptul ca in prezent majoritatea organizatiilor ecologice presupun ca aceste partide ale monopolurilor vor rezolva problemele legate de protectia mediului si ca se pot realiza acorduri solide cu corporatiile in acest sens. Dovada faptul ca MLPD a fost singurul partid care s-a mobilizat la nivel national pentru Ziua Internationala de Actiune Climatica din 6 decembrie, impreuna cu organizatia sa de tineret Rebell si cea de copii, Vulpile Rosii. Experienta noastra a aratat ca este adeseori necesar sa actionam in primul rand la nivelul oamenilor simpli, dar reprezentantii asociatiilor ecologice traditionale nu par sa inteleaga necesitatea organizarii de actiuni militante la nivelul maselor.

Avem nevoie de o noua miscare ecologista independenta si condusa de clasa muncitoare, dedicata organizarii la nivel international a rezistentei in fata lacomiei de profit a monopolurilor, una care sa inteleaga ca maximizarea capitalista a profiturilor nu este compatibila cu protectia mediului. Numai profitul conteaza pentru monopoluri, si daca protectia mediului nu le permite profituri ei nu o vor sustine, nici chiar daca intreaga omenire ar fi sa piara.

Suntem hotarati sa ne aducem contributia la faurirea unei largi miscari ecologice internationaliste si nu vom abandona acest ideal.

Red Flag: La Congresul sau din Hamburg MLPD a decis sa lanseze o ofensiva tactica pentru socialism in vederea alegerilor federale. Cum va fi indeplinita aceasta sarcina in conditiile actuale?

Stefan Engel: Ofensiva pentru socialism autentic a devenit semnificativa in conditiile crizei financiare internationale si a tranzitiei la o criza economica mondiala. In conditiile actuale nu e nimic mai important decat a dezvalui cauzele strans legate de sistemul insusi ale acestei crize. Oamenii trebuie sa inteleaga ca problemele ce se ivesc acum nu sunt rezultatul unor greseli personale a conducatorilor sistemului, ci rezulta din insesi legile acestuia.

Prin urmare, toate incercarile de imblanzire a sistemului, de a impune mecanisme de control asupra capitalului financiar, a bancilor sau managerilor din industrie, toate nu sunt decat incercari de cosmetizare a sistemului. Este in acelasi timp incredibil si o dovada de naivitate ca in discursul sau de Craciun presedintele federal- si fost sef al FMI- Koehler a cerut un capitalism care sa-i "serveasca pe toti!".

Nimic nu este mai important decat castigarea maselor de partea noastra, pentru ca ele sa lupte pentru o noua societate centrata pe nevoile omenirii, nu pe setea de profit a unui pumn de monopoluri internationale.

In acelasi timp ofensiva pentru socialism nu poate fi redusa la o simpla campanie electorala si propaganda pentru MLPD. Ea trebuie sa se ocupe intens de educatia politica, de atragerea atentiei asupra nesustenabilitatii sistemului actual si convingerii maselor ca socialismul este singura alternativa posibila. In acelasi timp trebuie sa organizam lupta directa a maselor impotriva aruncarii crizei pe umerii lor. Trebuie de asemenea sa promovam urgent auto-conducerea organizatiilor muncitoresti si maselor largi in stransa legatura cu munca marxist-leninista de constructie de partid. In final, trebuie sa depasim recenta stagnare in recrutarea de membri MLPD. Aspectul principal este ca nu trebuie sa ne ghidam prea mult dupa succesele si esecurile miscarii spontane. Si trebuie sa recunoastem ca, ocupati cu diverse activitati, suntem in urma cu planul nostru de strangere de semnaturi pentru inregistrarea la alegeri. Unii tovarasi au ajuns sa isi justifice ramanerea in urma la strangerea de semnaturi in timpul lucrului cu masele, motivand ca muncitorii ar putea avea impresia sa sunt "cumparati" daca li s-ar cere sa dea semnaturi pentru MLPD. Trebuie insa avut in vedere ca muncitorii care s-au ridicat la lupta si continua sa lupte pentru salarii mai bune si conditii mai bune de lucru au avut si o motivatie politica, si tot o motivatie politica au avut si asociatiile patronale si liderii sindicali de dreapta. De aceea intarirea MLPD ca o alternativa socialista reala si participarea sa in alegeri sunt obiective importante pentru noi. Lipsa de implicare in strangerea de semnaturi este semnul unui oportunism si legalism sindical periculos, care ne poate face mult rau in situatia actuala.

Pentru noi este foarte important sa folosim adunarile membrilor si conferintele delegatilor locali pentru a pregati partidul in vederea noii situatii, ele avand sarcina de a ghida procesul de tranzitie catre o ofensiva muncitoreasca in contextul provocarilor crizei financiare internationale si a crizei economice internationale.

Red Flag: In 2009 o atentie speciala urmeaza sa se acorde problemei muncii cu tineretul. Avand in vedere conditiile obiective actuale, cum planuiti sa va achitati de aceasta sarcina?

Stefan Engel: Al 8-lea Congres al partidului a subliniat importanta strategica a rezolvarii problemelor tineretului pentru lupta de clasa si munca de partid. In procesul de tranzitie catre o situatie revolutionara acuta va creste si rolul

tineretului ca avangarda a luptei de clasa. Tineretul reactioneaza cel mai bine la schimbarile sociale.

La Congres s-a stabilit ca am inregistrat deja rezultate pozitive in domeniul muncii cu tineretul. Dar problemele noastre nu pot fi rezolvate de pe o zi pe alta. Timp de ani buni s-a neglijat la noi studierea sistematica a liniei politice a MLPD. Congresul partidului a propus de aceea o campanie de critica si autocritica pe care CC s-a angajat sa o indeplineasca in cursul lui 2009. Aceasta inseamna ca ne vom preocupa de fiecare sarcina concreta, inclusiv in domeniul muncii cu tineretul.

In ultimele doua-trei luni am asistat la un reviriment al miscarii tineretului din Germania. A avut loc un boicot national al scolilor, tinerii au protestat cu energie impotriva transportarii de deseuri nucleare in regiunea Wendland. Numai in ultimul patrar al lui 2008 au iesit in strada cel putin 230 000 de tineri.

Organizarea rebeliunii tinerilor este sarcina fundamentala a organizatiei noastre de tineret Rebell, ca si implentirea ei cu lupta de clasa si lupta pentru socialism.

Pentru a-si indeplini acest scop organizatia trebuie sa devina o scoala a modului proletar de gandire in randul maselor de tineri, iar MLPD trebuie sa o ajute in toate privintele. Un apel comun al CC si CCC va orienta organizatia catre acest scop.

Este foarte important sa intelegem ca problema tineretului este o problema sociala fundamentala, cu impact general. In societatea capitalista a inceput batalia pentru tineret. Va reusi aceasta societate sa impinga tinerii pe calea delasarii, egoismului, sexismului etc- cu alte cuvinte pe calea modului mic-burghez de gandire? Sau va deveni tineretul avangarda luptei pentru socialism?

Manifestarile Lenin-Liebkecht-Luxemburg organizate de MLPD si Rebell in Berlin la inceputul lui ianuarie 2009 vor marca inceputul acestei mobilizari. Ele se vor concentra in special pe studierea lectiilor Revolutiei din Noiembrie din Germania si pe raspandirea perspectivei revolutionare in randul masei tinerilor. In aceasta primavara atentia se va concentra pe pregatirile pentru a 14-a Intalnire a Tineretului Whitsun.

Red Flag: In noiembrie o delegatie a MLPD a efectuat o vizita pe subcontinentul indian. Ce impresie v-a lasat ea?

Stefan Engel: Subcontinentul indian are o insemnatate speciala pentru miscarea revolutionara mondiala. Aproape un sfert din populatia lumii traieste acolo. Din ianuarie 2007 legea martiala este impusa in Bangladesh pentru a tine in frau situatia revolutionara acuta. Pakistanul este una din primele tari in care, datorita crizei financiare internationale, s-

a ajuns la falimentul statului. Iar India este una din destinațiile favorite de investiții ale monopolurilor internaționale.

În ultimii doi ani Nepalul a ajuns în centrul atenției mișcării comuniste și muncitorești internaționale. După ce Partidul Comunist Maoist a pornit în 1995 lupta armată el a reușit să mobilizeze masele largi, în special ale tărâșimii, tineretului și femeilor, în lupta pentru revoluția național-democratică, ce este parte a luptei pentru socialism. În 2005, realizând că numai prin lupta armată nu se poate obține victoria, deși reușiseră să instaleze baza militară în 75% din teritoriul țării, maoiștii s-au alăturat mișcării populare democratice împotriva puterii absolutiste a regelui. Prin lupta unei largi coaliții la sfârșitul lui 2006 dictatura regelui a fost răsturnată. S-a atins un important stadiu în lupta de eliberare a poporului nepalez. S-au format un guvern de tranziție și o adunare constituantă.

La alegerile pentru adunarea constituantă din aprilie 2008 cele șapte partide și organizații marxist-leniniste au obținut împreună 61% din voturi. Acesta a fost un semnal clar pentru masele populare și comuniste să ducă la bun sfârșit revoluția democratică și să continue procesul de transformare socială.

Milioane de locuitori ai Nepalului (țara are 28 de milioane de locuitori) fac parte din organizațiile de masă ale diferitelor partide comuniste. Ceea ce înseamnă că această țară săracă se află în prezent în avangarda stângii internaționale, poziție care îi aduce totodată și mari provocări.

În Nepal trebuie mai întâi făurită o economie națională independentă de imperialiști. Economia se află în mare parte la nivel pre-industrial, iar agricultura este încă una de subzistență. În regiunile controlate de maoiști s-au înfăptuit o serie de măsuri revoluționare, spre exemplu în învățământ și sănătate, s-au clădit structuri democratice în locul celor vechi feudale, s-a împărțit pământul tărâșimilor săraci etc. Dar revoluția agrară se află abia la început și trebuie dusă până la capăt.

În discuțiile avute cu reprezentanții ai celor mai mari cinci partide comuniste a devenit clar că este foarte important ca comunistii să nu se multumească cu realizările revoluției burghezo-democratice și să meargă mai departe pe drumul ei, până la socialism. Parlamentarismul este fără îndoială un gigantic pas înainte pentru poporul nepalez. Dar, așa cum stim din lungă noastră experiență cu democrația burgheză, ele este și o sabie cu două tăisuri. El condamnă masele la pasivitate politică, transferând responsabilitatea asupra unui grup restrâns de reprezentanți. În stadiul actual această este foarte primejdios, pentru că cel

mai important lucru este mobilizarea maselor largi pentru revoluție. Este de aceea, după părerea noastră, de maximă importanță dezvoltarea și consolidarea unei democrații directe.

În India ne-a interesat în special să vedem cum a fost schimbată țara de reorganizarea producției internaționale. Realizezi imediat că în mediul rural foarte puține s-au schimbat pentru marea masă a populației. Investițiile se concentrează în cele 50 de zone economice speciale, unde se construiește o industrie modernă, cu milioane de angajați ce formează o parte importantă a proletariatului revoluționar internațional.

Țara este divizată între o largă masă de țărâni cu pământ puțin sau deloc, ce formează 70-75% din populație, și o populație urbană concentrată în 21 orașe, cu un proletariat de 150-200 milioane de oameni, cea mai mare parte a căruia este lucrează în industrii învechite.

Am vizitat Gurgaon, cea mai mare zonă industrială din India, situată lângă Delhi. O asemenea concentrare de întreprinderi moderne nu mai există probabil în nici o altă țară imperialistă, nici măcar în China. La Gurgaon industria automobilelor, cea electronică și cea textilă funcționează la cel mai înalt nivel tehnologic. Exploatarea clasei muncitoare se realizează în principal prin împărțirea ei în două categorii - o mică parte din muncitori au contracte fixe, iar cealaltă, constituind până la 80%, este compusă din muncitori cu contracte temporare, muncitori străini sau muncitori cu ziua. Ultimii sunt plătiți mult mai prost, primind doar 10-30% din salariile muncitorilor permanenți. Ca urmare și luptele lor sunt mai inversunată. Iar în întreprinderile aparținând marilor monopoluri din SUA, Japonia sau Europa muncitorii nu au nici măcar dreptul de a se organiza în sindicate.

În India există o bază favorabilă pentru partidele și organizațiile revoluționare, inspirate din marxism-leninism și gândirea lui Mao Zedong, dar mișcarea comunistă este foarte divizată, fapt care stăneneste lupta de clasă și revoluționarea maselor. Principala cauză a acestei dezbinări este degenerarea revizionistă a Partidului Comunist Indian (CPI) și a Partidului Comunist Marxist (CPI-M). Cu toate acestea partidele și organizațiile marxist-leniniste consecvente au și ele partea lor de vină pentru această dezbinare deoarece nu reușesc să treacă peste divergențele lor printr-o cultură proletară a dezbaterii, ce trebuie să pornească de la ce apropie partidele. Fără biruirea acestei dezbinări potențialul revoluționar al Indiei nu va putea fi valorificat, deși el este unul gigantic.

Red Flag: Procesul de faurire a unei forme internationale de organizare a partidelor revolutionare pentru coordonarea activitatii lor, a luptei de clasa si constructiei de partid (ICOR), trebuia sa inceapa in toamna. Ce parere aveti de mersul sau?

Stefan Engel: Imi face placere sa spun ca acest proces se dezvolta dinamic. Primele conferinte in acest sens au avut loc in tari din Europa si Asia. Pana acum mai mult de 40 de partide si organizatii revolutionare din intreaga lume si-au anuntat sprijinul. Toate sunt de acord: a venit timpul pentru o unire mai stransa a partidelor si organizatiilor din diferite tari! Sarcina de coordonare a muncii de partid si a luptelor de clasa a devenit acum una arzatoare, cu atat mai mult in contextul crizei financiare si economice de azi. La aceste conferinte s-a discutat, intr-un mod atat critic cat si creator, despre experienta de pana acum cu diverse forme de organizare internationala a partidelor marxist-leniniste si clasei muncitoare.

Toata lumea a fost de acord ca o astfel de uniune internationala nu va putea avea initial decat un caracter coordonator, spre deosebire de vechiul Comintern din 1919-1943 care era organizat ca un partid centralizat la nivel international. Astazi divergentele aparute in trecut intre partidele comuniste din diferite tari sunt inca mari.

La nivel international ne aflam inca intr-o situatie non-revolutionara, care prezinta oportunitati mai mari pentru o uniune internationala. In cazul unei crize revolutionare acute conditiile de unire ar fi cu certitudine mai stricte si s-ar ivi nevoia unor structuri mai eficiente. ICOR are inca un mare potential. Ea nu se considera un competitor pentru uniuni, forumuri si alte forme de organizare internationala ale partidelor marxist-leniniste si clasei muncitoare, ci doreste sa se concentreze pe aspectele practice ale cooperarii. MLPD va face tot posibilul pentru a asigura succesul proiectului ICOR.

Bineinteles, discutiile trebuie sa inceapa la nivelul conducerii partidelor. Toti membrii si cadrele MLPD trebuie sa inteleaga ca trebuie sa sutina in mod activ acest proiect, in vederea atingerii unui stadiu calitativ superior al internationalismului proletar, ca baza pentru pregatirea revolutiei socialiste internationale.

Red Flag: Tinand seama de aceste sarcini diverse si amanuntite, carui domeniu de activitate a partidului i se va acorda cea mai mare atentie in noul an?

Stefan Engel: Congresul nostru de la Hamburg, din vara lui 2008, ne-a dat o orientare generala corecta in ce priveste sarcinile partidului in luptele de clasa si constructia de partid. Acum este esential sa

acceleram pregatirile pentru revolutia internationala in contextul crizei sistemului mondial imperialist/ Ne aflam in fata unei noi situatii tactice, ce trebuie inteleasa de fiecare tovaras si de fiecare organ de conducere. Intregul partid trebuie sa se pregateasca pentru criza economica mondiala, nu in ultimul rand prin studierea critica si autocritica a liniei noastre ideologice, ca si a lucrarii "Gottterdammerung-Amurgul Zeilor- Deasupra "Noii Ordini Mondiale". Aceasta trebuie insotita de schimbari tactice si organizatorice in munca noastra.

In primul rand trebuie sa intelegem ca faza generala de tranzitie despre care a vorbit in termeni concreti Congresul de la Hamburg va cunoaste datorita crizei economice mondiale o enorma accelerare. Vom asista la o intensificare reciproca a luptei de clasa- atat din partea monopolurilor conducatoare ca si a clasei muncitoare. Diferitele contradictii ale capitalismului vor deveni tot mai vizibile si voi folosi acest context pentru a ne intensifica eforturile de atragere a majoritatii clasei muncitoare de partea noastra si de a include masele largi de oameni ai muncii in lupta impotriva monopolurilor si guvernului. Noi trebuie sa intelegem ca in contextul actual discutiile filozofice cu masele despre cauzele actualei crize si necesitatea inlocuirii imperialismului cu socialismul, aceste discutii vor juca un rol central. Predispozitia la crize a capitalismului ii pune in discutie insusi dreptul la supravietuire. Problemele economice sunt intotdeauna probleme sociale, si acest lucru trebuie sa se reflecte in tactica si strategie, in agitatie si propaganda.

Lupta impotriva diverselor varietati de oportunism, reformism si revizionism va juca de aceea un rol important.

Pe plan politic va trebui sa ne pregatim de o lupta hotarata impotriva oricarei tentative de aruncare a poverii crizei pe umerii maselor. In primul rand, trebuie sa ne pregatim pentru toate situatiile posibile, si nu doar in domeniul economic, unde ne putem astepta ca intregi coroparatii sa se prabuseasca si sa dispara peste noapte, ci si in cel politic, caci statul burghez va actiona cu mai putina chibzuinta ca pana acum. Ne putem astepta din partea sa la o reprimare mai dura a luptelor muncitoresti si la un trament mai aspru pentru revolutionari. Intr-o asemenea situatie partidul nu va avea nevoie doar de munca ideologica, politica si organizatorica ci si de o intarire a spiritului de lupta prin organizarea unei solidaritati lipsite de orice sovaire. Miscarea muncitoreasca trebuie sa invete ca se poate baza pe MLPD, iar muncitorii trebuie sa inteleaga ca au nevoie de organizare. Membrii nostri, actuali si

viitori vor avea nevoie de sprijin moral, de implinire individuala in cadrul comunitatii.

Preocupandu-ne de munca noastra imediata in fabrici si sindicate, in cartiere muncitoresti, in randul organizatiilor de tineri si de femei, nu trebuie sa scapam din vedere faptul ca ea este o parte componenta a unui proces international. Lumea s-a micșorat, si trebuie sa dezvoltam legaturi stranse cu luptele de peste hotare si sa ne asumam responsabilitatea pentru procesul de coordonare si revolutionarizare a luptelor de clasa.

Clasa muncitoare nu-si poate stabili superioritatea asupra sistemului mondial imperialist decat daca isi organizeaza aceasta superioritate deasupra granitelor nationale, numai daca posedea o strategie si o tactica internationala. La al 8-lea congres ne-am asumat responsabilitatea pregatirii revolutiei internationale.

2.Apel anti-NATO

Nu razboiului, nu NATO

Cu ocazia celei de-a 60-a aniversari a organizatiei militare NATO, facem apel la toata lumea sa vina la Strasbourg si Kehl in aprilie 2009 pentru a protesta impotriva politicilor militare si nucleare agresive ale NATO, si pentru a promova viziunea noastra despre o lume mai dreapta, fara razboaie.

NATO este din ce in ce mai mult un obstacol in calea realizarii pacii mondiale. De la sfarsitul Razboiului Rece NATO s-a reinventat ca o unealta militara a "comunitatii internationale", inclusiv in ceea ce priveste asa-zisul "razboi cu terorismul". In realitate el este un instrument al imperialismului militar, ce ocoleste ONU si sistemul legislatiei internationale, accelerand militarizarea si cheltuielile pentru inarmare.

Tarile membre NATO realizeaza 75% din cheltuielile militare mondiale. Urmarindu-si din 1991 agenda expansionista NATO a purtat razboi in Balcani, sub masca unui "razboi umanitar" si apoi a purtat sapte ani de razboi brutal in Afghanistan, razboi extins in ultima vreme si in Pakistan.

In Europa NATO contribuie la inrautatarea tensiunilor, alimentand cursa inarmarilor cu asa-zisa sa "aparare anti-racheta", cu un masiv arsenal nuclear si o doctrina ce-i ingaduie sa foloseasca prima arma atomica. Extinderea UE este legata strans de extinderea NATO, expansiunea lor in Estul Europei si dincolo de ea, ca si operatiunile NATO din aceste zone, contribuind la accentuarea tensiunilor existente in lume, lucru vazut clar cu prilejul razboiului din Caucaz. Fiecare extindere a granitelor NATO sporeste riscul de razboi, inclusiv de razboi nuclear. Pentru realizarea visului nostru de faurire a unei lumi pasnice noi respingem raspunsurile militare la crizele globale si regionale, acest tip de raspunsuri fiind o parte a problemei, nu a solutiei. Noi refuzam sa traim sub teroarea armelor nucleare si respingem inceperea unei noi curse a inarmarilor.

-Trebuie reduce cheltuielile militare, dirijand resursele pentru satisfacerea nevoilor umane.

-Trebuie desfiintate toate bazele militare aflate pe teritorii straine. Suntem impotriva tuturor structurilor destinate interventiilor militare.

-Trebuie sa democratizam si sa demilitarizam relatiile dintre popoare si sa stabilim noi forme de cooperare pasnica pentru cladirea unei lumi mai sigure si mai drepte.

Va chemam sa raspanditi acest mesaj in randul comunitatilor si miscarilor voastre, si sa veniti la Strasbourg si Kehl pentru a ajuta la realizarea acestui ideal. Noi credem ca o lume a pacii este posibila.

Nu razboiului- nu NATO

Activitatile de protest vor include o demonstratie in ziua de sambata 4 aprilie, o conferinta internationala intre 2 si 5 aprilie, actiune directa si nesupunere civica, si o tabara internationala de rezistenta intre miercuri 1 aprilie si duminica 5 aprilie.

5 octombrie 2008, Pentru cei interesati, adresa de contact este: <http://notonato.wordpress.com/appell>

e) Venezuela

1. Randurile lui Chavez: o intalnire cu viitorul

12 februarie 2009, Hugo Chavez

Din liniile noastre vreau sa felicit aceasta trupa de elita constituita din patrulele si comitetele pentru Da, pe sefii si coordonatorii acestora, pe membrii patrulei si ai misiunilor. Vreau sa fac o mentiune speciala despre curajoasele femei bolivariene, sau cum multe prefera sa se numeasca: femeile chaviste! De asemenea formidabila forta a tinerilor joaca un rol de avangarda, de nerv motor in masa populara care trebuie sa continue sa se miste cu viteza unui uragan! Partidul nostru, PSUV, ca si partidele aliate, PCV, PPT, MEP, UPV... toti trebuie sa marsaluum uniti, intarind pasii catre victorie.

Astazi, desigur, este 12 februarie, si strigatul de lupta al marelui revolutionar José Félix Ribas, acel tanar iacobin cu sapca revolutionara, continua sa sune din valeda unde se trezeste victoria, din acest oras eroic: “Nu putem opta intre a castiga si a muri. Este necesar sa invingem.”

Vom celebra apoi, baieti si fete, aceasta Zi a Tineretii asa cum trebuie, desfasurati in lupta, potrivit masina, convigandu-i pe nehotarati, convocandu-i pe toti in aceasta zi memorabila.

Pentru a continua sa ne castigam Independenta!
Pentru a continua sa construim Patria Socialista!
Pentru a continua transformarea Venezuelei intr-o tara puternica! Astazi este joi 12 februarie. Lipsesc doar doua zile.

Renuntam la orice altceva, cu veselie, cu multa inteligenta, cu multa pasiune pentru patrie.

Duminica 15, foarte devreme, tu, barbate, tu, femeie, tu, tanar venezolan, ai intalnire cu mine, o intalnire cu viitorul.

Te chem din inima, asa cum spune cantecul “Eu te voi astepta in acel loc”

Nu ma dezamagi, eu nu o sa te dezamagesc...

Tu stii ca eu, soldatul tau, traiesc prin tine si pentru tine.

Da domnule, vom invinge!

Mesajul lui Chavez din 15 februarie 2009

Compatriotule, iti vorbeste Chavez. Stii ca ne despart doar cateva ore de la a garantiza impreuna continuitatea Revolutiei noastre. Asa ca, pentru viitor, pentru copiii tai, pentru nepotii nostrii, pentru trecutul glorios care ne uneste, pentru acest viitor maret care ne asteapta, pentru patria frumoasa si buna, cu “puterea Venezuelei care sta in pace” cum spunea Bolivar, cu stralucirea luminilor, a intelepciunii, in acest 15 februarie sa mergem tu si cu mine, avem o intalnire, iesim si indeplinim misiunea noastra istorica. Esti indispensabil! Pentru Revolutie poporul este indispensabil. Sa mergem toti compatriotii sa votam DA PENTRU PATRIE!!, DA PENTRU VIITOR!!, DA PENTRU COPIII NOSTRI!!

2. Adevarul a invins!

16 februarie 2009, ABN

“Astazi a castigat adevarul in fata minciunii, a castigat perseverenta unui popor. Astazi am deschis complet usile viitorului”, a declarat in aceasta duminica presedintele Republicii Bolivariene Venezuela, Hugo Chávez.

Dupa primul buletin cu rezultate ale referendumului aprobatoriu a amendamentului constitutional, conform caruia optiunea DA a obtinut o victorie coplesitoare de 54%, Chávez a declarat “Venezuela nu se va mai intoarce la trecutul rusinos”.

Din Balconul Poporului din Palatul de la Miraflores, Seful Statului a felicitat toate batalioanele electorale ale Comandamentului Campaniei Simón Bolívar, Partidul Socialist Unit din Venezuela, alianta patriotica, puterea electorala si pe toti venezuelenii

care au spus astazi DA amendamentului constitutional.

Seful Statului venezuelean, Hugo Chávez, a anuntat impulsivitatea in forta in toate spatiile guvernului bolivarian a politiciii celor 3R (revizuire, rectificare si reimpuls revolucionar).

“Guvernul, partidul si poporul; vreau sa reluam in forta in toate spatiile Guvernului politica celor 3R: revizuire, rectificare si reimpuls revolucionar, incepand cu acest moment”, a declarat de asemenea Hugo Chávez cu aceasta ocazie.

Triumful optiunii poporului

La orele 21:35, cu 94% din voturi transmise, presedinta Consiliului National Electoral (CNE), Tibisay Lucena, a anuntat ca propunerea amendamentului constitutional a fost aprobata cu 6.003.594 de voturi, care reprezinta un procent de 54,36%, in timp ce optiunea nu a obtinut 5 040.082 de voturi, adica 45,63%.

Odata cu inchiderea procesului de votare, care a inceput dimineata devreme la ora 6:00 si a durat pana la 6:00 seara, CNE a inceput transmiterea datelor, ceea ce a permis de asemenea sa se afle indicele de absenteism la vot, care a atins un nivel de doar 32,95%. In total au fost 199.041 de voturi nule si 11.242.717 voturi exprimate.

Presedinta Puterii Electorale, in numele directivei, a felicitat poporul venezuelean pentru succesul zilei de vot care s-a desfasurat in maxima normalitate in toate cele 11297 de centre de votare abilitate, care au beneficiat si de protectia Planului Republica.

Acest 15 februarie devine o alta zi istorica pentru democratia venezueleana, deoarece aproximativ 17 milioane de alegatori au avut oportunitatea de a merge la urne, pentru a decide aprobarea amendarea articolelor 160, 162, 174, 190 si 230 din Carta Magna, amendament prezentat de Adunarea Nationala.

Acest rezultat demonstreaza, inca o data, ca poporul venezuelean continua sa raspunda la chemarea de a participa ca protagonist facuta de presedintele Republicii, Hugo Chávez, liderul Revolutiei Bolivariene, care va putea astfel sa fie nominalizat intr-o maniera succesiva ca si candidat presidential, pentru a putea sa-si materializeze misiunea sociala pentru Venezuela.

(15 februarie 2009, Comandamentul Simón Bolívar)